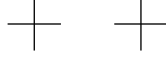

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

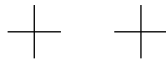
M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/08 • 2 Mart 2007 • 50 YKr

Sağlık emekçileri, sağlıkta yıkım saldırılarına karşı alanlara çıkıyor!

Sağlıkta yıkımı durduralım!

CMYK

İÇİNDEKİLER

Sağlıkta yıkım saldırılarına karşı Sağlık emekçileriyle elele, mücadeleye!	3
ABD'de ikna edildiler, MGK'de karara dönüştürdüler...Güneyli Kürtler ile 'siyasi vediplomatik' ilişki kurulacak!	4
Tutuklanan DTP'liler serbest bırakılsın! Kürt halkına yönelik saldırılara son!	5
ABD'nin telkinleri ve MGK kararları ekseninde...Türkiye'nin Güney Kürdistan ve İran politikası	6
ODTÜ'de faşizme geçit vermeyeceğiz! 7 Dünyanın en pahalı 10 evinden ikisi bizim asalaklarımıza ait!.. Saraylara savaş kulübelere barış!	8
Büyüyen açlık ve yoksulluk kaderimiz olamaz!	9
8 Mart etkinlikleri..."Eşitlik ve özgürlük için 8 Mart'ta alanlara!"	10-12
Anadolu Yakası'nda emekçi kadın çalışması.	13
"Eşit işe eşit ücret!" talebinin tarih sahnesine çıkışı...	14
Gençlikten	15
İşsizlik: Kara ölüm mü? (Orta sayfa).	16-18
Haluk Gerger: 'Yurtseverlik ile halk sevgisi iç içedir'	19-20
İstanbul İşçi Kurultayı: Ortadoğu'da süreç kışkırtılıyor	21
İran'a saldırı hazırlıkları devam ediyor!Emperyalizme ve siyonizme karşı direnişi yükseltelim!.	22
Abdullah Gül Pakistan'daydı!Savaş kundakçıları işbirlikçilerini de seferber ediyor	23
Misket bombasının yasaklanması için ilk konferans düzenlendi...	24
Büyük tekellerden geniş çaplı tensikat saldırısı	25
DİSK'in 40. yılı ve Çelebiler'in misyonu!	26
"DİSK Kırk Yıllık Dostlarıyla Buluşuyor" etkinliği.	27
Eylem ve etkinliklerden	28
Bültenlerden...	29
Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nden etkinlik...	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/08 ● 2 Mart 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Bugün 1 Mart. 4 Mart Pazar günü yapılacak olan bu yılki 8 Mart mitinglerine hazırlık için sadece 3 gün kaldı. Bu önemli günü vesile ederek son bir aydır yoğunlaştırdığımız bilinçlendirme faaliyetlerine ilişkin haberlerimiz düzenli biçimde yayımlandı. Bu sayımızda da, geçen hafta sonu yapılan şenliklerin, toplantıların haberleri yer alıyor. Ve bu haberlerde de görüleceği gibi, emekçi kadınların bilinçlendirilmesi, mücadeleye katılması, haklarına ve özgürlüklerine sahip çıkması için, işçi ve emekçi kadınların, devrimcilerin daha çok çaba göstermesi gerekiyor. 8 Mart faaliyetleri yoğunluğunda sürdürülme imkanı olmamakla birlikte, emekçi kadınlara yönelik faaliyetin daha düzenli, daha planlı biçimde sürdürülmesi gereği de açıktır.

Kadınlar, hiç kuşku yok ki yaşadıkları sorunların farkındadır. Bu sorunlar yüzünden rahatsızdır. Ne var ki, kadın sorunu bireysel, en fazlasından ailesel görünmeye uygun sorunların başında gelmektedir. Bu da, çözüm konusunda bireysellik, dolayısıyla da bir tür imkansızlık duygusu yaratmaktadır kadınlar üzerinde. Gerçekten de sorun bireysel, çözüm de her kadının kendi sorunu olsaydı sonuç çoğu kadın için çözümsüzlük olurdu. Oysa, kadında çözümsüzlük duygusu yaratmanın kendisi, tam da, sorunun toplumsal olmasıdır. Sorunu bu derece büyük gösteren/büyüten de budur.

Yakın çevresindeki bir erkeğin (baba, ağabey, koca vd.) baskısı altında bunalan kadın, bu baskıya karşı koymaya kalktığında başvurduğu hemen her bireyin, her kurumun aynı türden baskısıyla karşılaşır. Çevresindeki kadınlar dahil hemen herkes baskı yapan erkeğin yanında, kurtulmaya çalışan kadının karşısında yer almaktadır. Erkeğin baskısına açıktan destek vermeyenler de, karşılaşacağı tehdit ve tehlikeler konusunda kadını uyarma adına, onu boyun eğmeye davet etmek yoluyla bu baskı sistemine dahil olmaktadır.

Ayrımcılık, baskı ve terör daha ziyade ve düzenli biçimde aile ve yakın akraba çevresindeki erkekler

tarafından uygulandığı için, özellikle ev kadınlarının, sorunu bireysel/ailevi algılamaları son derece doğaldır. Oysa daha geniş toplumsal kesimlerle, devlet kurumlarıyla vb. karşılaşma şansı yakalayan işçi ve emekçi kadınlar, sorunun

toplumsal/siyasal niteliğini algılama konusunda büyük bir şans da yakalamış oluyorlar. Ayrımcılık, baskı ve terör evdekenden daha ağır biçimde işyerinde, sokakta, devlet dairelerinde karşılarına dikilir.

Bu da, kadın işçileri kadınların kurtuluşu mücadelesinin baş aktörü yapmaktadır. Nasıl ki, toplumsal kurtuluş işçi sınıfının devrimci kalkışmasıyla mümkünse, kadınların kurtuluşu da kadın işçilerin öncü mücadelesini gerektiriyor. Buradan da, işçi, emekçi, devrimci kadının, sadece işçi sınıfının devrim mücadelesinde etkin birer militan olmakla yetinemeyeceğini, yanısıra kadınları uyarmak ve devrime kazanmak için fazladan çaba göstermeleri gerektiği sonucu çıkıyor.

Değil mi ki iki kat ezilmekteyiz, o halde mücadeleye de iki kat çaba katmalıyız.

* * *

Özgür Bir Gelecek İçin Liselilerin Sesi dergisinin Mart 2007 tarihli sayısı çıktı. Okurlarımız Liselilerin Sesi dergisini Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirler.

Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...

Sağlıkta yıkım saldırılarına karşı

Sağlık emekçileriyle elele, mücadeleye!

Sermaye devletinin sağlıkta yıkım politika ve uygulamalarına karşı sağlık emekçileri bu kez de "beyaz eylemler" sürecini başlatmış bulunuyor. Ankara Tabip Odası'ndan yapılan açıklamaya göre sağlıkçılar, 1 Mart'ta, Aile Hekimliği'ni protesto etmek için bir sağlık ocağı önünde yapacakları eylemle süreci başlatacaklar. 4 Mart'ta eğitim hastanelerindeki kadrolaşmaya yönelik bir panel düzenlenecek. 5-9 Mart'ta referandum, 11 Mart'ta da Ankara'da bir miting yapılacak. Tabip Odaları'nın aldığı kararla, hekimler, 14 Mart'ta ise iş bırakacak. Bir günlük bu iş bırakma eylemine ilişkin, Ankara Tabip Odası Başkanı Önder Okay, acil, çocuk ve hamilelere verilecek hizmetler dışında sağlık hizmetlerini durduracaklarını açıklamış bulunuyor. Tabip Odası'nın açıklamasında, sağlık sektöründeki diğer örgütlerin yanısıra, mücadeleye tüm işçi ve emekçilerden destek vermeleri çağrısı yer alıyor.

Gündemdeki politika ve uygulamaların özeti, sermaye devletinin, sırtında bir yük olarak gördüğü sağlık hizmetlerinden tümünden kurtulmak, bunu da, sağlık hakkını özel sektörün bir kâr alanı haline getirmek suretiyle yapmaktır. Özelleştirilen tüm alanlarda olduğu gibi, sağlık alanında da yağmaya açılan, bir yandan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin 150 yıllık kazanımları, diğer yandan zaten açlık sınırının da altına çekilmiş durumdaki günlük nafakalarıdır. Sağlık sektöründe çalışan işçi ve emekçiler, saldırının ilk etapta ve doğrudan muhatabı olmakla birlikte, saldırı tüm işçi ve emekçilere yöneliktir. Dolayısıyla, bu saldırıyı durdurma görevi de tüm işçi sınıfı ve emekçi kitlelere düşmektedir.

Diğer tüm haklar gibi sağlık sigortası hakkı da, dünya işçi sınıfının uzun yılları kapsayan ve bedelini kanları/canlarıyla ödedikleri bir mücadelenin kazanımıdır. Bu zorlu mücadeleler yanında, kapitalist sistemden bu hakları koparmada sosyalizmin önemli bir etken olduğu biliniyor. Sosyalist Sovyetler Birliği, ilk elden kurdukları parasız ve kaliteli sağlık sistemi ve işçi-emekçilerin yaşam kalitesini yükseltmeye yönelik diğer pek çok kurumsallaşma nedeniyle, kapitalist-emperyalist ülkelerin işçi ve emekçileri için güçlü bir çekim merkezi haline geliyordu. Kapitalist-emperyalist haydutların hiçbir anti-propagandası, Sovyetler Birliği'ndeki bu gelişmeler karşısında etkili olamıyor, sosyalizmin prestiji hızla artıyordu. Nitekim, ikinci emperyalist paylaşım savaşı, Doğu Avrupa'da bir dizi ülkenin sosyalizme yönelmesiyle, yani emperyalist-kapitalist sistemin dışına çıkışla sonuçlandı. Emperyalist sistemden bu kopuşa Çin'in de eklenmesiyle, sömürü sistemi dünya nüfusunun yarıya yakınına kaybetmiş oldu. Tümüyle soygun ve sömürü üzerine kurulu sistem bu kayıpları kabullenemezdi, kabullenmedi. Başka kayba uğramamak ve kayıplarını geri alabilmek için her yolu denedi. Bu yollardan biri de, "sosyal devlet" propagandası eşliğinde, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele taleplerinin bir kısmına karşılık vermektir. Böylece, sağlık ve sigorta hakkı "sosyal devlet" tanımında öncelikli yeri almıştır.

Sovyetler Birliği'nin yenilgisiyle sonuçlanan soğuk savaş sürecinde, emperyalist-kapitalist devletlerin, "sosyal devlet" demagojisi eşliğinde işçi örgütlerini de ehliştirmeyi başardığı, savaş sonrasında sınıfa yöneltilen kapsamlı saldırılar sürecinde açığa çıkmış bulunuyor. Dünyanın pek çok ülkesinde işçi sınıfı ve emekçiler, ne yazık ki, kimi ihanet kimi teslimiyet içinde çürümüş örgütlerinin

Zaten, işçi sınıfının 150 yıllık kazanımlarının böylesine kolayından geri alınabilmesi, emek gücünün böylesine barbar bir yağmaya konu edilebilmesi de bu yüzden değil mi? Kazanılmış hakları korumanın ve yeni haklar kazanmanın, bilinen/ispatlanan tek yolu örgütlü mücadeledir. Sermaye sınıfı ve devleti, tam da bu nedenle, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri örgütsüzleştirmeyi, varolan örgütlerini etkisizleştirmeyi, yıkım ve yağma programlarının başına almıştır. Saldırıları sadece haklara ve özgürlüklere değil, bunlara yönelebilmek için öncelikle örgütlere yöneltilmiştir.

durumu yüzünden, kazanımlarını koruma gücü bulamıyor. Ödedikleri ağır bedellerin ve sosyalizmin kazanımı sosyal hakları birer birer kaybediyorlar.

Bu hak gaspları sürecine Türkiye'den baktığımızda, başka pek çok ülkeye göre baş döndürücü bir hızla geriye gidiş görülecektir. Özellikle sağlık alanında, 'paran kadar sağlık' tepkisiyle karşı durulmaya çalışılan kayıplar süreci başı çekiyor. Bir yandan, hiçbir denetime tabi tutulmayan özel sağlık kuruluşları mantar gibi çoğalırken, diğer yandan devlet kuruluşlarında hizmet önce paralı, giderek pahalı hale getiriliyor. Birbiri ardına çıkarılan kanun ya da kararnameler ile işçi ve emekçilerin bu alandaki kazanılmış hakları parça parça gaspediliyor.

Bu çerçeveden bakıldığında, Tabip Odaları'nın eylemlerine destek çağrısı, aslında, olması gerekenin çok gerisinde kalmaktadır. Çünkü işçi sınıfı ve emekçi kitleler, destek vererek değil, mücadelenin bileşenleri olarak süreçte yer almalıdır. Tüm işçi ve emekçi örgütleri, saldırının her türüne olduğu gibi, sağlıkta yıkım saldırısına karşı da birleşik bir mücadele içinde olmak zorundalar.

Ancak bugün böyle olmadığı, tabiplerin ve sağlık emekçilerinin yalnız bırakıldığı görülüyor. İşçi ve emekçiler elbette "beyaz eylemleri" gönülden destekleyebilir ve desteklemelidir. Ancak ihtiyaç gönül desteği değil, eylem desteği, daha doğrusu eylem birlikteliğidir ki, bunun için örgüt kararları gerekmektedir. İşçi ve emekçi kitleler, koşar adım uygulamaya konulan sağlıkta yıkım politikalarını yaşayarak öğrendikleri için, sendikaların üyelerini

bilinçlendirmek için ayrıca bir zamana da ihtiyacı bulunmuyor. Sadece karar almaları ve üyelerine duyurmaları bile mücadelenin birleştirilmesi ve yükseltilmesi için yeterli olacakken, bundan bile uzak durulabiliyorlar.

Zaten, işçi sınıfının 150 yıllık kazanımlarının böylesine kolayından geri alınabilmesi, emek gücünün böylesine barbar bir yağmaya konu edilebilmesi de bu yüzden değil mi? Kazanılmış hakları korumanın ve yeni haklar kazanmanın, bilinen/ispatlanan tek yolu örgütlü mücadeledir. Sermaye sınıfı ve devleti, tam da bu nedenle, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri örgütsüzleştirmeyi, varolan örgütlerini etkisizleştirmeyi, yıkım ve yağma programlarının başına almıştır. Saldırıları sadece haklara ve özgürlüklere değil, bunlara yönelebilmek için öncelikle örgütlere yöneltilmiştir. Yani, saldırı programlarının mantığı ve uygulaması gözönüne alındığında, sendikalar, sınıfa ve emekçilere yöneltilen her saldırıyı kendilerine, kendi örgütlülüklerine yönelmiş saymalı, buna uygun bir tutum içinde olmalıdır.

İşçi ve emekçiler saldırılara karşı birleşik ve güçlü bir mücadele sergileyebilmek için örgütlerini bu yönde zorlamalıdır. Zorlamanın bir aracı da, örgüt kararı olsun olmasın sağlık sektöründe 1 Mart'ta başlatılacak olan eylemlilik sürecinde yer almak, kendi sağlık haklarını koruyabilmek için, sağlık emekçilerinin mücadelesine eylemli destek vermektir. Parasız, kaliteli, yaygın sağlık hizmeti için, mücadelede sağlık emekçilerinin yanında yerimizi alalım.

ABD’de ikna edildiler, MGK’de karara dönüştürdüler..

Güneyli Kürtler ile ‘siyasi ve diplomatik’ ilişki kurulacak!

Milli Güvenlik Kurulu, aylık ‘olağan’ toplantılarından birini daha yaptı. Bu toplantıda da, yine, devletin kısa vadeli temel (stratejik değilse de taktik) yönelimleri belirlendi. Hükümetin izlemesi gereken yol çizildi. Türkiye tipi cumhuriyet rejiminde seçilmişlerin, nasıl atanmışlar tarafından yönetildiği bir kez daha tescillenmiş oldu. Ancak bu biçim iki ayda bir toplanan kurul tarafından defalarca tescillendiğine göre, son toplantının dikkat çekici özelliğini oluşturmuyor. Dikkat çekici özellik toplantıda alınan kararlarda yatıyor.

Toplantının ana gündemi, son aylarda devletin ana gündemi olan Irak, Kerkük, Kürt devleti konularıydı. Bu konular toplantıyı önceleyen günlerde, devletin zirvesinde bir farklı fikir, bir çatışma bulunduğu izlenimi yaratacak şekilde gündeme getiriliyordu. Özetle, hükümet Güneyli Kürt liderlerle görüşülebileceği, ordunun başı ise görüşülemeyeceği doğrultusunda açıklamalarda bulunmuştu. Bunların arasında en dikkat çekici olanı ve bugün MGK kararları üzerinden bakıldığında çelişkili görüneni Genelkurmay Başkanı Büyükanıt’ın Amerika’dan yaptığı açıklamadır. Bu açıklamalarda Büyükanıt, Kürt liderlerle görüşmeye şiddetle karşı olduğunu açıkça ifade etmişti.

Toplantı bitiminde yayımlanan bildiride yer alan, “*Irak’taki duruma ilişkin temel kaygılarımız ışığında Kuzey Irak’tan yönelen tehdidin ve Kerkük’e ilişkin uzlaşmazlığın Irak’taki istikrarsızlık ve gerilimin aşılabilmesi amacıyla, siyasi ve diplomatik çabaların yoğunlaştırılmasında yarar görülmüştür.*” ifadesi, hiç kuşkusuz, kurulun Büyükanıt’a rağmen bu kararı alacağı, imzalayacağı anlamına gelmiyor. “Baş”ının açıkladığı görüşler elbette “kurmay”ın da görüşleri oluyor. Kurul’un asıl işlevi, ordunun hükümet üzerindeki vesayetinin devamı ve korunması olduğuna göre, kararlar, kurulun hükümetten katılan üyelerin bastırmasıyla alınmış da olmuyor.

Bunlar ihtimal dışı kaldıktan sonra da, geriye kalan tek olasılık, Kurul öncesi ordunun başından ‘sert açıklamalar’la ortaya konan görüşlerin gerçekleri tam olarak ifade etmediğidir. Yahut, bir başka ifade ile, o sözlerin sadece kurmayın duygularını ifade ettiği, ama tutum olarak politik gerçeklerle duyguları ayırmayı da çok iyi bildikleridir.

Düzen medyası, doğal olarak, kurmay açıklamalarındaki bu çelişkiye hiç değinmemeyi tercih ediyor. Onun yerine, ‘Kurul’dan uzlaşma çıktı’ yorumlarıyla yetiniyor. Uzlaşma, hükümet cephesinin görüşleri ekseninde gerçekleştiğine göre, Genelkurmay’ın nasıl ve neden ‘uzlaştığı’ nı açıklamaya kalkarlarsa, altından kalkamayacaklarını biliyorlar çünkü.

ABD’nin Kürt kartını nasıl kullandığı dünyaca malum. En az bunun kadar açık olan bir başka gerçeklik de, Türk sermaye devletinin bir Amerikan uydusu olduğudur. Bu demektir ki, Türk sermaye devleti, Amerikan emperyalizminin çıkarları, yönelimleri, yönlendirmeleri dışında hareket edemez. Bu arzu ve istekleri dışında da gerçekleşmiyor üstelik. Pek çok konuda bunun böyle olduğunu bizzat ifade ediyorlar. Farklı çıkarları olduğunu sık sık, ancak ima edebildikleri bir tek Kürt sorunu var. Bu konuda da

isteseler de istemeseler de uyacaklar. Türkiye’yi Washington’dan yönetmekte ısrar ettikleri sürece elleri mahkumdur.

Nitekim, son MGK bildirisine yansıyan ‘uzlaş’ görüşünün de Washington’da telkin edildiği açıktır. Genelkurmay Başkanı’nın ABD temasları, öncelikle Irak ve ilişkili sorunlar üzerinden gerçekleşmiştir. Türk ordusunun başı, Kürt devleti, Kerkük ve PKK üzerine kaygılarını dile getirmiş, efendileri de çıkar ortaklığı konusunda ikna etmişlerdir. Karşılıklı, daha ne sözler alındı verildi, açıklamalara yansımıyor ama, temelinde olan da, MGK sonuç bildirisine yansıyan da budur.

Görüş açıklama konusundaki sahtekarlık, Kurul’un sadece ordu kanadına has değil elbette. Hükümet cephesinden de aynı tükürdüğünü yalama, aynı ikiyüzlülük sözkonusu. Başbakan’ın Kurul sonrası yaptığı açıklamada kullandığı, “*Biz çözümü masada arayan hukuk devletiyiz. Kimse bizi masanın dışına çekmeye çalışmasın*” ifadeleri, bunun en bariz örneği durumunda. Yeri geldiğinde, ‘gerekli görürsek müdahale ederiz, kimse bizi engelleyemez’ yönlü açıklamalarla, Irak’a doğru bir askeri hareketten söz edenler bunlar değil mi? Masalar ne zaman kuruldu, hukukun anlamını bile bilmedikleri/öğrenmek de istemedikleri her gelişmeyle kanıtlanan hukuksuzluk

devleti ne zaman bir hukuk devletine dönüştü?

Uluslararası hukuk -ki bu bir burjuva hukuktur- tüm eksiklerine, sapkınlıklarına, sakatlıklarına rağmen, örneğin, her ulusun devlet kurma hakkını, kağıt üzerinde de kalsa, hala tanımaktadır. Kendi de burjuvazinin olan Türk sermaye devleti ise, ulusal sorun yaşayan hemen her burjuva devlet gibi, Kürt ulusunun, bırakınız devlet kurma hakkını tanımayı, ulus olarak varlığını bile inkar etmeyi sürdürüyor. Güney Kürtleri’ne ilişkin yaklaşımı da bu inkarına paralel gidiyor. PKK’ye destek verdikleri argümanı, sadece, iç politika malzemesinden başka bir şeyi ifade etmiyor. Esas olarak Kürtlerin devletleşmelerine, kendi ulusal devletlerini kurabilme hakkına karşılar. Sınırdaki bir Kürt devletinin varlığının, Türkiye Kürtleri’i üzerinde yapacağı etkiden korkuyorlar. Kürt halkının, bu etkiyle, PKK’nin teslimiyet politikası dışına çıkmasından çekiniyorlar.

Efendileri ABD’den PKK konusunda elle tutulur bir ‘güvence’ alabilseler, bu çekinceleri de ortadan kalkacak ve Güney Kürtleri’nin devlet kurması konusunu bu derece dert etmeyecekler, ama, bugüne dek böyle bir güvence de alabilmiş değiller.

Dolayısıyla, Türk sermaye devletinin bu konulardaki kaygıları da, fevranları da, ve ABD’ye ikna turları da daha epeyce bir zaman sürecektir.

TTB’nin “Beyaz Eylem” takvimi

Devletin dört yıldır “Sağlıkta Dönüşüm” adı altında uygulamaya çalıştığı programın sağlıkta yıkıma neden olduğunu vurgulayan TTB, Mart ayında Beyaz Eylemler’e hazırlanıyor.

“Torba Yasa”nın ithal hekim uygulamasının tüm hekimlere zorunlu mali sorumluluk sigortası getirdiğini, mecburi hizmet yapan hekimleri istekleri dışında aile hekimliği yapmaya zorladığını, radyasyonla çalışan sağlıkçıların haklarının kısıtlandığını, anestezi teknisyenlerine uzman olmaksızın hasta uyutma yetkisi verdiğini vurgulayan TTB, “sağlıkta norm ve standart birliği” gerekçesiyle çıkarılan ve Anayasa Mahkemesi’nin verdiği iptal kararıyla uygulanma şansı kalmayan GSS’nin 1 Temmuz’da yeniden yürürlüğe sokulmak istenmesine karşı eylemde olacaklarını açıkladı.

Sağlıkta yıkım anlamına gelen uygulamalara karşı 10 Şubat’ta toplanan TTB Genel Yönetim Kurulu Türkiye’nin sağlık ortamını, “Sağlıkta Dönüşüm” programının geldiği aşamayı, TTB’nin önümüzdeki dönem önceliklerini ve güncel gelişmeleri değerlendirdiğini açıkladı.

Bu değerlendirmeler ışığında sağlık ve hekimlik ortamını tahrip eden politikalara karşı Mart ayı boyunca bir dizi eylem ve etkinlik yapma kararı aldığını duyurdu.

TTB’nin açıkladığı eylem takvimi şöyle:

Beyaz Çağrı (Sağlık Ocaklarımıza Sahip Çıkıyoruz): 1 Mart 2007 Perşembe günü Tabip Odaları kendi tespit edecekleri bir sağlık ocağının önünde hekimler ve sağlık çalışanlarıyla birlikte

kitlesel basın açıklaması yapacaklar ve tüm halkımız sağlık hakkına, kamu sağlık kurumlarına, sağlık ocaklarına sahip çıkarak hekimleri ve sağlık çalışanlarını desteklemeye davet edilecektir.

Beyaz Referandum (Nabız sayımı): 5-9 Mart 2007 Pazartesi-Cuma günleri boyunca tüm sağlık kurumlarında gerçekleştireceğimiz Beyaz Referandum ile dört yıldır uygulanmakta olan sağlık politikaları konusunda hekimlerin ve sağlık çalışanlarının yükselen “nabzını sayacağız”.

Beyaz MİTING: 11 Mart 2007 Pazar günü Ankara Sıhhiye’de Sağlık Bakanlığı önünde bütün illerden gelecek hekimlerle gerçekleştirilecek mitingde Beyaz Referandum’dan çıkan Nabız sayımının sonuçları açıklanacak ve Türkiye sağlık ortamına yönelik görüşlerimiz kamuoyuna duyurulacaktır.

Beyaz GöREV: Türkiye’de modern tıp eğitiminin başladığı ve uzun yıllardır Tıp Bayramı olarak kutladığımız 14 Mart 2007 Çarşamba günü bütün sağlık birimlerinde GöREVde olacağız. GöREV etkinliğimiz sırasında sağlık hizmetlerinin ticarileştirilmesi politikalarına yönelik itirazlarımızın yanı sıra TTB’nin yıllar içerisinde biriktirdiği değerlerden oluşacak pozitif çözüm önerilerimizi kamuoyuna açıklayacağız.

Dr. Füsün Sayek 2. Eğitim Hastaneleri Kurultayı: 23-24 Mart 2007 tarihlerinde Sağlık Bakanlığı’nın eğitim hastanelerini arka bahçesine çevirme girişimlerine karşı ülkemizde uzmanlık eğitiminde eğitim hastanelerinin yeri, önemi ve sorunlarını bu alanın gerçek sahipleri ile birlikte tartışacağımız kurultayı gerçekleştireceğiz.

Tutuklanan DTP'liler serbest bırakılsın!**Kürt halkına yönelik saldırılara son!**

Sermaye devleti Kürt düşmanlığında sınır tanımıyor. Ne kendi hukukunu, ne uluslararası sözleşmeleri, ne insan haklarına ilişkin genel geçer kuralları...

18 Şubat'ta Van'da, 23 Şubat'ta Diyarbakır'da DTP'lilere yöneltilen saldırılarda onlarca partili gözaltına alındı, işkenceden geçirildi. DTP Diyarbakır İl Başkanı Hilmi Aydoğdu bir toplantıda yaptığı konuşma gerekçesiyle; Van İl Başkanı İbrahim Sunkur ve Gençlik Meclis üyesi Abdulvahap Turhan da 'örgüt üyesi' olabilecekleri şüphesiyle tutuklandılar. Bu arada bir dizi yerde DTP binalarına keyfi polis saldırıları da sürüyor... Esenyurt İlçe Örgütü'ne saldırı bunun son örneği oldu...

Kürt politikacılarına yöneltilen bu saldırıların, Güney Kürdistan'daki gelişmelerden duyulan rahatsızlıkla yakından ilgili olduğu biliniyor. Güney'e müdahale konusunda efendisinden bir türlü izin koparamayan Türk sermaye devleti, hırsını Kuzey Kürtleri'nden çıkarıyor.

Son saldırılar, Güney'i ve Kuzey'i ile Kürdistan'ın ana gündem maddesi olarak ele alındığı MGK toplantısı öncesine rastlatıldı. Her fırsatta Kürt düşmanlığını dile getiren, özellikle de son süreçte Güney Kürtleri'nin liderleriyle görüşme ihtiyaç ve ihtimali üzerinden kıyametleri koparan Genelkurmay'ın, son toplantı kararlarıyla ilgili yapılan açıklamaya bakılırsa, bu 'kırmızı çizgi'sini de yalayıp

yuttuğu görülüyor. Toplantı sonrasında yayınlanan bildiriye yer alan, "Irak'taki duruma ilişkin temel kaygılarımız ışığında Kuzey Irak'tan yönelen terör tehdidinin ve Kerkük'ün statüsüne ilişkin uzlaşmazlığın Irak'ta yarattığı istikrar ve gerilimin aşılabilmesi amacıyla siyasi ve diplomatik çabaların yoğunlaştırılmasında yarar görülmüştür" ifadelerinin, Genelkurmay Başkanı'nın son dönem atıp tutmalarıyla hiç de bağdaşmadığı görülüyor. Bu da, son ABD ziyaretinde nelerin 'telkin' edilmiş olabileceğine işaret ediyor. Bu durumda Kürt düşmanlarına bir tek içerdeki Kürtler'e yönelik saldırı imkanı kalıyor ki, bugün yaptıkları da budur.

Kürtlere saldırı gözaltı, işkence ve tutuklama terörüyle de sınırlı değil. Kendi Kürt düşmanlıklarıyla yetinmek istemiyor, bu zehri herkese bulaştırmak, kitleleri şovenist histeri dalgasıyla sersemletmek istiyorlar. Ellerindeki tüm imkanları, özellikle de düzen medyasını bu amaçla sistemli biçimde kullanıyorlar. Bu son saldırılar kapsamında da benzer bir faaliyet içindeler. DTP Diyarbakır İl Başkanı Hilmi Aydoğdu'nun tutuklanması ardından, bir televizyon kanalı, PKK Özel Koordinatörü Edip Başer'in, küfür ve hakaret dolu saldırılarını yayımladı. Televizyonda, "DTP İl Başkanı olduğu söylenen yaratığın ifade ettiği şeyler tamamen bu amaca yönelik" ifadelerini kullanan Başer, yürüttüğü sözde görevin amacı ve içeriği hakkında da fikir vermiş oldu. Devlet erkanını

bu derece çileden çıkararak, konuşmanın içeriğinde, yakında çığneneceği çok açık olan Kerkük kırmızı çizgisinin yer almasıdır. 'Kerkük'e saldırı Diyarbakır'a saldırıdır' sözlerinin yer aldığı konuşma, tam da Kerkük sorunu üzerinden fırtınalar koparılan bir süreçte yapılmakla, suları tümenden bulandırmıştır.

Dink cinayeti ardından ve cenaze töreninin alevlendirmesiyle, zaten, devlet ve düzen cephesinde bir 'paçaları tutuşmuş' telaşı görülüyor. O hızla şovenizm propagandasını iyice kızıştırdılar. İşin bir cephesinde cinayete bozulan milliyetçilik imajının düzeltilmesi olmakla birlikte, esas olarak propaganda ağırlıklı bir faaliyet bu. Böyle olunca da, milliyetçiliğin olmazsa olmazı mahiyetindeki şoven kışkırtmaların da kızıştırılması gerekiyordu. Bir yandan, milliyetçilik ırkçılık değildir savunusu yürütülürken, öte yandan 'Hepimiz Ermeniyiz!' sloganına tepkiler ve klasik Kürt düşmanlığı gemi azyaya almış durumda.

Açıktır ki, düzen ve devlet cephesinden yoğunlaştırılan bu şovenizm kampanyası, devrim cephesinden yükseltilecek "Halkların kardeşliği!" kampanyasıyla karşılaşmak ve kırılmak zorundadır. Hrant Dink nasıl sahiplenildiyse, tutuklanan DTP'liler de sahiplenilmelidir.

Devrimci bahar, şovenizm dalgasının, işçi ve emekçi kitlelerden oluşturulacak bir dalgakıranla göğüslenip püskürtülebilmesi için değerlendirilmelidir.

8 Mart'ın mücadele geleneği ve değerlerine sahip çıkmak için,**4 Mart'ta kavga alanlarına!**

8 Mart, 1857'den 2007'ye 150 yıldır emekçi kadınların mücadele çağrısı olmaya devam ediyor.

Emekçi kadınlar, 8 saatlik iş günü, oy ve sendika hakkı için alanları doldurdular, direndiler, mücadele ettiler. 150 yıldır emekçi kadınlar hem kendileri, hem de mensubu oldukları işçi sınıfının çıkarları için direnmeye devam ediyor.

İşçi sınıfının ve emekçilerin bugün her zamankinden fazla tarihinden öğrenmeye ihtiyacı var. Çünkü kapitalist sömürü ve yıkım her geçen gün daha fazla derinleşiyor. Bunun ürünü olarak da kadınlara sigortasız, sendikasız, işgüvencesiz, düşük ücretle çalışma dayatılıyor. Kadınlar evde, sokakta, fabrikada, okulda gözaltında şiddete maruz kalıyor. Töre adı altında her yıl yüzlerce kadın katlediliyor. Emperyalist saldırganlığın sonucu olarak en ağır bedelleri kadınlar ödüyor. Ezilen cins olarak olduğu kadar ezilen ulusun ferdi olarak da Kürt kadını ağır baskı ve saldırıları yaşamaya devam ediyor. Yoksulluk ve yozlaşma en ağır

sonuçlarını kadınlar üzerinde gösteriyor.

Kapitalist sömürü, baskı ve eşitsizlik karşısında 8 Mart'ın çağrısı mücadeledir, kavgadır, isyandır!

Kadının üzerindeki çifte sömürü, baskı ve ezilmişliği yaratan kapitalizme karşı çıkmak, sermaye düzeninden hesap sormak, taleplerimizi haykırmak için kadın-erkek mücadeleyi yükseltmeliyiz!

Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği için,

Zorunlu mesailere, gece çalışmasına, sigortasız çalıştırmaya karşı çıkmak için,

Tüm işyerlerinde ve emekçi semtlerinde kreş hakkı için,

Ev kadınlarının sigortalı olması ve sigorta primlerinin devlet tarafından ödenmesi için,

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ücretli izin ve resmi tatil ilan edilmesi için

Emekçi Kadınlar Günü'nde mücadele alanlarına!

Sadece bizlere bu tarihsel günü ve uğruna mücadele ettiğimiz talepleri armağan eden emekçi kadınları anmak için değil,

Kadınların eşitlik ve özgürlük istemini haykırmak, işçi sınıfının talep ve özlendiklerini dile getirmek, sermaye sınıfına karşı gücümüzü göstermek için 8 Mart'ın kızıllığını kuşanarak kavga alanlarına!

Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!

Kadın-erkek elele, örgütlü mücadeleye!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

ABD'nin telkinleri ve MGK kararları ekseninde...

Türkiye'nin Güney Kürdistan ve İran politikası

Düzen cephesinde özellikle de Kürt sorunuyla ilgili olarak işlerin pek iyi gitmediği gözleniyor. Güney Kürdistan ve Kerkük'le ilgili gelişmelerden rahatsız olduğu bilinen düzen siyasetçileri bundan bir süre önce sınır ötesi operasyon planları üzerinden atıp tutuyorlardı. Ta ki ABD emperyalistleri hem hükümet hem de ordu temsilcilerini Washington'a çağırıp kendilerine gerekli telkinlerde bulunana dek. Son günlerde alevlenen Talabani ve Barzani'yle "görüşürdük, görüşmezdik" tartışmasının arkasında da aslında ABD kaynaklı telkinlerin bulunduğu son MGK toplantısı sayesinde açıklık kazandı. Sorunların çözümü için "siyasal ve diplomatik çabaların" arttırılacağını ilan eden MGK bildirisini, Güney'e dönük bir askeri operasyon ihtimalinin de şimdilik rafa kalktığını gösteriyor.

Son MGK toplantısında, "Kuzey Irak'tan yönelen terör tehdidinin ve Kerkük'ün statüsüne ilişkin uzlaşmazlığın Irak'ta yarattığı istikrarsızlık ve gerilimin aşılabilmesi amacıyla siyasi ve diplomatik çabaların yoğunlaştırılmasında yarar görüldüğü" görüşüne varıldı. MGK bildirisinin dikkat çeken yönü, "siyasi ve diplomatik çaba" vurgusuydu. Çünkü, MGK toplantısı öncesinde gündeme damgasını vuran Güneyli Kürt liderlerle görüşme konusuydu.

Hatırlanacağı gibi Büyükanıt, Kürt liderlerle görüşme konusunda, bu grupların PKK'ye destek verdiğini belirterek, bir asker olarak kendisinin onlarla görüşecek bir şeyinin olmadığını, ama isteyen görüşebileceğini söylemişti. Bu konuda ordu ile hükümet arasında öze ilişkin bir ayrım olmadığı, her iki kesimin de ABD'nin telkin ettiği gibi, Barzani ve Talabani'yle daha yakın bir işbirliğine gidilmesi gerektiği konusunda görüş birliği içinde oldukları son MGK kararlarıyla resmîyet kazandı. Geline yerde aralarındaki çelişki, sürecin siyasi sorumluluğunu yüklenme noktasında düğümleniyor denebilir. Kuşkusuz ki, ordu bu süreçten hükümeti zayıflatarak çıkmak isteyecektir.

ABD'nin Irak'ı işgal etmesiyle birlikte Güney Kürtleri devletleşme sürecinde geri dönülmez bir yola girdi. Buna paralel olarak onlarca yıldır sermaye iktidarının temel çizgilerini oluşturan kimi tercihleri siyaseten tartışma konusu haline gelmeye başladı. Son üç yıldır siyasi gündem ve toplumsal yaşamı belirleyen gelişmeler bu eksene bağlı olarak şekilleniyor. ABD'nin Irak işgalinin ardından bölgesel tercihleri ne Güney Kürdistan'ı ne de Türkiye'yi küstürmemek şeklinde belirince, Türkiye siyaseti bir dizi başlıkta sıkışma içine girdi.

Hatırlanacağı üzere, düzen cephesi yeni yılın ilk günlerinden başlayarak Kerkük konusuna yoğunlaştı. Açılış Erdoğan tarafından yapıldı. Erdoğan özlü biçimde "dış politikada önceliğimiz AB değil Irak'tır" diyerek, konuşmasında ayrıca ABD'ye göndermelerde bulunarak, Irak'a müdahale haklarının olduğunu iddia etti. Onu MİT Müsteşarı'nın, "Türkiye bölgedeki gelişmeler karşısında savunmada kalamaz" biçimindeki çok konuşulan çıkışı izledi. Hemen ardından CHP, meclisi Güney Kürdistan ve özelde Kerkük konusunda konuşmak üzere meclisi olağanüstü toplantıya çağırdı. CHP'nin meclisten talebi Güney

Kürdistan'a askeri bir operasyon için düğmeye basılması ve Meclis'ten bu yönde karar çıkarılmasıydı. CHP'nin bu girişimiyle toplanan meclis konuyu "gizli gündem" kapsamına alarak görüştü. Son olarak ise, Irak Milli Petrol Şirketi'nin, petrol ticareti yapan Türk şirketlerine bundan böyle muhataplarının Güney Kürdistan Yönetimi olduğu biçimindeki kararı gündeme geldi. Kerkük gündemi bu tartışma konularına bağlı olarak sistemli bir şekilde işleniyor, bu şoven-milliyetçi bir kampanya biçiminde yürütülüyordu. Açık ki, sermaye devletinin en önemli gündemlerinden birini Kerkük oluşturuyor.

Kuşkusuz ki, Kerkük'ü düzen için bu denli önemli bir gündem haline getiren neden, Kerkük'ün statüsünün belirleneceği referandumun 2007 yılı içerisinde yapılacak olmasıdır. Çünkü, Kürt nüfusu Kerkük'te ezici bir ağırlığa sahiptir ve bu durumda Kerkük'ün Güney Kürdistan yönetimine bağlanacağı kesin gibidir. Bu sonuç, Irak petrollerinin yarısına yakınının çıkarıldığı bu kentten Kürt yönetimine bırakılması anlamı taşıdığı ölçüde, bağımsız bir Kürdistan için de hayati bir adım olacaktır. Elbette bu durum, Türkiye'de de Kürt sorununu alevlendirecek ve Kürt sorunu konusunda 80 yıllık politikası iflas etmiş bulunan düzen açısından büyük bir açmaz olacaktır. Bu çerçevede Güney Kürdistan'daki gelişmelerin Kuzey'de yaratacağı sonuçlar konusunda uzun süredir etraflı bir tartışma yapılıyor. Bir süre önce eski MİT müsteşar yardımcısı soruna ilişkin oldukça net ve çarpıcı ifadeler kullandı. Devletin inkâr ve imha siyasetinin çözümsüz bir siyaset olduğunu, artık Güney Kürdistan'daki önü alınamayan devlet oluşumu karşısında imha siyaseti dışında yeni politik açılımların üretilmesi gerektiğini, aksi halde Türkiye'nin oldukça ciddi bir bölünme riskiyle yüze kalacağını, Kürt sorunu konusunda inisiyatifini tümünden yitirebileceğini dile getirdi. Statüsünün kesinleştirilmesiyle birlikte Kürdistan devletine sağlam bir ekonomik temel kazandıracak olan Kerkük, tam da bundan dolayı sermaye devletinin öncelikli siyaseti haline geldi.

Sermaye devletinin Kerkük üzerinden geliştirdiği tek siyaset, hiçbir karşılığı olmayan Türkmen kartı ve askeri bir saldırıdan başka bir şey değildi. Düzenin tüm siyasi güç odakları da bu seçenekten başkasını telaffuz etmemekteydiler. Fakat gelinen noktada son MGK kararlarının da gösterdiği gibi, ABD'ye rağmen Güney Kürdistan'a yönelik bir askeri müdahale mümkün değildir. Çünkü, köpekçe bir sadakat düzeyinde Amerikancı olan hükümet ve ordunun, daha genelde ise sermaye iktidarının ABD'ye rağmen bunu yapma olanağı yoktur. Öyle ki, Güney Kürdistan konusunu "kırmızı çizgi" diye pazarlık konusu yapmaya kalkanlar, bir kez daha ABD'nin telkini karşısında, tutumlarını yumuşatmak zorunda kalmışlardır. Bu sonuç üzerinde Dışişleri Bakanı Gül'ün ve Genelkurmay Başkanı Büyükanıt'ın son ABD ziyaretlerinin belirleyici olduğu besbelli.

Richard Holbrooke, *Washington Post*'ta yayınlanan "Türkler ve Kürtler için fırsat mı?" başlıklı yazısında ABD'nin bu konudaki tutumunu

yansıtıyor: "Arkalarındaki tarih ne olursa olsun, Türkiye ve Irak Kürdistan'ı birbirlerine muhtaçlar. Kürdistan, Türkiye ile güneydeki kaos arasında bir tampon olabilir. Buna karşılık, Türkiye de, teknik olarak Irak'ın parçası olsa da, işlevselliğini yitirmiş bir Bağdat hükümetinden fiilen kopmuş bir Kürdistan'ın hamisi olabilir. Dahası, Türkiye'nin Kuzey Irak'ta büyük ekonomik imkânı mevcut; şu anda Kürt kalkınmasının ana motoru 300'den fazla Türk şirketi ve kayda değer yatırımlar... Karşılıklı yakınlaşma, her iki tarafın büyük çabasını gerektiriyor... Kerkük'e ilişkin meşru Türk kaygılarını gözönüne alacak bir uzlaşma zorunlu. Bu, özellikle, Türk askeri tarafından zor olacak olsa bile, güçlü Amerikan teşviki ile buna çaba göstermenin gerekli olduğuna inanıyorum."

Kuşkusuz ki, teşvik edici bu sözler, ordusuyla hükümetiyle sermaye iktidarının "siyasi ve diplomatik çabası"nın da arka planına ışık tutuyor. Gerçekte Türkiye açısından yaşanan, ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi doğrultusunda iç ve dış politikasının yeniden şekillendirilmesi sürecinden ibarettir. Bu politika değişimini ABD için yakıcı hale getiren temel etkenlerden birisi, besbelli ki İran'a dönük askeri saldırının güçlü bir olasılık kazanmasıdır. Güney Kürdistan'daki İran Konsolonsluğu'na yönelik çuval operasyonunu, Irak'taki İran gizli istihbarat ajanlarının öldürülmesi emrini ve savaş gemilerinin Basra Körfezi'ne gönderilmesini bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Bütün gelişmeler, ABD'nin İran'a yönelik bir askeri operasyon hazırlığı yaptığını gösteriyor. Anlaşılabileceği üzere, ABD'nin Türkiye'den talepleri de bu askeri saldırı kapsamındadır. Kuşkusuz ki, son MGK kararlarına rengini veren de ABD'nin talepleri olmuştur.

Bir başka ifadeyle, Türkiye'nin Güney Kürdistan'a yönelik "siyasi ve diplomatik çaba"sının öbür yüzünü genelde Ortadoğu'ya, özelde İran'a yönelik ABD askeri saldırısına suç ortaklığı tamamlıyor. Nitekim son ABD gezisinde Büyükanıt, İran konusunu ihmal etmedi. Büyükanıt, "Korkularımızın, duygularımızın esiri olmamamız lazım" dediği konuşmasında, İran'ın nükleer tehdit oluşturması konusunda kaygılar taşıdıklarını vurguladı. Hiçbir şeyden korkmazken, İran konusunda kaygılı olmalıydık! Açık ki, ABD gezisinde verilen bu mesaj, Türkiye'nin İran politikasında tümüyle ABD söylemine angaje oluşu anlamına geliyor.

Yaşanan gelişmeler üzerinden söylemek gerekirse, halkların emperyalizme ve işbirlikçi gerici rejimlere karşı birleşmesinin, tam bir dayanışma içerisinde hareket etmesinin ne kadar yakıcı bir ihtiyaç haline geldiğini göstermektedir. Bölgenin mazlum halklarının birbirlerine dayanmaktan, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşmekten başka bir çıkış yolları yoktur. Emperyalizmin ve işbirlikçi uşak takımının Kürt sorununu, bölge ülke ve halklarını kendi gerici emellerine yedeklemek için kullanmasını ve onlara dönük saldırganlığı engellemenin yolu, açıktır ki, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" temelinde mücadeleli yükseltmekten geçmektedir.

Kışkırtmalara karşı antifaşist eyleme yüzlerce öğrenci katıldı...**ODTÜ'de faşizme geçit vermeyeceğiz!**

ODTÜ'de yeni dönemle beraber hem toplumun gündemine girmiş olan Hrant Dink'in katledilmesi olayı ve toplumda yükseltilmeye çalışılan şovenizme, hem de ODTÜ'de geçen dönem stadyumdaki DEVRİM yazısına gerçekleştirilen saldırıya, faşistlerin seslerini çıkartmaya çalışmaları üzerine "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarının öne çıktığı bir sürecin örgütlenmesi üzerine kararlar alındı. Bu sürecin ilk ayağı olarak bir yürüyüş gerçekleştirmeye ve Hrant Dink anısına bir fidan dikmeye karar verdik.

28 Şubat günü gerçekleştirilecek yürüyüş için afiş ve bildiri çalışmalarına erkenden başladık. Bizler bu çalışmayı sürdürürken okulda Azeri öğrenciler tarafından, Azerbaycan Talebe ve Mezunlar Birliği ve Türk Dünyası İnsan Hakları Derneği imzalı, Ermeni halkını düşman olarak nitelendiren ve "Hocalı Soykırımı" için yapılacak olan eyleme çağrı yapan bildiri dağıtılmaya çalışıldı. Ancak bizler bildiride imzası bulunan derneğin BBP ile olan ilişkisinden dolayı ve faşistlerin çalışma yapmasına izin verilmeyen ODTÜ'de Azerileri kullanmaya çalışmalarını da anlatarak bildirimleri topladık.

Halklar arasında düşmanlık yaratmaya çalışan, Ermeni halkını düşman olarak gören bildiriye karşı faşist düşüncelerin okulda barındırılmayacağını çok net bir şekilde anlattık. Bildiri dağıtmaya çalışan öğrencilerle de konuşarak dağıtırmayacağımızı ve faşist düşüncelere yaşama hakkı vermeyeceğimizi söyledik. Azeri öğrenciler dağıtmayacaklarına dair söz verdiler.

Ortak bir bildiri hazırlayarak halkların birbirine düşman olamayacağını, gerçekleştirilen katliamlardan sermayenin ve burjuva devletlerin sorumlu olduğunu

vurguladık. Halklar arasında düşmanlık yaratmaya çalışanlara, bizleri karanlığa ve bataklığa çekmeye çalışanlara, üniversitemize girmeye çalışan Oğün Samastlar'a karşı mücadele edeceğimizi söyledik.

Bu olayların ardından 26 Şubat Pazartesi akşamı yurtlar bölgesine giderek yurtları gezdik. 2. yurttan bir grup Azeri öğrenci, Ermeni halkının savunulduğunu söyleyerek bildiriye masalarında istemediklerini söylediler ve dağıtımı engellemeye çalıştılar. Net ve kararlı bir tutum sergileyerek bildirimimizi ve orada ifade ettiklerimizi sahiplendik. Azeri öğrencilerden bir kez daha bildirimimize el uzatmayacaklarına dair "söz" aldık. Azeriler'in temsilcisi olduğunu söyleyen kişiler kendi arkadaşlarının fevri davranışlar sergilediğini söyleyerek engel olacaklarını ifade ettiler.

Tüm bu gelişmelere rağmen bizler yurtları gezdikten ve okuldan çıktıktan sonra 30 Azeri öğrencinin bildirimleri topladığını ve afişlerimizi yırttığını, bazı arkadaşlarımızı da tehdit ettiklerini öğrendik. Benzer tutumlarını 27 Şubat Salı günü de gün boyunca devam ettirdiler. Son olarak hazırlıkta okuyan Azeri bir öğrencinin arkadaşlarımızı tehdit etmesi üzerine yaklaşık 60 kişi toplu bir şekilde bildiri dağıtmak üzere Hazırlık binasına gittik. Daha önce arkadaşlarımızı tehdit ettiğini öğrendiğimiz Azeri öğrenciyi ders çıkışında yakaladık ve gereken cevabı verdik. ODTÜ'de hiçbir koşulda bildirimimizin, afişlerimizin yırtılmasına, kafaların tokuşturulmasına, halklar arasında düşmanlık yaratacak ideolojilere, milliyetçiliğe ve faşizme izin verilmeyeceğini bir kez daha söyledik. Kendilerini son kez uyardığımızı hatırlattık. Daha öncesinde aldığımız karar gereği akşam saat 18:00'de yemekhanede buluşarak yurtlar

bölgese eylemli bir şekilde bildiri dağıtmaya gittik. Yemekhaneden yaklaşık 120 kişi çıkmıştı. Ancak son durağımız olan 2. yurda geldiğimizde sayımız 300'dü. Bütün yurtları gezerek bildirimimizi dağıttık, afişlerimizi astık, ajitasyon konuşmaları yaptık. Sloganlarla tavrımızı net bir şekilde gösterdik. Eylemde "Türk, Kürt, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği!", "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Hepimiz Azeri, hepimiz Ermeni'yiz!" sloganları attık, marşlar söyledik. Ardından Azeriler'in yoğun olduğu 2. yurda girerek kantine oturduk. Yaklaşık 300 kişi hep bir ağızdan türküler ve marşlar söyledik, halay çektik. "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarını kaykırdık. 2. yurttan saldırgan tutum içerisine giren birkaç Azeriyle itişmeler yaşandı, yumruklaşmalar oldu. Ancak bu olaylar fevri davranışla açıklanamaz. Azeriler'in BBP ile olan ilişkisi bilinmektedir. BBP'liler Azerileri kışkırtarak devrimcilerin, solcuların üzerine salmaktadırlar. Dahası Azeriler'in arasında faşistlerin olduğu da bilinmektedir.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da faşistlere gereken cevap verilecektir. ODTÜ'de yıllardır mücadeleyle, kanla, dişle tırnakla kazanılmış mevziler geri verilmeyecektir. ODTÜ'de faşistlere faaliyet hakkı tanınmayacaktır. Hiç kimsenin bildirimimizi, afişlerimizi yırtmasına izin verilmeyecektir. Bunları yapmaya çalışanlara karşı tavrımız nettir. Faşizmle tartışılmaz. Özgürlük ancak faşizme karşı mücadele ederek, onu ve onu yaratan koşulları ortadan kaldırarak kazanılabilir.

ODTÜ Ekim Gençliği

YTÜ: "Silahlanma için değil, insanlık için bilim"

Yıldız Teknik Üniversitesi yüz kızartıcı bir gelişmeye daha imza atıyor. Rektörlüğün daveti üzerine Savunma Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Faruk Özlü ile kara, hava ve deniz kuvvetlerinden görevliler 23 Şubat günü üniversitemize geldi. Buradan anlıyoruz ki alkışların ve patlayan flaşların, sıkılan ellerin ve kanlı kelimelerin karanlığında yeni bir işbirliğine daha gidilecek. Aslında pek de yabancı değiliz üniversitelerimizle bu şekildeki dirsek temaslarının. Ama şimdi savaş sanayisi soluk alma hazırlığı içinde laboratuvarlarımızda, koridorlarımızda, tam da yanı başımızda. ODTÜ'yü hedef seçen zihniyet, şimdi YTÜ sınırlarında. Amaç daha fazla para, daha fazla kâr, daha fazla silah, bomba, uçak, daha fazla kan, acı, ceset... Halkların üzerine sıkılacak kurşunlar, düşecek bombalar üniversitemiz içerisindeki mühendislerin elleriyle yapılacak.

Savunma Sanayi Müsteşarı Murad Bayar'ın kısa bir dönem önce "Üniversitelerden çok nitelikli mühendisler yetişiyor. Artık sanayicilerimiz doktora sahibi mühendisler aramaya başladılar" sözü bu şekilde karşılığını bulmaya çalışıyor.

Anlıyoruz ki eski YÖK Başkanı Kemal Gürüz'ün tarihe kazınan "girişimci üniversite" tanımlamasını YTÜ hak etmek için elinden geleni yapıyor. Bizler kampüslerimizde, sınıflarımızda, "Yaşasın halkların kardeşliği!" derken, sermayeyi üniversitelerimizden kovmaya çalışırken, önümüzde son teknoloji polis barikatları koyanlar, şimdilerde halkların üzerine düşecek karanlığın hesabını yapmaktadırlar.

YTÜ öğrencileri olarak bu tetiği tutan insanlar, pimi çeken parmaklar olmayı, döşenen mayınlar üzerinde izlerimizin olmasını reddediyoruz.

Üniversitelerin gerçek sahipleri olarak karanlığın karşısına tüm insanlık için bilim diyerek çıkıyoruz.

Bugün üniversitelerin savunma sanayi için silah üretmesini protesto etmek için YTÜ'lü öğrenciler olarak bir eylem gerçekleştirdik. Eylem öncesinde durumu teşhir eden duvar gazeteleri hazırladık ve bildiri dağıttık.

YTÜ Ekim Gençliği

Trabzon: Soruşturmalara geri çekilsin!

Öğrenci Kolektifleri 27 Şubat Salı günü Meydan Parkı'nda soruşturmalara ilgili bir sokak tiyatrosu sahnelledi. Oyunun ardından basın açıklaması gerçekleştirdi. KTÜ mahkemesinde öğrencilerin idamla yargılanmasını işleyen tiyatroya ilgi yoğun oldu.

Basın açıklamasında ise "Eşit, parasız, bilimsel eğitim!" talebini savunanlara yönelik baskı ve soruşturmalara değinildi. Basın açıklamasına 30 kişi katıldı.

Eylemde "Tüccarlar dışarı üniversiteler bizimidir! sloganı atıldı. Eyleme Ekim Gençliği, DPG, Kaldıraç, TKP Gençliği, Halkevi, İHD de destek verdi.

Ekim Gençliği Trabzon

Azeri öğrenciler kullanılıyor!..***Cebeci'de faşistlerle gerginlik...***

Cebeci Kampüsü'nde, bu eğitim yılının başından itibaren eski yıllara göre artan faşist saldırılar hala sürüyor. Bu saldırılardan biri de dün yaşandı.

A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde faaliyet yürüten Azeri öğrencilerin kurmuş olduğu "Araz Topluluğu", "Hocalı katliamı" konulu bir panel gerçekleştirdi. Bir gün önce aynı topluluğun ODTÜ'de devrimci öğrencilerin Hrant Dink eylemine çağrı yaptığı afişleri yırtması etkinliğin gergin başlamasına neden oldu. Gerginlik etkinliğin sonunda yapılan soru-cevap bölümünde iyice tırmandı. Gösterilen sinevizyonun sonunda ekrana üç hilal resminin yansımış olduğunu belirten öğrencilere cevap olarak bir faşist kalkıp tehditkar bir şekilde, bilgisayarın kendine ait olduğunu ve gerekirse çıkışta konuşabileceğini söyledi.

Bu faşistin bu çıkışının ardından etkinlikte bulunan bir grup faşist daha alkışlarla karşılık verdi. Tüm bu gerginlikler sonucunda etkinlik erken bitirildi, ancak devrimci öğrenciler çıkışta dağılmadan faşistlerin çıkmasını bekledi. Çıkan bir grup faşistin peşinden koşan devrimci öğrenciler kampüs dışında faşistleri yakaladılar. Dışarıda bir arbede yaşandı. Okulun karşısında bulunan kafelerden çıkan bir grubun da olaya katılması dikkat çekiciydi. Faşistlerin üzerinde satır ve demir çubuklar bulundu. Kitlenin dağılmasıyla gerginlik sona erdi.

Daha sonra "Araz Topluluğu'nun Cebeci'deki temsilcileriyle görüşüldü. Temsilciler kendilerinin hiçbir örgüt ve ideolojiyle ilişkileri olmadığını iddia ettiler. Ayrıca ODTÜ'deki Araz Topluluğu'yla da bir bağlantılarının olmadığını söylemeleri dikkat çekiciydi.

Cebeci'de özellikle bu dönemde faşistler kendilerine örgütlenme alanları yaratmaya başladılar. Karşılaştığımız fiziki saldırılar da bunların bir sonucu. Geçmişinden bu yana devrimci bir geleneğe sahip olan Cebeci Kampüsü bundan sonra da bu geleneği elden bırakmayacaktır ve her türden faşist örgütlenmeye gereken cevap verilecektir.

Ekim Gençliği/Cebeci

Dünyanın en pahalı 10 evinden ikisi bizim asalaklarımıza ait!..

Saraylara savaş kulübelere barış!

Forbes dergisi, sermaye sınıfının en itibarlı yayın organlarından bir tanesidir. Dünyanın kanını emen asalaklarla ilgili pek çok ayrıntıyı bu dergiden takip etmek mümkündür.

Bu dergi geçtiğimiz günlerde bir araştırmanın sonuçlarını yayınladı. Dergi, bütün ülkelerdeki pahalı evleri belirleyip karşılaştırmış, bunun sonucunda da dünyanın en pahalı 10 evini tespit etmişti. Buna göre dünyadaki en pahalı evlerden ikisine Türkiyeli iki kapitalistin sahip olduğu anlaşıldı.

Bunlardan ilki Ankaralı bir müteahhitti. Verilen bilgilere göre Ankaralı müteahhit Müfit Erbilgin'in boğaz manzaralı, 64 odalı 2 bin 787 metrekarelik evinin değeri tam 100 milyon dolar olarak belirlenmişti.

En pahalı evlerden bir diğerine sahip olan Türkiyeli kapitalist ise Halis Toprak'tı. Geçtiğimiz yıllarda sahibi olduğu bankanın içini boşalttığı için adı sıkça duyulan, devlete trilyonlarca lira borcu olduğu bilinen Halis Toprak'ın Londra'da bulunan evinin fiyatının ise 60 milyon sterlin olduğu ifade edilmektedir.

Forbes'in sözkonusu araştırması yayımlandıktan sonra konu Türkiye'deki pek çok gazeteye haber oldu. Bununla ilgili yazılarda Müfit Erbilgin'in adının son 5 yıl içinde en çok vergi verenler listesinde olmaması eleştirildi. Aynı şekilde Halis Toprak'ın devlete o kadar borcu varken böyle pahalı bir evin sahibi olması üzerine şaşkınlığını dile getirenler oldu. Hatta *Hürriyet* gazetesi, konuyu işlediği haberinin başlığında Halis Toprak'ı kastederek "Dünyanın en zengin batığı" ifadesini kullandı. Haberlerin genelinde övünmeyle karışık bir şaşkınlık göze çarpıyordu.

Fakat ortada şaşırılacak bir şey bulunmamaktadır. Adına kapitalizm denilen sistem işte tam da böyle işlemektedir. Bir ülkede işsizlik almış başını gidiyorsa, milyonlarca emekçi yoksulluk içinde yaşama savaşı veriyorsa, gene milyonlarca insan başını sokacak iki göz bir evden yoksunsa, iyi kötü bir gecekonduya sahip olanlar evlerinin her an tepelerine yıkılacağı korkusuyla yaşıyorlarsa o ülkede mutlaka milyon dolarlık evlere sahip olanlar da var demektir. Tersinden ifade edecek olursak eğer, bir avuç asalağın dünyanın en güzel, en gösterişli, en pahalı evlerine, arabalarına, katlarına yatlarına sahip olabilmesi için, en şatafatlı bir biçimde yaşayabilmeleri için milyonlarca emekçinin işsizlik belasıyla boğuşması, bir iş bulup çalışabilenlerin nefesinin aklıktan kokması, her türlü haktan mahrum köleler olarak işyerlerinde ömürlerini tüketmesi gerekmektedir.

Ortada şaşılacak bir şey yoktur. Fakat sözkonusu haberin, sermayenin bazı söylemlerinin aslında koca birer yalandan ibaret olduğunu gösterdiği de ortadadır. Asgari ücret fazla olduğu için yatırım yapamıyoruz diye ağlayan patronların, ülkeye hizmet etmek için yatırım yapmak istiyoruz, ama teşvikler yeterli değil, vergiler çok fazla diye sızlanan işverenlerin doğru söyleyip söylemediklerini bu haber sayesinde anlamak

mümkündür. Boğaz'da sıralanan yalılar, yollarda yarışan ve her biri yüz milyarlar değerindeki son model arabalar, lüks tüketim mallarının ithalat içindeki payının sürekli artması; tüm bunlar sırtımızdaki asalakların yalanlarını yüzlerine vuran somut gerçeklerdir.

Düzen medyasındaki kimi yazarlar Halis Toprak için iyi ama bankası batmış adam nasıl böyle bir eve sahip olabilir diye soruyor. Sanki o banka iyi yönetilmediği için batmış gibi. Sanki bu ülkede sermaye sınıfı için banka batırmak büyük vurgun vurmanın, milyar dolarları cebe indirip sonra tüm faturayı emekçilere ödetmenin en gözde yollarından biri değilmiş gibi. Ve sanki en az 15-20 banka bu amaçla sistemli olarak batırılıp sonra emekçilerin sırtına yük edilmemiş gibi. Emekçilerin sırtına bu nedenle en az 40 milyar dolarlık bir yükün bindiği bilinmiyormuş gibi.

Vergi konusu da aynı şekilde. Düzen medyasının "araştırmacı" gazetecileri boğazdaki 100 milyon dolarlık evin sahibi olan Müfit Erbilgin'in son 5 yıldaki vergi listelerinde adına rastlayamamışlar. Öğrenmek için de gidip kendisine sormuşlar. Tahmin edileceği gibi o da kendileriyle bir güzel dalgasını geçmiştir.

Oysa bu "araştırmacı" gazeteciler" işin aslını öğrenmek için Müfit Erbilgin'in peşine düşeceklerine, oturup da halen yürürlükte olan vergi sistemini doğru düzgün inceleselerdi sorularının yanıtını rahatlıkla bulabilirdi. Mesela bu ülkede bütçe gelirlerinin asıl büyük kısmının dolaylı vergi adı altında emekçilerden alındığını öğrenirdi. Gelir vergisinin büyük kısmını da işçi ve emekçilerin ödediğini, işverenlerin ise kazandıklarının çok büyük bir kısmını vergiden kaçırdığını, kaçırmadığı kısmını ise yatırım harcamasına ayrılmış kaynak vb göstererek vergisini vermediğini, üstüne üstlük de yatırım yaptığı için devletten teşvikler aldığını görürlerdi. Gene bu "araştırmacı" gazeteciler eğer inceleselerdi, kurumlar vergisi oranlarının ne kadar düşük olduğunu fark edebilirler, yasaların tanıdığı haklardan yararlanan pek çok holdingin bu düşük oranlı kurumlar vergisini dahi ödemediğine şahit olabilirlerdi. Bu arada borsada oynanan kumardan, kazanılan büyük paralardan da tek kuruş vergi alınmadığını görebilirlerdi.

Tüm bunlardan da anlaşılacağı gibi kapitalist düzende vergi sisteminin hedefi saraylarda oturanlardan vergi almak değil barakalarda kulübelere oturanları soyup soğana çevirmektir. Gene kapitalizmin hukuk sisteminin emekçilerin kanını emen asalak sermayedarlara dokunması, onları suçlarından dolayı cezalandırması söz konusu değildir. Eğer bazı davalar açılıyor, kimi cezalar veriliyorsa bunlar da emekçilerin gözünü boyamak, gerçekleri görmelerini zorlaştırmak içindir. Büyük depremden sonra binlerce müteahhide açılan davaların hemen hepsinin sonuçsuz kalması, milyar dolarları yüklenip götüren Halis Toprak gibilerinin hala ortalarda itibarlı kişiler olarak dolaşması bu düzenin hukuk sisteminin birer aynasıdır.

Sermayenin vergi ve hukuk sisteminin amacı saraylarda oturanları korumak, kulübelere, barakalarda oturanları ise kölece çalışmaya razı etmek, ekmeğini elinden almak, evini başına geçirmek, eğer itiraz edecek olursa da hak ve özgürlük istemlerini ezmezdür.

O halde işçi ve emekçiler açısından bu vesileyle söylenebilecek tek bir şey kalmaktadır; Saraylara savaş, kulübelere barış!

Haramiler dünyanın en pahalı evlerinde, yoksullar çöp dağları arasında!..

Harmandalılar'dan insanca yaşam eylemi

İzmir'de toplanan çöplerin Harmandalı Beldesi'ndeki çöplüğe boşaltılması sonucu oluşan tehlikeyi dile getirmek ve bundan doğacak olumsuz sağlık sonuçlarını engellemek amacıyla Harmandalı halkı tarafından bir eylem yapıldı. 22 Şubat günü Saat 14:30'da Konak Pier'den pankartlar ve dövizler eşliğinde sloganlarla Büyükşehir Belediyesi önüne gelen yaklaşık 250 kişi burada taleplerini ifade etmek amacıyla bir basın açıklaması yaptı.

"Harmandalı Ümraniye olmasın!", "Çöplük kaderimiz değildir!", "Çöplükte yaşamak istemiyoruz!", "Temiz hava-temiz su- sağlıklı yaşam-çöplüğe hayır!", "Harmandalı kokmasın, Harmandalılı koklamasın!", "Harmandalı Yerel Sorunları Çözme Komitesi" pankartının ve "Harmandalı Ümraniye olmadan vicdanımızın sesini dinleyelim!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "Kanser olmak istemiyoruz!" dövizlerin taşındığı eylemde, Harmandalı halkı adına yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"Bizler Çiğli ve Harmandalı halkı olarak, yıllardır ölümün kollarında, İzmir'den gelen çöpün kucağında yaşıyoruz. Çöp dağları her gün biraz daha büyüyor. Evlerimizle çöp dağları arasında otuz metrelik mesafe kaldı. Çok değil birkaç gün sonra oturma odalarımıza yatak odalarımıza kadar girecek. Çöplükten ve çöp arabalarından sızan kimyasal ve tıbbi atık suları yüzünden sokaklarımızda yürüyemiyoruz. Çöp arabaları ölümlü kazalara neden olmaktadır. Harmandalı Beldesinde bebek ve çocuk ölümleri İzmir ortalamasının çok üzerine çıkmıştır. Sokaktan evlerimize mikrop taşıyor. Çocuklarımız okula giderken sınıflarına mikrop taşıyorlar. Balkonumuzda oturup bir bardak çay içemiyoruz. Sabah pencereimizi açıp bir nefes temiz hava alamıyoruz. Korkuyoruz, çünkü patlamaya hazır bir bomba ile yatıp kalktığımızın bilincindeyiz. Endişeliyiz. Zehir soluyoruz, havamız kirlendi. Zehir içiyoruz, çünkü suyumuz kirlendi. Açıkta

Büyüyen açlık ve yoksulluk kaderimiz olamaz!

İçinde bulunduğumuz 2007 yılına dair konuşulanlar daha çok yaşanacak bir takım önemli siyasal gelişmelerle ilgili. Cumhurbaşkanlığı seçimi, genel seçimler, Türkiye'nin emperyalizmin Ortadoğu planlarında daha aktif bir biçimde yer almaya dönük hazırlıkları. Bölgede yeni bir savaşa dair çanların giderek daha yoğun biçimde çalması gibi faktörler nedeniyle bunda şaşılacak bir şey de yok.

Fakat gene de bütün bunların üzerini örttüğü bir başka gerçek var. Önemli siyasal gelişmelere gebe 2007 yılı aynı zamanda işçi ve emekçiler açısından, onların yaşam koşullarının daha da kötüleşmesi bakımından da "zor bir yıl" olacak. Bununla ilgili ilk belirtiler zaten daha yılbaşından önce bütçe belirlenirken, asgari ücret saptanırken ya da TİS'ler imzalanırken ortaya çıkmıştı. Ancak gene de bir seçim yılına girilmesi nedeniyle hükümetin işçi ve emekçilerin oylarını çalmaya dönük kimi göstermelik ekonomi politikalarını devreye sokabileceği, bunun da onların yaşam koşullarında kısmi iyileşmeler sağlayabileceği yönünde beklentiler vardı.

Fakat hem Türkiye kapitalizminin esnemeye imkan vermeyen sorunları, hem de düzen içi siyasal rekabette AKP'nin kayda değer bir alternatifinin bulunmaması emekçilere dönük sözünü ettiğimiz türden politikaların söz konusu olmayacağını, olsa bile bunların her seçim döneminde görmeye alıştıklarımızın yanında çok güdük kalacağını gösteriyor. Son günlerde ortaya çıkan yeni veriler ve yaşanan gelişmeler, işçi ve emekçilerin yaşadığı yoksullaşmanın daha derinleştiğini ortaya koyuyor.

Açlık sınırı 628 YTL'ye dayandı

Bundan daha bir ay önce asgari ücret belirlenirken ilgili komisyon kılı kırk yarmış ve IMF'nin direktifleri doğrultusunda "hedeflenen enflasyon" rakamına dayanarak göstermelik bir artışa gitmişti. Hükümetin plan ve programlarında yer alan fakat emekçilerin yaşadığı gerçek yoksullaşmayı yansıtmaktan da bir o kadar uzak olan "hedeflenen enflasyon" oranına dayalı bir ücret artışının, işçilerin yaşam koşullarında

herhangi bir düzelme sağlamayacağı o günden ortadaydı. Türk-İş'in Ocak ayına ilişkin olarak yayınladığı açlık ve yoksulluk sınırı rakamları da bunu kanıtıyor.

Türk-İş'in araştırmasına göre Ocak ayı sonunda ülkede açlık sınırı 628 YTL'ye, yoksulluk sınırı ise 2 bin 49 YTL'ye ulaşmış görünüyor. Bunun anlamı, dört kişilik bir ailenin sadece mutfak masrafının 628 YTL, insanca yaşayabilmek için ihtiyaç duyduğu asgari gelirin ise 2 bin YTL'nin üzerinde olmasıdır. Bir önceki ayın rakamlarıyla karşılaştırıldığında, emekçilerin mutfak giderlerinin Aralık 2006'ya göre yüzde 1.76 oranında arttığı görülmektedir. Bu önemli bir artıştır ve "hedeflenen enflasyon" rakamının emekçilerin mutfağındaki gerçek enflasyon açısından 3 ay gibi bir sürede aşılabileceğini göstermektedir.

Aynı şey 2 bin YTL'nin üzerine çıkan yoksulluk sınırı açısından da geçerlidir. Dört kişilik bir ailenin insanca koşullarda yaşaması için gerekli olan asgari gelirin 2 bin YTL'yi aştığı bir ülkede asgari ücretin sadece ve sadece 400 YTL dolaylarında olması, yaşanan açlık ve sefaletin boyutlarını fazlasıyla anlatmaktadır.

Zamlar emekçilerin yaşamını daha da çekilmez hale getiriyor

Belli bir gerçekliği yansıtsa da Türk-İş'in açıkladığı rakamlar ekonomi cephesindeki bazı sıcak gelişmelerin emekçilerin yaşamında yarattığı, yaratacağı tahribatı göstermekten uzaktır. Örneğin tarımsal üretimdeki azalma ve ihracat gibi nedenlerle özellikle sebze ve meyve fiyatları son iki üç hafta

içerisinde olağanüstü ölçülerde artmıştır. Bütçeyi denk tutmaya hevesli hükümetin bunu bazı mal ve hizmetlerdeki vergi oranlarıyla oynayarak yapması sonucunda ise benzin, sigara gibi kimi mallarda fiyatlar önemli oranlarda yükselmiştir. Bunlardan asıl önemlisi petrol ürünlerinde olan fiyat artışlarıdır. Çünkü hemen bütün sektörlerde bir biçimde üretim girdisi durumunda olan petrol ürünlerinin zamlanması, zincirleme bir zam dalgasını da tetikleyecektir. Çeşitli kentlerde ulaşım ücretlerinin artması, gene TCDD'nin tren yolculuğu ücretlerini artırma yoluna gitmesi bununla ilgilidir ve önümüzdeki haftalarda bunun arkası gelecektir.

Borsadaki depremlerin faturası da işçi ve emekçilere!

Türkiye'deki kapitalist ekonominin son derece kırılğan dengeler üzerinde durduğu, az çok ciddi burjuva iktisatçıların da kabul ettiği bir gerçektir. "Sıcak para girişi" ve düşük kur politikasına dayalı denge özellikle uluslararası finans piyasalarındaki spekülasyon hareketlere fazlasıyla duyarlıdır. Bunun böyle olduğu geçtiğimiz günlerde bir kez daha görülmüştür. Tam da sermaye sözcülerinin "sıcak para girişinde rekor kırıldı" dediği günlerde Çin ve ABD borsalarındaki hareketlenme anında İstanbul'daki borsayı etkilemiş, ani para çıkışı nedeniyle İMKB bir günde ciddi oranda değer yitirmiş, öte yandan dolar fiyatı da ciddi miktarda yükselmiştir. Bunun anlamı önemli oranda bir paranın vurguncular tarafından Türkiye'den çekilmesi, ve başka karlı yatırım alanlarına transfer edilmesidir.

Borsalardaki hareketlenme henüz durulmamıştır ve sürecin nasıl seyredeceği şimdilik belirsizdir. Fakat şimdiden belli olan tek şey, sıcak para kaçışının ciddi oranlara yükselmesi durumunda ortaya çıkacak mali faturanın yeni bir takım "istikrar politikaları" vasıtasıyla işçi ve emekçilere ödettirileceğidir. Mart ayında gözden geçirme görüşmeleri için Türkiye'ye bir heyet gönderecek olan IMF'nin hükümetin burnuna önümüzdeki haftalarda yeni bir "ek önlemler paketi" dayaması sürpriz olmayacaktır.

Her şey ortadayken Başbakan ve diğer hükümet yetkilileri işçi ve emekçilerin sorunlarını çözmeye dönük tek laf edemiyorlar. Başbakan ve Maliye Bakanı'nın tek yaptığı ikiyüzlü bir biçimde IMF borçlarının nasıl da azaltıldığı üzerine demagojik açıklamalar yapmaktan, ekonomideki sözde başarıları övüp durmaktan ibaret. Tabii bir de Erdoğan'ın AKP'li belediyelere yoksullara kömür ve gıda yardımı yapılması konusundaki talimatları var. Bunun da sorunları çözmeye değil göz boyamaya, emekçilerin oylarını almaya dönük bir manevra olduğu açık.

İşçi sınıfı ve emekçilere düşen sermayenin yalanlarına kanmamak, IMF-TÜSİAD politikalarına karşı, yoksulluk ve sefaletle kararlı bir mücadele içerisine girmektir. 2007 sonunda kimin güleceğini bu konuda yapılacaklar belirleyecektir.

sağlıksız koşullarda denetimsiz ve rastgele yığılan çöpler arasındaki kadavra parçalarını köpekler sokaklara taşımakta, kış günü evlerimiz sivri sineklerle dolup taşımakta. Ve bu yüzden sağlığımız büyük bir tehdit altındadır. Korkuyoruz, çünkü yakında büyük salgın hastalıklar ve kitlesel ölümler bizi beklemektedir. Yarın harmandalı Ümraniye örneği yaşar mı? Biz bu patlama sesinden sonra bir daha uyanabilir miyiz? yönetimlerin bu vurdumduymazlığı niye? Soruyoruz. Bizler niçin buradayız? Ne istiyoruz? Harmandalı halkı olarak, bugün gasp edilen "yaşama" hakkımızı geri alabilmek için buradayız! Hep bir arada ve sağlıklı bir yaşam için buradayız! Çocuklarımıza mutlu bir gelecek, temiz bir çevre, yaşanabilir bir Harmandalı bırakabilmek için buradayız. Çiğli'nin ve Harmandalı'nın Ümraniye olmasını istemediğimiz için buradayız.

İSTEKLERİMİZ ACİLDİR DUYUN SESİMİZİ!

- * Harmandalı'ya çöp akışı hemen kesilsin.
- * Kalan çöp dağının zararsız hale gelebilmesi için metan gazı salınım bacaları acilen kurulsun.
- * Çöp gazlarının ayrışması için geri dönüşüm olayı gerçekleştirilsin.
- * Tüm bunlar için gerekli tesislerin acilen kurulmasını ve çalıştırılmasını istiyoruz.
- * Depolama alanının daha güvenli ve kontrollü şekilde Harmandalı'dan uzaklaştırılmasını istiyoruz.
- * Elektrik, içilebilir su, alt yapı ve ulaşım sorunu yaşayan Harmandalı halkının mağduriyetinin Büyükşehir ve Yerel Belediyeler tarafından bir an önce giderilmesini istiyoruz."

Yapılan açıklamanın ardından komite adına bir grup sözcü, Büyükşehir Belediyesi yetkilileri ile konuşmak için Belediye binasına çıktılar. İlk önce muhatap bulamayan komite, daha sonra Büyükşehir Belediye Başkanı sekreterinin gelmesinin ardından kısa bir görüşme yaptılar. Görüşme sonrası bekleyenlere yapılan açıklamanın ardından eylem sona erdi. Eylemde "İnsanca bir yaşam istiyoruz!" sloganı öne çıkarken gelişmeler karşısında Harmandalı halkının duyarlılığının devam edeceği vurgulandı.

8 Mart etkinlikleri...**“Eşitlik ve özgürlük için
8 Mart'ta alanlara!”****Esenyurt'ta emekçi kadın
şenliği**

Sınıf devrimcileri olarak 8 Mart gündemiyle yürüttüğümüz çalışmalarımız hız kazanıyor. Kapitalist sistemde emekçi kadınların yaşadığı sorunları bir kez daha bilince çıkarmak ve emekçi kadınları mücadeleye kazanmak amacıyla yürüttüğümüz çalışmalarımıza yenilerini ekleyerek devam ediyoruz. Bu ay içerisinde film gösterimleri, seminer vb. gerçekleştirdiğimiz etkinliklerimizin ardından İşçi Kültür Evi olarak 25 Şubat tarihinde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği gerçekleştirdik. Şenliğimize yaklaşık 200 işçi ve emekçi katıldı.

Program kısa bir sunumun ardından devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler anısına saygı duruşuyla başladı. Emekçi kadınların toplumsal yaşamda karşılaştıkları sorunların işlendiği “Ekmek ve Gül” isimli sinevizyonla devam etti.

8 Mart'ın anlamı ve tarihçesi üzerine yapılan kısa sunumun ardından BDSP temsilcisi Melek Altıntaş konuşma yaptı. Altıntaş, 8 Mart'ın hala güncelliğini koruduğunu, sermaye sınıfının işçi ve emekçilerin haklarını bir bir gaspettiğini, işçi ve emekçilerin kendi mücadele tarihinden dersler çıkarması gerektiğini vurguladı. Kadın, erkek tüm işçi ve emekçilerin kurtuluşunun işçi sınıfının iktidarında olduğunu dile getirdi. Bugün işçi sınıfı ve emekçilerin çalışma yaşamında karşılaştıkları kural dışlıkları anlattı. Güncel ve acil taleplerimiz arasında yer alan gece çalışmasının yasaklanması, zorunlu mesailerin kaldırılması, sigortasız çalışmanın yasaklanması, emekçi semtlerinde ve fabrikalarda ücretsiz ve nitelikli kreşler açılması, ev kadınlarının sigortalanması ve sigorta primlerinin devlet tarafından ödenmesi, 8 Mart'ın ücretli izin ve resmi tatil ilan edilmesi uğruna mücadele edilmesi gerektiğini ifade etti. Tüm emekçileri kapitalist sömürüye ve eşitsizliğe karşı 4 Mart günü gerçekleştirilecek olan Kadıköy'deki mitinge çağırarak konuşmasını sonlandırdı.

Esenyurt İşçi Kültür Evi'nden işçi arkadaşların hazırladığı tiyatro oyunu ile etkinlik devam etti.

Oyunda emekçi kadınların yaşadığı sorunları ve bu sorunlara karşı kadınların başkaldırısı anlatıldı. İşçi ve emekçiler tarafından ilgiyle izlenen oyunun ardından Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'nun hazırladığı tekstil işçisi kadınların çalışma yaşamında yaşadığı sorunlara karşı örgütlenmelerini anlatan “Ayna” isimli tiyatro oyunu sahnelendi. Beğeniyile izlenen oyunun ardından sahneye sanatçı dostumuz Nurettin Güleç çıktı. Nurettin Güleç'in söylediği türküler eşliğinde çekilen halayların ardından bir dostumuz şiirlerini paylaştı. Grup Araf türkü ve devrimci marşlarından oluşan bir program sundu.

Etkinliğimiz 4 Mart'ta düzenlenecek olan Kadıköy mitingine çağrı ile son buldu.

Esenyurt İşçi Kültür Evi çalışanları

**OSİM-DER'de 8 Mart
etkinliği**

OSB-İMES İşçileri Derneği Kadın İşçi Komisyonu 25 Şubat günü 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü gündemiyle bir etkinlik gerçekleştirdi. Etkinlik öncesinde fabrika önlerinde, sanayi bölgelerinde ve emekçi semtlerde kadınlar çifte sömürü, eşitsizlik ve ezilmişliğe karşı mücadeleye çağrıldı. 4 Mart günü gerçekleştirilecek mitingin ve etkinliğin duyurusu yapıldı.

Etkinlik öncesinde salon 8 Mart gündemi ile yeniden düzenlendi. Sahneye “Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!/OSİM-DER” pankartı ile üzerinde Clara Zetkin, Rosa Luxemburg, Nadejda Krupskaya'nın resimlerini bulduğu “Vardık, varız, varolacağız!” yazılı pankart asıldı.

Ayrıca duvarlarda fabrikada, savaşta ve zindanda direnen kadınları simgeleyen fotoğraflar sergilendi. Novamed işçileri, Rachel Corrie ve Hatice Yüreklî'nin yazdıkları mektuplardan oluşan büyük boy afişler asıldı.

Etkinlik açılış konuşması ve devrim şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşuyla başladı. BDSP adına yapılan konuşma ile devam etti. Konuşmada kadının çifte ezilmişliğinin nedeni olan kapitalist

sistem teşhir edildi. Kadının kurtuluşunun ancak toplumsal bir devrimle mümkün olacağı ifade edildi. İşçi sınıfının iktidarının mümkün ve kaçınılmaz olduğu, bunu gerçekleştirmek içinse kadın emekçilerin de bu mücadelede aktif bir şekilde yer almasının gerekliliği vurgulandı. İşçi ve emekçilerdeki yılgınlığın son bulması gerektiği, burjuvazi feodaliteyi devirerek nasıl iktidara geldiyse işçi sınıfının da burjuvaziyi devirerek kendi iktidarını kuracağı ifade edildi. Konuşmanın sonunda kadınlar bir kez daha hem kendi sorunlarına sahip çıkmaya, hem de sınıfın iktidar mücadelesine katılmaya çağrıldı.

Etkinlik İşçi Kültür Evleri tarafından hazırlanan “Bu bahar önce emekçi kadınlar yürüyecek!” isimli sinevizyon gösterimi ile devam etti. Sinevizyonun ardından Başaran Gençlik Birliği'nin hazırladığı şiirler sunuldu. Kadınların yaşamını ve mücadelesini anlatan şiirler kitlenin beğenisini topladı. Peşi sıra bir işçi bağlamasıyla halk türkülerinden oluşan kısa bir sunum yapıldı.

Çaz-Der Gençlik Komisyonu'nun hazırladığı emekçi ve burjuva kadınlar arasındaki eşitsizliği mizahi bir dille konu alan tiyatro gösterimi ilgiyle izlendi. Derneğin çalışmalarına hukuksal destek sunan Av. Şengül Özdemir söz alarak, kadınların yaşadığı sorunları hukuksal boyutları ile ele aldı. Mevcut yasal düzenlemeleri değerlendirdikten sonra “İşyerinde kreş açılmasının kadın işçi sayısına bağlı olmaması”, “Kadının üzerindeki iktisadi, sosyal hukuksal baskıların kalkması için yasal düzenlemeler yapılması” gibi bir dizi öneri sundu. Özdemir'in ardından söz alan Ümraniye İşçi Platformu temsilcisi 8 Mart'ın tarihsel önemini bir kez daha vurgulayarak emekçileri kadın-erkek elele mücadeleye ve 4 Mart günü Kadıköy'de gerçekleştirilecek mitinge çağırdı.

Etkinlikte son olarak devrimci türkü ve marşları ile Grup Göç sahne aldı. Türküler eşliğinde çekilen halayların ardından hep bir ağızdan söylenen “Çav Bella!” marşı ile etkinlik sona erdi.

Coşkulu bir atmosferde geçen etkinliğe 60'ın üzerinde işçi ve emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Mamak'ta emekçi kadınlar buluştu

Mamak İşçi Kültür Evleri olarak yaklaşık 1.5 aydır 8 Mart gündemiyle yoğun bir faaliyet yürütüyoruz. Çeşitli araçlarla emekçi kadınlara ulaşmaya çalışıyoruz. Bu süreçte anket, bildiri, el ilanı, afiş vb. materyalleri yaygın olarak kullandık. Emekçi kadın etkinliği öncesinde sistemli ve planlı bir faaliyet gerçekleştirdik.

24 Şubat Cumartesi günü Mamak İşçi Kültür Evleri Kadın Komisyonu'nun düzenlediği ana-çocuk sağlığıyla ilgili bir seminer gerçekleştirdik. Çocuk doktoru bir dostumuzun katıldığı seminer canlı geçti. Kadınlarla yapılan sohbetin konusu koruyucu hekimlik ve çocuk psikolojisiydi.

8 Mart gündemli aylık programın son etkinliği olan Emekçi Kadın Buluşması 25 Şubat günü gerçekleşti. Mamak İşçi Kültür Evi'nde düzenlenen etkinlik saat 13:00'te başladı. Etkinlik öncelikle 1912 yılında Amerika'daki grev dalgasında yapılan yürüyüşte bir grup genç kadın işçinin açtığı "Hem ekme hem de gül istiyoruz" yazılı pankarttan ilham alınarak yazılmış olan "Ekme ve gül" şiirinin okunmasıyla başladı. Açılış konuşmasının ardından işçi sınıfı mücadelesinde ölümsüzleşen tüm kadınlar ile tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

"Bu Bahar Önce Emekçi Kadınlar Yürüyecek" isimli sinevizyon ilgiyle izlendi. Mamak İşçi Kültür Evleri Sokak Tiyatrosu topluluğunun sunduğu "Kukla" isimli oyunla sermayenin saldırıları anlatıldı. Mamak İşçi Kültür Evleri Çocuk Tiyatro Topluluğu Armağan Özkultavul'un yazdığı "En güçlü kim" isimli oyunu sahneledi. İlk kez sahne alan 21 kişilik topluluk büyük bir heyecan ve ilgiyle izlendi. Çalışan ve üreten insanın toplum yaşamında tuttuğu yeri çocuk diliyle ifade eden şarkılı oyun büyük beğeni topladı. Cevahir Canpolat dostumuz türkülerıyla ve devrimci marşlarla sahnede yerini aldı.

Etkinlik 4 Mart'ta gerçekleştirilecek 8 Mart mitingine yapılan çağrının ardından halaylarla ve sloganlarla son buldu.

Emekçi Kadın Buluşması'na çoğu kadın 150 işçi ve emekçi katıldı. Politik olarak güçlü geçen etkinlik başarıyla tamamlandı.

Mamak İşçi Kültür Evleri olarak yoğun bir süreci geride bıraktık. Başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri 4 Mart alanına taşımak için hazırlıklarımızı güçlendireceğiz.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Küçükçekmece'de 8 Mart şenliği!

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'muz uzun süredir devam eden anket, bildiri, seminer, imza çalışması, panel ve film gösterimi gibi çalışmalarının ardından 25 Şubat günü bir şenlik gerçekleştirdi. Şenliğe yönelik hazırlık çalışmalarında birçok araç kullanıldı. İmza standları açıldı, el ilanları, toplantılar, afişleme ve kitle çalışmasına ağırlık verildi. Bu çalışmalar esnasında yüzlerce emekçi kadına ulaşıldı.

Etkinlik programının hazırlanması için düzenli ve disiplinli bir çalışma sürdürüldü. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle kapsamlı bir çalışma örgütlendi. Önceki yıllara göre çita bir üst seviyeye çıkarıldı ve şenliğin kendi mekanımız dışında geniş bir mekanda yapılması kararlaştırıldı.

Programın içeriği tümüyle kendi hazırlıklarımız üzerinden biçimlendirildi. Koro, tiyatro, şiir, müzik ve resim sergisinin tamamının hazırlanmasını komisyon bileşenlerimiz üstlendi.

Etkinliğin yapılacağı salonun içerisinde "**Savaşta Kadın, Şiddet ve Kadın, Sovyetler'de Kadın, Mücadelede Kadın ve Çocuklarımız**" (çocukların yaptıkları resimler)... başlıklı fotoğraf sergisi hazırlandı. Sergi beğeniyle izlendi. Ayrıca salona **Hatice Yürekli, Rosa Luxemburg, Clara Zetkin, Nadejda Krupskaya, Aleksandr Kollantai**'in resimleri ve "Kadın-erkek el ele mücadeleye!", "Çifte sömürü, baskı, şiddet, ayrımcılık... Kadının kurtuluşu sosyalizmde/Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu!" imzalı iki pankart asıldı.

Etkinliğimiz saat 13.30'da mücadelede şehit düşen emekçi kadınlar şahsında tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu ve kısa bir sunumla başladı. "**Bu bahar önce emekçi kadınlar yürüyecek!**" sinevizyon gösteriminin ardından açılış konuşması yapıldı. Konuşmada 8 Mart'ın tarihçesi, sınıfsal anlamı, günümüzde kadının konumu ve ezilmişliği anlatıldı ve 8 Mart mitingine katılma çağrısı yapıldı. Ardından iki arkadaşımızın sunduğu şiir dinletisi büyük bir ilgiyle izlendi. Etkinlik komisyon korosunun marşlarıyla devam etti.

Ardından şair **Rahime Henden** günün anlam ve önemini anlatan şiirlerini bizlerle paylaştı. Ayrıca komisyon tarafından hazırlanan "**Uyanış**" adlı oyun ilgiyle izlendi. Aylardır hazırlanan oyun amacına ulaştı.

Sonra Şahintepe'den bir tekstil işçisinin söylediği parçalarla halaylar çekildi. Kapanış konuşmasında mücadele çağrısı yapılarak 4 Mart günü Kadıköy'de

gerçekleştirilecek 8 Mart mitingine katılma çağrısı yapıldı. Etkinlik saat 15.30'da bitirildi.

Etkinliğe 100'ü aşkın kişi katıldı. Katılım beklediğimiz altın olmasına rağmen kitlenin ağırlıklı olarak emekçi kadınlardan oluşması olumluydu.

Etkinliğin bitiminde "Çifte sömürü, baskı, şiddet, ayrımcılık... Kadının kurtuluşu sosyalizmde!/Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu" pankartını açarak ana yolu trafiğe kapattık. Sık sık "Kadının kurtuluşu sosyalizmde!", "Kadın-erkek el ele mücadeleye!" sloganlarıyla İnönü Postanesi önünde kadar yürüdük. Burada yapılan basın açıklamasında emekçi kadınların çeşitli taleplerini dile getirdik. Eylem sloganlarla son buldu.

Önümüzdeki hafta ise yoğunlaşan bir tempoyla miting'e yükleneceğiz. Alanda güçlü bir katılımı yerimizi alacağız.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

Eşitlik ve özgürlük için 8 Mart Şenliği...

Anadolu Yakası'nda 8 Mart'a hazırlık çerçevesinde yürütülen "Bu bahar önce kadınlar yürüyecek! Eşitlik ve özgürlük için 8 Mart Şenliği'nde buluşalım!" etkinliği 25 Şubat Pazar günü TMMOB Kartal Temsilciliği'nde başarıyla gerçekleştirildi.

Salona "Kapitalizm çifte sömürü, baskı ve eşitsizlik demektir! Eşitlik ve özgürlük için 8 Mart'ta alanlara!" afişleri ile 4 Mart'ta Kadıköy'de yapılacak miting'e çağrı yapan ozalit asıldı. Etkinlikte emekçi kadınların mücadelesinden tarihsel kesitlerin yer aldığı fotoğraf sergisi açıldı.

Öğle saatlerinde başlayan etkinlik canlı ve coşkulu bir atmosferde gerçekleşti.

Program 8 Mart'ı yaratınların anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından Anadolu Yakası Emekçi Kadın Komisyonu'ndan Eylem Duygu Çağlar bir konuşma yaptı. Çağlar konuşmasında 1857'den bugüne mücadelenin hala devam ettiğini vurguladı ve kadınların yaşadığı sorunları anlattı. Çifte baskı, sömürü ve ezilmeye maruz kalan kadınların töre cinayetlerine kurban gittiğini ifade etti. Sınıfsal, ulusal ve cinsel olarak iki kere ezilen kadınların iki kat daha fazla mücadele etmesi gerektiğini dile getirdi. İki ay boyunca yürütülen 8 Mart çalışmasını anlattı. Emekçi kadınları ve emekçileri kendi talepleriyle 4 Mart'ta Kadıköy alanında olmaya çağırdı. Konuşma, "Bundan yüzyıllar önce vardık, varız ve varolacağız!" sözleriyle

sona erdi.

Şenlik, kadının toplumsal yaşamdaki yerini ve kadın sorununun tarihsel gelişimini anlatan “Bu bahar önce emekçi kadınlar yürüyecek!” adlı sinevizyon gösterimi ile devam etti. İlgiyle izlenen sinevizyonun ardından Emekçi Kadın Komisyonu’ndan bir arkadaşı “Ekmek ve Gül” şiirini okudu. Şiir izleyenlerden yoğun alkış aldı. Etkinlik Kurtköy Cambazbayırı’nda yıkımlara karşı direnişte ön saflarda yer alan Hüsnüye Yıldız’ın konuşmasıyla devam etti. Emekçi kadınlara köleliğe, sömürüye, eşitsizliğe karşı mücadele çağrısı yapan Yıldız, tüm kadınları 4 Mart’ta Kadıköy’e çağırdı. Türküleriyle etkinliğe renk katan Sevinç ve Selçuk ikilisi beğeniyle izlendi.

Aranın ardından Dario Fo’nun “Uyanış” isimli tiyatro oyunu sahnelendi. Grup Mevsim devrimci marşları ve türküleriyle etkinliğe canlılık kattı. Emekçi Kadın Komisyonu’nda yeralan metal sektöründe çalışan bir kadın işçi de, işyerinde hem sınıfsal hem de cinsel kimliğinden kaynaklı yaşadığı sorunları anlattı. Emekçi kadınları erkek sınıf kardeşleriyle birlikte sömürü düzenine karşı mücadeleye çağırdı. Şenliğin son bölümünde Grup Fırtına türküleriyle sahnedeki yerini aldı. Kapanış konuşması mücadeleye ve 4 Mart’ta Kadıköy’e yapılan çağrıyla son buldu.

Haftalardır yoğun olarak yürütülen şenlik çalışmasının başarısı etkinliğe de yansdı. 100 kişinin katıldığı şenlik baştan sona canlı geçti.

Emekçi Kadın Komisyonu şenlikten aldığı güçle 4 Mart günü Kadıköy’e 8 Mart’ın mücadelecisi ruhunu taşıyacağını ifade etti.

Kızıl Bayrak/Kartal

Şakirpaşa’da 8 Mart etkinliği

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Emekçi Kadın Komisyonu olarak yaklaşık bir aydır emekçi kadınları mücadeleye kazanmak hedefiyle faaliyet yürütüyoruz. Faaliyetimizi 25 Şubat günü gerçekleştirdiğimiz bir etkinlikle daha da büyüttük.

Şubat ayı başında yaptığımız tartışmaların ardından emekçi kadınların taleplerinin yeraldığı imza kampanyasına başladık. Kapitalist sömürüye karşı emekçi kadınları mücadeleye çağıran afişlerimizi yaptık. Bir yandan çeşitli araçlarla kadınlara seslenirken diğer yandan sistemli hale getirdiğimiz ev ziyaretlerinde emekçi kadınlara kapitalizmin çifte baskı ve sömürsünü anlattık. Kadının özgürleşmesinin mücadele ile, kurtuluşunun ise devrim ve sosyalizmle mümkün olduğunu ifade ettik.

Bulduğumuz çalışma alanlarına ve şehir merkezine afişlerimizi yaygın olarak yaptık. Diğer siyasetlerin konuyla ilgili çalışma yürütmemesi etkimizi daha da artırdı.

Geçtiğimiz hafta için planladığımız sağlık panelini ise konuşmacı olarak katılacak sağlık emekçilerinin şehir dışında olmaları nedeniyle gerçekleştiremedik.

25 Şubat’ta toplam çalışmamızın sonuçlarının yansyacağı bir etkinlik yapmayı planladık. Etkinlik öncesinde yüzlerce el ilanını mahallede dağıttık. Dağıtım sırasında kadınları etkinliğimize davet ettik.

Etkinlik açılış konuşması ve saygı duruşuyla başladı. Ardından emekçi bir kadın arkadaşımız “Ekmek ve Gül” şiirini okudu. “Bu Bahar Önce Kadınlar Yürüyecek” isimli sinevizyonun ardından bir arkadaşımız Nazım Hikmet’in “Kadınlarımız” isimli şiirini okudu.

Emekçi Kadın Komisyonu’ndan bir arkadaşımız 8 Mart’ın tarihsel anlamını ve emekçi kadınların kurtuluşunu anlatan bir konuşma yaptı. Emekçi Kadın Komisyonu’nun çalışmalarına da değinen arkadaşımız, tüm olumsuzluklara rağmen emekçi kadınların mücadelede yer alarak bu durumu değiştirebileceğini, çifte sömürüye ve eşitsizliğe dur diyebileceğini anlattı.

Ardından “Demir Çeneli Melekler” isimli filmi izledik. Film ilgiyle izlendi.

Etkinliğimiz 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için 4 Mart’ta yapılacak mitinge katılım çağrısıyla sona erdi.

Sakirpaşa İşçi Kültür Evi Emekçi Kadın Komisyonu

İzmir’de 8 Mart çalışmaları sürüyor

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaştıkça çalışmalarımızı hızlandırıyoruz.

8 Mart bildirimlerinin dağıtımıyla başladığımız pratik faaliyetimizde öncelikle Çiğli organize işçilerine ulaşmayı hedefledik. Bu kapsamda Çiğli organize girişinden başlayan dağıtımlarımız tekstil fabrikalarıyla devam etti. Ardından Pazar yerlerinde yaptığımız dağıtımlarla emekçilere ulaşmaya çalıştık.

Çiğli Belediyesi önünde açtığımız imza standlarında da bir taraftan bildiri dağıtırken diğer taraftan da imza toplamaya devam ediyoruz. Afişlerimizi ise Güzeltepe, Çiğli Merkez, Anadolu Caddesi üzerine yaptık.

Bu faaliyetimiz esnasında zaman zaman kolluk güçlerinin keyfi engellemeleriyle karşı karşıya kaldık. 25 Şubat günü Çiğli’de afiş yapan iki BDSP çalışanı, izinsiz afiş yaptıkları bahanesiyle polis tarafından gözaltına alınarak Çiğli merkez karakoluna götürüldü ve 5 saat keyfi olarak tutuldu. Çalışanlarımız para cezası verilerek serbest bırakıldı. 8 Mart çalışmalarımız tüm engellemelere rağmen devam edecek, baskılar, gözaltılar bizleri yıldıramayacak.

Çiğli BDSP çalışanları

Adana: “4 Mart’ta alanlara!”

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü tarihsel anlamına, sınıfsal özüne, devrimci içeriğine uygun kutlamak için biraraya gelen ilerici, devrimci güçler 26 Şubat günü gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile işçi ve emekçileri 4 Mart’ta alanlara çağırdılar.

Miting tertip komitesi adına yapılan açıklamada, işçi-emekçi kadınların cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye maruz kaldıkları dile getirildi. Kadınların savaşlarda “ganimet” olarak görüldükleri, kapitalist patronlar tarafından ikinci cins olarak görülerek ezildikleri söylendi. İşçi ve emekçi kadınların kurtuluşunun mücadelede olduğu vurgulandı.

Basın metninin okunmasının ardından tertip komitesi Çarşı merkezine afiş yapılacağını duyurdu. Polisin uyarısına rağmen afişler toplu bir şekilde yapıldı. İşçi ve emekçiler 4 Mart Pazar günü gerçekleşecek 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingine çağrıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Adana BDSP’den 4 Mart’a çağrı

Adana BDSP, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle emekçi kadınları yaşamın ve mücadelenin öznesi haline getirmek hedefiyle başlattığı imza kampanyasını 28 Şubat günü sonlandırdı. Aynı gün Büyük Postane önünde yaptığı basın açıklamasıyla emekçi kadınların taleplerini içeren imza föylerini TBMM Başkanlığı’na gönderdi. BDSP, tüm işçi ve emekçi kadınları 4 Mart günü yapılacak mitinge çağırdı.

Eylemde “Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye karşı mücadele alanlarına!” pankartı açıldı. İmza kampanyasının amacı anlatıldıktan sonra basın metni okundu.

Açıklamada şunlar söylendi:

“Bugünün Türkiye’sinde kadınlar, toplumsal yaşamın her alanında eşitsizliğe, ayrımcılığa, şiddete, tacize ve sömürüye maruz kalıyorlar. Kapitalist sistemde, patronlar her geçen gün kârlarına kâr katarken, işçi ve emekçilere açlık ve sefaleti dayatıyor. Emekçi kadınlar ise bu açlığın, sefaletin, sömürünün ve işsizliğin bedelini iki kat daha ağır ödüyorlar...”

Bugün kadınların yaşadığı tüm ezilmişliklerin, baskının kaynağı, tepeden tırnağa çürümüş olan kapitalist sistemin kendisidir. Dolayısıyla kadının gerçek kurtuluşu bu sistemin yıkılması, sömürsüz bir dünyanın adı olan sosyalizmin kurulmasıyla olanaklı olacaktır. Gerçek kurtuluşumuz için bugünden mücadeleyi yükseltmek, kölelik zincirlerine bugünden darbeler indirmek için adımlarımızı büyütmeliyiz.

Bizler Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, tüm işçi ve emekçileri, kadınların cinsel, ulusal, sınıfsal olarak sömürülmesine karşı 4 Mart Pazar günü Uğur Mumcu Meydanı’nda yapılacak mitinge katılmaya çağırıyoruz.”

Eylemde “Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!”, “Kadının kurtuluşu devrimde, sosyalizmde!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Kadın-erkek elele mücadeleye!” sloganları atıldı. Açıklamanın ardından toplanan imzalar postaneden gönderildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Anadolu Yakası'nda emekçi kadın çalışması

Anadolu Yakası'ndan sınıf devrimcileri olarak 8 Mart vesilesiyle bir süredir emekçi kadın çalışması yürütüyoruz. Çalışmalarımız miting günü yaklaştıkça hız kazanmaya başladı. Bugüne gelene kadar da bir dizi etkin araçla emekçi kadınlarla buluştuk. Çalışmayı önce kendi öz bileşenine kavuşturmak için bir komisyon oluşturmak ve yanısıra toplam araçların kullanıldığı ve bu çerçevede çalışmanın planlandığı bir süreç olarak kurguladık.

Komisyonun oluşması...

8 Mart çalışmasına bölgedeki çevre-çeper ilişkilerimizi katmak, çalışmayı kendi dar güçlerimizden çıkararak daha geniş ve etkin bir bileşenle örgütlemek hedefiyle hareket ettik. Bu çerçevede komisyonun oluşması için kendi güçlerimizin dışında çalışmaya güç verecek, emek harcayacak bir bileşenle ilk toplantıyı gerçekleştirdik. Yaptığımız toplantıyı dar bir pratik tartışmadan çıkararak öncelikle politik arka planını tartıştık.

Tartışmanın konu başlıkları, kadın sorununun bu düzende nasıl tanımlanması gerektiği ve yanısıra nasıl bir emekçi kadın çalışması yürütmek gerektiği üzerine kuruluydu. Özellikle çalışmanın bu cephesinin örülmesinde bizim merkezi metinlerimizin oldukça yol açıcı olduğunu söylemek gerekir. Öyle ki çalışma yürüten güçler politik planda asgari düzeyde bir açıklığa kavuştuğu ölçüde çalışmanın örülmesinde de pratikle uyum o çerçevede gerçekleşti.

Yaptığımız ilk toplantıda bu tartışmanın ardından çalışmanın nasıl ve hangi araçlar üzerinden örgütleneceği, imza kampanyası ve taleplerimiz, kadınlarla daha sıcak ilişkililer yakalayacağımız ve düşüncelerimizi daha rahat anlatacağımız ev toplantıları, eğitim seminerleri, paneller ve görsel araçların kullanılması üzerinden tartıştık. Ve bu çerçevede bir hareket planı oluşturduk. Öncelikle komisyon bileşenleri dışındaki ilişkilere ulaşmak amacıyla bir toplantı düzenlemek ve buradan planlayacağımız ev toplantılarını karara bağladık.

Ev toplantıları...

Bugüne kadar dört ev toplantısı gerçekleştirdik. Ev toplantılarına giderken temel yaklaşımımız çalışmamızı aktarmak, görsel olarak daha önce de yer yer kullandığımız kısa belgeselleri izletmek, buradan hareketle kadın sorunu üzerinden tartışmak ve ileri çıkan kadınları asgari ölçüde de olsa çalışmamızın bir parçası yapabilmektir.

Düzenlediğimiz toplantılar çoğunlukla yeni ilişkiler üzerinden şekilleniyordu. Ötesinde yol yürürken tartıştığımız temel bir sorun alanı da, çalışmada yeni olmamızın yarattığı bir takım olumsuzluklardı. Örneğin kimi zaman tartışırken genel bir ajitasyona boğulup sorunun özüne inemiyorduk. Bununla birlikte "mücadele etmek gerekir" dediğimizde çoğu kadın "iyi de nasıl" diye soruyorlardı. Bunun altını şu yüzden çiziyoruz; özgün bir alan olduğunu bilmemize rağmen henüz dünyalarına girip onlara uygun araçlar üretememek niyetten bağımsız genel bir çalışma olarak kalması sonucunu yaratıyor. Bu gerek ev kadınları gerekse işçi kadınlar için böyle. Politik bir açıklık olmamasından ziyade aslında talepleri somut pratiklere dökülecek güç, olanak ve kısmen de zamandan yoksun olmaktan kaynaklandığını düşünüyoruz.

İmza kampanyası...

Bugüne kadar en etkin örgütlediğimiz çalışmanın imza kampanyası olduğunu söylemek gerekir. Emekçi semtlerinde kapı kapı dolaşarak imza toplamaya çalıştık, imza standları için emniyetten izin geç çıkmasına rağmen hemen hemen her gün imza standlarını açtık. Yanısıra çalışmaya pratik olarak katkısı olmayan tali güçlere ulaştırarak imza toplamalarını sağladık. Buna rağmen 700'e yakın imza topladık. Zamanın kısa olması ve çok yönlü araçları kullanmamızın etkisi olmasına rağmen çalışma yürütülen kitlenin yani emekçi kadınların bilinç düzeyi ve toplumsal yaşamdaki konumlanışları imza çalışmasının temel zorlayıcı yönüydü.

Bunun dışında en önemli kazanımımız kitle çalışmasında deneyimi olmayan güçlerin bu sayede pratik deneyim kazanmasıydı. Çünkü komisyon bileşenimizin yarısı daha önce böyle bir çalışmaya katılmamıştı ve kitlelerle bu kadar yakından temas içinde değildi. İlk olarak bir fabrikanın önünde imza toplamayı zorladık. 10 dakika içinde ajitasyon konuşmalarıyla 40 adet imza topladık. Bu da toplam bileşenlere pratik deneyimle birlikte oldukça iyi bir motivasyon kazandırdı.

Eğitici etkinlikler ve film gösterimleri

Çalışmanın başında 8 Mart sürecine kadar birden fazla eğitici etkinlik düzenlemek gibi bir fikir vardı. Ancak zaman daraldıkça sadece bir etkinlik yapabileceğimizi gördük ve bir avukat ve bir eğitimcinin katıldığı bir panel örgütledik. Nitelik olarak iyi ancak katılım açısından zayıf bir etkinlik oldu. Ev toplantılarında gerek kimi kadınların talebi olması gerekse kimi kadınların bilinç düzeyinin geriliği, sağlıktan çocuk eğitimine, yasalara ve tarihimizi öğrenmeye kadar bu tür etkinliklerin süreklileşmesi gerektiği sonucunu bir kez daha göstermiş oldu.

Bir kez de film gösterimi yaptık. Filmin kadınların oy hakkı mücadelesini canlı bir şekilde anlatması katılanların ilgiyle izlemesine ve beraberinde tartışma zemininin açılmasına neden oldu. Önümüzdeki dönemde de bu filmi tekrar katamadığımız kadınlarla birlikte izlemeyi ve dinlemeyi hedefliyoruz.

8 Mart Şenliği...

Çalışmanın başından itibaren tüm araçlarla birlikte örgütlediğimiz şenlik komisyon bileşenleri açısından en önemli deneyimlerden biriydi. Şenliği kurgularken kadının mücadeledeki yeri, alanlarda talepleriyle birlikte olmasının anlamı, sınıfsal özünün vurgulandığı ve daha çok bölgede kendi kitlemize sesleneceğimiz sıcak bir ortam yaratacağımız bir şenlik olarak

kurguladık.

Şenliğin kendisine geçmeden önce ön hazırlık sürecine değinecek olursak, tüm kitle ilişkilerine ulaşıldı ve tüm araçları kullanırken şenliği temel bir yere koyduk. Şenliğin örgütlenme süreci ise tümüyle komisyon bileşenlerinin düşünsel planda da pratik planda da ortak bir emeğin ürünüydü.

Bu çaba kendisini etkinlik alanında da gösterdi. Salonun düzenlenmesinden, programın düzenine kadar ortak bir emek vardı. Etkinlikte kimileri tesadüfi de olsa hiçbir teknik aksaklık yaşamadık. Program başından nasıl kurgulandıysa öyle gerçekleşti. Sunumundan, tiyatrosuna sinevizyondan, müzik grubuna, şiirlere salondaki fotoğraf sergisine kadar bir zenginlik içinde geçtiğini söylemek mümkün. Etkinliğin sonunda ise gelen kitleye 4 Mart çağrılarının olduğu karanfiller dağıttık. En önemli yönü ise tümüyle kadın inisiyatifinin ve emeğinin önplana çıktığı, uyum içinde geçen bir çalışmanın ürünü bir etkinlikti. Çalışmanın temel kazanımlarından biri olarak düşünüyoruz. Bu gerek bileşenlerin böyle bir çalışmada ilk defa yer almaları ve ilk defa bir etkinlik düzenledikleri gözetildiğinde kendi içinde profesyonellik taşıdığını söylemek mümkün.

Çalışmanın toplamına ve sonrasına ilişkin burada değinmemiz bir takım yönleri ise 8 Mart sonrasına bırakıyoruz.

Geldiğimiz son hafta ise tümüyle 4 Mart'a kilitlenmiş durumdayız. 28 Şubat gününden itibaren çağrı bildirilerimizi etkin olarak kullanıyor ve tüm ilişkilerimizi geziyoruz. Toplam çalışmanın gücüyle alanda taleplerimizle yer alacağız.

Anadolu Yakası Emekçi Kadın Komisyonu

Tüm Bel-Sen çalışan kadınların sorunlarını tartışıyor

Tüm Bel-Sen yerel yönetimlerde çalışan kadınların sorunlarını tartışmak ve bu sorunlara çözümler üretmek amacıyla "Yerel yönetim çalışanı kadınlar sorunlarını tartışıyor!" başlığı ile bir kurultay düzenleyecek.

17-18 Mart tarihlerinde düzenlenecek kurultay Ankara'da gerçekleşecek.

Kurultayın gündemleri ve konuşmacılar şöyle:

I. GÜN: Akademisyenlerin sunuşları

1. Oturum: Çalışma Yaşamında Kadın

Prof. Dr. Gülay Toksöz / A.Ü-Siyasal Bilgiler Fakültesi

2. Oturum : Sendikal Mücadele Kadın

Öğr. Gör. Dr. Fevziye Sayılan / A.Ü-Eğitim Fakültesi

II. GÜN: Katılımcıların Tebliğ Sunumu ve Tartışmalar

Yerel Yönetimlerde Çalışan Kadınların Sorunları

Karşılaşılan sorunlar ve çözüm önerileri

İşkolumuzdaki kadınların talepleri

Sendikal Mücadele Ve Kadın

Sendikal mücadelede karşılaşılan engeller

Yerel yönetimlerdeki kadınların sendikal

mücadeleye katılımı ile ilgili öneriler

Tüm Bel-Sen'de kadın örgütlenmesi için yapılması gerekenler

“Eşit işe eşit ücret!” talebinin tarih sahnesine çıkışı

1800’lü yıllarda sanayinin gelişmesiyle birlikte, erkek emeğinin yanı sıra kadın ve çocuk emeği de toplumsal üretime dahil oldu. Üretim tekniklerindeki gelişme, üretim sürecindeki işlerin basitleşmesi, daha çok yardımcı işlerde kullanılan kadın ve çocuk emeğinin giderek erkek işçilerle aynı düzeyde kullanılması sonucunu doğurdu. Artık kadın ve çocuklar da sanayide 14-16 saat, hatta yer yer 18 saat çalışmakta, ancak erkek işçilerle aynı işi yapmalarına rağmen daha düşük ücret almaktaydılar.

Kadın emekçiler 1850’li yıllardan itibaren bu eşitsizliğe karşı haklı taleplerini daha gur bir şekilde ileri sürmeye başladılar. Sırf cinsel kimliklerinden kaynaklı daha düşük ücretle çalıştırılmalarına karşı “Eşit işe eşit ücret!” talebini ileri sürmekle kalmayıp yanı sıra uzun çalışma koşullarına bir sınırlandırma getirilmesi için “8 saatlik iş günü!” talebini de yükselttiler. İşçi ve emekçi kadınların bu mücadelesi sermaye temsilcilerinin öfkelerini çekmeye yetti. Yüzü aşkın dokuma işçisi kadının yanarak can vereceği süreç böylece başlamış oldu.

İşte işçi ve emekçilerin vesile oldukça dile getirdiği “Eşit işe, eşit ücret!” talebi, 1850’li yıllardan itibaren kadın işçi ve emekçilerin can bedeli mücadelelerinin bir mirasıdır.

“Eşit işe eşit ücret” talebini bir bütün olarak işçi sınıfı yükseltmek durumundadır!

“Eşit işe eşit ücret!” talebi işçi ve emekçi kadınların çifte sömürüye karşı ileri sürdükleri haklı bir

taleptir. Kadın ve erkek, tüm işçi ve emekçiler bu düzende sömürülseler de, erkek işçiler erkek olmalarından kaynaklı bir eşitsizliğe uğramıyorlar. İşçi ve emekçi kadınlar sırf kadın oldukları için ayrımcı bir muameleye maruz kalıyor, daha azgın bir sümürünün konusu oluyorlar. Hem sınıfsal hem de cinsel baskı ve sömürüyü birlikte yaşıyorlar.

Çifte sömürünün muhatabı kadınlar olsa da, bu talep sadece emekçi kadınları ilgilendirmiyor. Aynı sınıfın mensupları olarak erkek işçileri de ilgilendiriyor. Eğer erkek işçiler bu talebe ve kadınları ilgilendiren diğer taleplere sahip çıkmazlarsa, işçi ve emekçi kadınların cinsel kimlikleri yüzünden daha ağır bir biçimde sömürülmelerine onay vermiş olurlar. Bir işçinin başka bir sınıf kardeşinin cinsel kimliğinden ötürü daha fazla sömürülmesine sessiz kalması ise, kendi kölelik zincirlerine daha sıkı sarılması anlamına gelir. Çünkü kadınların cinsel kimliklerinden dolayı ikinci sınıf insan sayılmasından işçi ve emekçilerin hiçbir çıkarı yoktur; işçi ve emekçileri köleleştiren bu düzen kadın emekçilere ise kölelerin kölesi olmayı dayatmaktadır. Kadının ikinci sınıf sayılması burjuva ideolojisi tarafından binbir yolla topluma şırınga edilmektedir. Çünkü kapitalistler özgürlük ve eşitlikten değil kölelik ve sömürüden yanadırlar, çıkarları bunu gerektirmektedir. Çünkü kadınlar azgınca sömürebilecekleri ucuz işgücü ve istedikleri an kapı önüne konulabilecek uysal köleler olarak kalmalıydılar.

Öte yandan, “Eşit işe eşit ücret” talebi yalnızca kadın işçileri ilgilendirmemektedir. Kapitalistler her zaman daha fazla kâr etmek istediklerinden dolayı işçi

ve emekçiler üzerindeki sömürüyü artırmaya çalışırlar. Kadın emekçiler üzerinden bunu cinsel kimliğini öne sürerek yaparken, göçmen işçiler üzerinden de ulusal, etnik kimlikler üzerinden gerçekleştirirler. Bugün Fransa burjuvazisi Afrika kökenli işçilere sırf Afrika kökenli olması nedeniyle aynı işe daha düşük ücret verirken, Amerikalı kapitalistler de Güney Amerikalı ve Hispanic kökenli işçilere karşı aynı tutumu sergilemektedir. Türkiyeli patronlar da Romen ve Azerbaycanlı işçileri daha düşük ücretle çalıştırmaktadır.

Demek ki “eşit işe eşit ücret” sorunu ne sadece kadın emekçilerin sorunudur ne de bu sorunu yaşayan emekçilerle sınırlıdır. Sorun iki karşıt sınıf arasındaki mücadele sorunudur.

Patronların böl ve yönet taktiği olarak aynı işe farklı ücret uygulaması

Kapitalist patronlar aynı işe farklı ücret politikasına işçi ve emekçileri bölmek ve ücretleri aşağı çekmek için de başvurmakta, böylece işçiler arasındaki birlikteliğin önüne geçmeyi hedeflemektedirler. Eşit işe eşit ücret talebi ise ortak bir sınıfsal tutumun ifadesidir, patronların sömürü koşullarına sınırlama getirir. İşçilerin patronlar karşısında elini güçlendiren, birliği pekiştiren, ücretlerin düşmesini engelleyen bir talep niteliğindedir.

Bu nedenle “Eşit işe eşit ücret!” talebini daha gur bir şekilde haykırmalıyız. Bizlere bırakılan mücadele mirasından öğrenmeye ve öğretmeye devam etmeliyiz.

Esareti kırmak için yürüyeceğiz!

8 Mart 1857’de Şikago’lu kadınlar daha iyi çalışma koşulları için mücadele bayrağını açtılar. Kadınlar günde 15-16 saate kadar çalıştırılıyordu. Talepleri 10 saatlik iş günü, daha iyi iş koşulları ve daha iyi ücretti.

Yine 1886’da Amerika’da dokuma işçisi on binlerce kadın aynı taleplerle direnişe geçti. Bu grev zor kullanılarak bastırıldı. Fabrika polis tarafından ateşe verildi. Çıkartılan bu yangında bir çok kadın işçi yanarak can verdi ve birçoğu da tutuklandı.

Clara Zetkin 1910 yılında Kopenhag’daki kadın konferansında, öldürülen kadınların anısına 8 Mart’ın “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” olarak kabul edilmesini 2. Enternasyonal’e önerdi. Bu öneri kabul edildi.

Sınıflara bölünmüş toplumların tarihleri boyunca, toplumsal ilişkilerde kadınların bir takım özellikleri öne çıkarılmış ve onlara görevler biçilmiştir. Bu görevlere kendileri de inandırılmıştır. Onlar her zaman korunmaya muhtaçtırlar! Evlenmeden önce babanın ve ağabeyin himayesinde, evlendikten sonra da kocasına “ait” olarak düşünülürler. Tıpkı Nazım Hikmet’in dediği gibidir; “soframızdaki yeri öküzmüzden sonra gelendir” ... Arka plandadırlar, söz sahibi değildirler. Dolayısıyla da özgüvensiz ve pasifitirler. Evde hem kadınlık, annelik görevini yerine getirirken, hem de bütün işlerin sorumluluğunu almak zorunda olan kadınlarımız daima çifte sömürüye maruz kalmaktadırlar.

Doğal gibi gösterilen bu durumun gerisinde sınıflı toplum gerçeği yaratmaktadır. Bu yüzden kadınlarımızın mücadelesi kapitalist sisteme karşı sınıf mücadelesi olmak durumundadır.

Kapitalistler için kadın ucuz işgücü anlamına gelir. Hamile kalması onun işten çıkarılma sebebi olur. Çünkü çocuğu için işten izin alması gerekir, ki bu da patron için mali kayıp anlamına gelir. Aslında bütün kadınlarımızın aynı sorunları yaşadığı

söylenemez. Burjuva kadınlarını işçi kadınlarımızdan ayrı tutmamız gerekir. İşçi kadın yaşamının her alanında mücadele etmekteyken, asalak burjuva kadınları parasını nereye harcayacağını, hangi kuaföre gideceğini ve evinin mobilyasını hangi yeni modelle değiştireceğini düşünür.

Bu kadar eşitsizliğin yanı sıra kadının güçsüzlüğünden de yararlanır. En fazla şiddeti yabancı erkeklerden değil, tanıdıkları erkeklerden görürler. Evleri bir sığınak değil bir dehşet yuvasıdır onlar için.

Ataerkil sistem, eğitim eksikliği, ekonomik bağımlılık, hukuksal süreçlerle ilgili bilgisizlik, sosyal hakların olmaması gibi bir dizi faktör, başta ev içi şiddet olmak üzere kadına yönelik pek çok ihlal kamusal alana taşınmamaktadır. Çünkü ceza yasasında “kadına yönelik şiddet” adı altında düzenlenen bir bölüm yer almamaktadır. Yasalar kadına yönelik suçları görmezden gelmektedir. Bu şiddet onların ruh ve beden bütünlüğüne veya kimliğine karşı bir saldırı olarak değil de aile düzenine bir saldırı olarak algılanmaktadır.

Türkiye’de ev içi şiddetin %41’i karakollara yansımaktadır. Bu şikayetlerin sadece %43’ü işleme tabi tutulurken,%57’sinde kadın “ikna” edilerek eşiyile barıştırılmaktadır.

Kadına yönelik şiddet erkek egemenliğinin sürdüğü, mevcut sistemin yıkılıp sosyalist bir sistemin kurulmadığı, erkek “mağdur” kadın daima “suçlu” olarak düşünüldüğü sürece devam edecektir.

Bu çağda dahi hala töre cinayetleri yaşanmaktadır. Elinde medya gibi büyük bir gücü bulunduran düzen kitlelere şiddeti normal bir şeymiş gibi göstermektedir. Bunun tek suçlusu devlettir. Çünkü devlet, feodal kalıntıları ortadan kaldırmakla, insanların canını, malını ve onurunu korumakla yükümlüdür.

Kapitalist sistemde ve ataerkil sistemde ücretsiz

temizlikçi, çocuk bakıcısı olarak düşünülen kadın medyada “erotik” olarak kabul edilen bir et parçası, seyirlik bir nesne konumundadır. Cinselliğin ve bedenini teşhiri medya için önemli kar demektir. Kadınların yer aldığı haberlerin %32.3’ü eğlence ve magazin, %17.4’ü ise şiddet içeriklidir. Kadın teşhirinin yapıldığı haber sayısı erkeklerin konu edildiği haberlerin kat be kat üstündedir. Yazılı ve görsel basında kadının cinselliği “arka sayfa güzeli” olarak doğrudan pazarlanmaktadır. Tecavüz ve taciz haberleri dahi cinsel çağrışımlar yaratıcı biçimde yapılmakta ve sansasyon içermektedir.

Son yıllarda Türkiye dahil olmak üzere tüm dünyada kadınların medyada artan oranlarda cinsel nesne olarak teşhir edilmeleri tesadüf değildir. Kapitalizmin derinleşen krizi bir yandan işsizliği çıkış gibi büyütürken, bir yandan da kapitalistlerin kârlarını artıracağı “yeni sektörler” yaratılmakta ve buna uygun “piyasalar” genişletilmektedir. Tüm bunlara bağlı olarak 20-30 yıldır fuhuşta büyük bir patlama yaşanmakta, cep telefonu ve internet pornografisi vb. kolları olan küresel bir fuhuş endüstrisi oluşmaktadır.

Kadınların eğitilmesi, gözlerinin açılması istenmez. Mücadeleyi başlatan, tabuları yıkan, erkeklerle eşit haklara sahip olması gerektiğini savunan anaların bilinçli, bu yozlaşmış ve çürümüş düzeni yıkabilecek evlatlar yetiştirilmesinden korkulmaktadır. Çünkü sosyalizmin olduğu yerde kan emicilerin beslenecek yerleri kalmayacaktır.

Kadınlarımızın nihai kurtuluşu sınıfsız, sömürsüz bir sistem olan sosyalizmden geçmektedir. Kadın, kurtuluşunun yolunu açmak için kapitalist düzene karşıyı mücadeleyi yükseltmek durumundadır. Kadının esaret zincirleri bugününden yükseltilecek mücadele içinde kırılmaya başlayacaktır.

***İzmir İşçi Kültür Sanat Evi
Kadın Komisyonu’ndan bir emekçi***

İLGP'den "ÖSS'ye hayır!" kampanyası:**ÖSS'nin 5 seçeneğine karşı tek seçenek mücadele!**

Herkesin ÖSS hakkında konuştuğu bir dönemden geçiyoruz. Birileri ÖSS'nin mali külfetini, başka bazıları ise ÖSS'nin yapısını tartışıyor; ÖSS kaldırılmalı diyor. Hatta tüm düzen partilerinde, seçimin yaklaşmasıyla birlikte bu fikir ortak olarak dillendiriliyor. AKP, bugün ÖSS yerine geçecek yeni sınav projeleri sunuyor. Ama hepsi ÖSS yerine farklı bir eleme sınavı koyuyor. Yani adı değişen ancak işlevi aynı olan bir sistem öneriyorlar.

Biz İLGP'ler ise, herkesin ÖSS'yi konuştuğu bugünlerde işçi-emekçi çocuklarının saflarını belirlemesi için bir çalışma başlatıyoruz. Liseli gençliğin kendi geleceği hakkında sözünü daha tok ve daha net söylemesini istiyoruz. ÖSS'ye ve eleme sınavına muhalif güçleri bir araya getiren ve bu güçleri birleştirmeyi hedefleyen yoğun bir çalışma planlamasıyla 2. döneme başlıyoruz. ÖSS 2 milyondan fazla öğrencinin hayatını değiştiriyor, geleceğini belirliyor. Daha doğrusu geleceğini

karartıyor. Ancak bu tabloya rağmen ÖSS öğrenciler için halen bir umut kapısı olmaya devam ediyor. Liseli gençliğin bu temelsiz umutlarını değiştirmek zorundayız.

ÖSS'ye dair sözümüzü söylediğimiz kampanyamızın ilk çalışmasını bir referandumla başlatıyoruz. Referandum çalışmasıyla liseli gençliğe sunulan ÖSS dayatmasını ve neden ÖSS'ye karşı olduğumuzu tartışacağız. Aynı zamanda yeni çıkarılacak özgün araçlarla (bülten, bildir, broşür vb.) liseli gençliğin sorunlarını tartışacağız ve sistemin geleceksizlik saldırısını teşhir edeceğiz. Meslek liselerine ve dersane öğrencilerine seslenen iki ayrı bültenin hazırlıklarını başlattık.

ÖSS karşıtı kampanyamızı bu ilk çalışmalarla başlatmış bulunuyoruz. İlerleyen günlerde daha etkili ve tempolu bir çalışmayla kampanyamızı sürdüreceğiz.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

Liselilerin Sesi'nden "Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!" etkinliklerine katılım çağrısı

Geçtiğimiz ay 100. sayısını çıkartan Ekim Gençliği'nin başlatmış olduğu "Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz" kampanyası, bugün coğrafyamızda ve dünyada egemen kılınmaya çalışılan şovenist histeriye karşı verilmiş güçlü bir yanıt. Bizler **Liselilerin Sesi** çalışanları ve okurları olarak bu kampanya vesilesiyle halkların kardeşliğini haykırarak ve mücadelemizi büyüteceğiz.

Kampanya kapsamında gerçekleşecek olan "**Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!**" etkinliklerine katılmak, bu etkinliklerin çalışmasını yapmak, okullarımızda, sokaklarda halkların kardeşliği şiarını yükseltmek, bugün biz bütün liselilerin ortak sorumluluğudur.

Bu çerçevede 4 Mart günü **Ankara**'da, 17 Mart'ta **İzmir**'de, 24 Mart'ta **Adana**'da, 25 Mart'ta **İstanbul**'da şenliklerimize bütün liseli gençliği bekliyoruz.

Çağrımız, mücadelenin dilini konuşanlardır!

Çağrımız bu topraklarda kardeşliği yaratacak olanlardır!

Etkinlikler için daha ayrıntılı bilgiye, www.kizilbayrak.net sitesinden ulaşılabilir. Ayrıca bizlerle irtibata geçmek için liselilerin_sesi@yahoo.com adresini kullanabilirsiniz.

Liselilerin Sesi

Tuzluca'yır Anadolu Lisesi'nde eylem

Tuzluca'yır Anadolu Lisesi idaresi öğlen tenefüsünde öğrencilerin dışarıya çıkmasını yasaklamak amacıyla dış kapıyı 19 Şubat gününden itibaren kapatmaya başladı. Önceki yıllarda da uygulanmaya çalışılan bu yasaklama okuldaki öğrencilerin tepkisiyle boşa düşürülmüştü. Eğitimin ticarileştirilmesi ve liselerin F tipleştirilmesi sürecini okulda hızlandırma anlamına gelen bu uygulamayı Tuzluca'yır Lisesi öğrencileri 3 gündür protesto ediyorlar. Öğlen tenefüsünde ıslıklarla, alkışlarla ve sloganlarla ana kapı önünde biriken öğrenciler 3 gündür fiili bir eylem süreci örmekteler.

Eylemde "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın demokratik lise mücadelemiz!" sloganları atıldı. Eyleme öğrencilerden anlamlı bir katılım sağlandı.

21 Şubat günü ise yine polis ve güvenlik görevlilerinin kapıda beklemesi üzerine demir kapı üzerinden atlayarak bu uygulamayı boşa düşürmeye çalışan öğrenciler bugün kapının açılmasını sağlamış oldular. Öğrencilerin büyük çoğunluğunun karşı çıktığı bu uygulama sırasında okul kantinindeki gıda maddelerinin pahalılaşmış olması bu uygulamanın arkasındaki temel nedenlere de işaret etmektedir.

Tuzluca'yır Anadolu Lisesi'ndeki bu saldırıya karşı mücadele önümüzdeki süreçte öğrencilerin kararlı duruşu ile devam edecek.

Kızıl Bayrak/Ankara

Sakirpaşa Nilüfer Hatun İlköğretim Okulu'nda eylem...***Öğrenciler eğitim hakkından yoksun bırakılıyor!***

Adana **Şakirpaşa Mahallesi**'nde bulunan **Nilüfer Hatun İlköğretim Okulu** eğitim yılı başından itibaren öğretmen sıkıntısı yaşıyor. Ancak ikinci dönem başında okulda bulunan öğretmenlerin önemli bir kısmının başka okullara atamalarının yapılmasıyla birlikte öğretmen sıkıntısı kendini iyice gösterdi.

600 öğrencisi olan okulda şu an sadece 4 öğretmen var. Onlar da velilerin baskı sonucunda dilekçelerini geri çekerek okuldan ayrılmaktan vazgeçtiler. Göçle gelen yoksul Kürt emekçilerin çocuklarının eğitim gördüğü okulda öğrenciler adeta eğitim haklarından yoksun bırakılıyorlar. Öğrencilerin önemli bir kısmı derste olmaları gerekirken öğretmen yokluğundan dolayı zamanlarını bahçede oynayarak geçiriyorlar. Yaşanan öğretmen sıkıntısı üzerine 20 Şubat günü okul önünde toplanan öğrenci velileri burada müdürle görüştikten sonra okul önünde bir eylem yaptılar. Eylemin ardından veliler hep birlikte İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne giderek yetkililerle görüştüler ve öğretmen sorununun çözülmesini istediler. Yetkililerden en kısa zamanda öğretmen gönderileceği sözünü alan veliler evlerine döndüler.

Ancak 21 Şubat günü okulda herhangi bir değişikliğin olmadığını hatta var olan öğretmenlerin de okuldan ayrılmaya devam ettiğini gören veliler, okul önünde toplanıp müdür ve okulda kalan öğretmenlerle görüştüler. Veliler; kendilerinden istenen tüm giderleri binbir fedakârlıkla karşıladıklarını ancak bunun karşısında tek istekleri olan çocuklarının iyi bir eğitim görme haklarının elinden alındığını dile getirerek tepki gösterdiler.

Gerek müdürün gerekse de İl Milli Eğitim Müdürlüğü yetkililerinin verdikleri sözler üzerine bir süre bekleme kararı alan veliler, eğer okuldaki öğretmen açığı kapatılmazsa tüm veliler ve öğrencilerle eylemler yapmayı planlıyorlar.

Kızıl Bayrak/Adana

İşsizlik: Kar

Zaman zaman, gerekli ya da gereksiz olarak sermaye cephesi “işsizlik” olgusunu çok önemser ve ona dair bazı şeyler söyler. Bunu hayra yormak mı gerekir, yoksa arkasında bir hinlik mi aramak gerekir? Bilinmez!...

“Netekim, netekim” yine sermaye cephesinden bir kurum çıkmış, “işsizlik başa bela” demiş! TOBB gibi bir sermaye temsilcisinin bir kez daha işsizlik sorununa dikkat çekmesi elbette ki ciddiye alınmalı. Ama, kaygısını da iyi değerlendirmek lazım. Acaba, işsiz kalanların derdine mi çare arıyor, yoksa işsiz kalanların bir gün “varoş” dedikleri yerlerden çıkıp, kendilerini tehdit etmesinden mi korkuyor? Ne dersiniz?

Sermaye cephesi işsizlik meselesi ile ilgileniyorsa, biliniz ki, korku dağları sarmıştır. Halkın, işsizlerin, kitlelerin ne yapacağı önceden kestirilemez, bilinemez. TOBB da, TÜSİAD da, TİSK de bunu çok iyi bildikleri için sendikaların ciddi olarak ele alıp incelemediği bu işsizlik meselesi ile çok ilgilenirler. Zira, tehlikeli olan sınıf işbirlikçi sendikalar ve üyeleri değil, öfkeli “kalabalıklar” olan işsizlerdir. Bu nedenle kendileri için hem avantaj hem de dezavantaj oluşturan bu “kesimi” dikkatle izlerler. Ama bunu yaparken de “kitleleri”, işsizleri uyuşturmak için çok ama çok çaba harcarlar. Ekonomik büyüme ve büyüme oranları ile işsizlik arasında ilişki kurup, “mavi baloncuk” dağıtırlar.

Ancak, kapitalizmin tarihi işsiz üretme tarihidir. Zira, kapitalizm işsizliğin olmadığı yerde nefes alamaz. Öyle olduğu için de kapitalizm işsizliği bir kara ölüm olan veba olarak çok iyi kullanır. Zira işsizlik toplumu bir büyük korku ile terbiye ederken onlara büyük bir cesaret verir.

Karı koca Fransız Marksist sosyologlar Michel Pinçon ve Monique Pinçon-Charlot on yıllık zahmetli araştırmalarının sonucunu yayınladıkları “Burjuvazi Sosyolojisi” kitabında sermaye cephesinin kendisine olan güvenini ve pervasızlığını çok çarpıcı bir şekilde ortaya koydular. İvır zıvır kitapları çevirtenler bu devisa çalışmalara nedense yüz vermediler! Hadi onlar yüz vermedi, tam da bu bilgiye muhtaç olanlar neden yüz vermediler? Bu yazıda sermaye cephesinin işsizliği nasıl bir terbiye edici “araç” olarak kullandığını, “kitleleri” nasıl uyuşturduğunu dile getirmeye çalışacağız. Kuşkusuz, fındık reklamında olduğu gibi sermaye cephesinin bu manevrasını “yerseniz” diyerek!..

Çok ilgisiz gibi görünse de işsizlik ile “kara ölüm” olarak adlandırılan veba arasında büyük benzerlikler vardır. Hem nedenleri hem de sonuçları açısından. İşsizliği iyi anlayabilmek, sonuçlarını değerlendirebilmek için önce vebayı bilmek ya da hatırlamak gerekiyor. Tıbbın “ruhsuz”, toplumsal yaşamdan kopuk tanımlar içeren sözlüklerine bakıldığında genellikle veba şöyle tanımlanır: “*Veba, bulaşıcı ve öldürücü bir hastalıktır. Pis ve güneş girmeyen yerler veba için en uygun ortamlardır. Yapılacak ilk iş hastayı tecrit etmektir. Bugün için önemi kalmayan ve eski devirlerde olduğu kadar çok görülmemeyen bu hastalığın tedavisi için geç kalmadan sağlık kuruluşlarına haber vermek gerekir*”.

Oysa, veba bir hastalığın ötesinde, etkileri açısından toplumda çok daha farklı şeylere işaret eder. Veba çok korkulan ve asla yakalanılmaması gereken bir

hastalıktır. Bu hastalık insanlarda yaşamlarının sonunun geldiği düşüncesini yaratır. Böyle olduğu için, hastalığa yakalanmamak, hastalıktan kurtulmak için hastalananlardan uzak durulmaya, onlardan kurtulunmaya çalışılır. Bunun için hastaların toplandığı büyük karantinalar oluşturularak onlar toplumdan tecrit edilerek daha hızlı bir ölüme terk edilir. Tıpkı bugünkü F Tipi Cezaevleri gibi. Hastalananlar mağaralara, hücrelere kapatılıp, ölüme terk edilirken, yaşama isteklerini içeren acı dolu iniltileri doğayı sarsarken, sağ kalanlar kendilerini kurtardıklarını düşündüklerinden bu iniltilerden sarsılmazlar! Yüzyıllar önce, girdiği her yerde büyük kırımlara yol açan, bazen nüfusun yarısını, bazen üçte ikisini, bazen de tamamını yok eden vebanın toplumda yarattığı dehşet duygusu ve korkusu hiç unutulmadı. Veba onları yok etmeden, onlar veba tehlikesini yok etmek için, ya kendilerini kapattılar, aynı anlama gelmek üzere tecrit ettiler ya da tehlike potansiyeli taşıyan hastaları tecrit edip, ulaşılmaz yerlere kapatıp, ölüme terk ettiler. Kuşkusuz, kurtulmak uğruna.

Veba karşısındaki çaresizlik, insanları en acımasız ama en kolay yola itti. Bu büyük korku ile her şey vebalaştırıldı. Emekçiler için veba korkusu işsizlik ile çalışma yaşamında korkunç bir hal aldı. Her işsiz kalmış işçi ya da hiç işe başlayamamış olan işçi bir başkasının vebası olurken, vebadan kurtulmak isteyen işçiler sınıfaşlarını vebadan kurtulmak adına karantinaya alıp ölüme terk ettiler. Vebanın kara ölümü kendi kapılarını çalınca kadar, yaptıkları yanlış da anlamadılar... Vebanın kara ölümü, toplum için işsiz kalma korkusunun kara ölümüne dönüştü. Hastalık bu kez işsizlik ve yoksullaştırma kaynaklı idi. İşsizlik, bir vebanın kara ölümü gibi işçi sınıfının üzerine çökerken, yoksul kalma korkusu ile yaratılan duygu adeta bir veba hastalığı korkusudur! Bu nedenle, işsizliği anlamadıkça, sonuçlarını da anlamak mümkün değildir. Zira, işsizlik olgusu basit bir emek piyasası sorunu değildir. Etkisi ve sonuçları itibari ile yarattığı yıkım görünenden daha büyük ve daha etkileyicidir.

İşçi sınıfını sınıf yapan ve sınıf bilinci edinmesinde etkili olan en önemli araç mücadeledir, eylemdir. İşsizlik politikasının da temel amacı, felsefesi işçi sınıfını bu mücadele ve eylem yeteneğinden yoksun bırakmaktır. Bir veba olarak işsizlikle tanışan işçiler, korsakof-işçiye dönüştüğünde belleksizleşir, sermayenin iktidarını rahatlatır, pekiştirir. Kapitalist sistemin kendisini özüne uygun olarak yeniden restore edebilmesi için işçi sınıfını kütleli olarak teslim alması, bunun için de belleksizleştirilmesi ve kendisine olan güvenini kırması gerekir. İşsizlik korkusu bunun en büyük yöntem ve araçlarından biridir. İşsizlik ile birlikte, büyük bir korkuya kapılan işçi kütlesi, önce belleksizleşir, bildiği her şeyi unuttur, sonra soyutlama yeteneğini yitirip, günlük düşünmeye başlar. Kuşkusuz, bütün bunlar da bir sınıf olarak hareket edebilme yeteneğini köreltir. İşçi kütlesi, birer korsakof-işçi toplamından oluştuğu için, bellek bozukluğu ve soyutlama yeteneğini kaybetmesine bağlı olarak, düşünme yeteneğinden yoksun olarak dikkatini de kaybeder, istemeyi, soru sormayı unuttur, adeta iradesiz bir canlı varlığa dönüşür. İşsizliğin yarattığı korsakof-işçi, bozulmanın, çürümenin, kimliksizleşmenin, karaktersizleşmenin, yabancılaşmanın bir örneğini oluşturur. Örneğin, KİT’lerde, sendikalaşmadan çalışmayan, çalışma

koşullarının kötüleşmesine izin vermeyen, asgari ücretin birkaç katı ücret verilmemesine rıza göstermeyen bu korsakof-işçiler, birden asgari ücrete, uzun süreli çalışmaları, düşük ücrete, kötü çalışma koşullarına rıza gösterirler. Bu işçiler özelleştirilen KİT işletmesinde kendisinin değil de arkadaşının işten çıkarılmasına dua ederler. İşsiz kalmamak için işçi arkadaşları aleyhinde muhbirlik yapmayı, onlarla dayanışma yerine, rekabet etmeyi bir “erdem” bilirler. Böylece, korsakof-işçi sınırlarını zorlayarak, bir üst rütbeye, panoptik-işçiye terfi eder. Bu kez, sadece diğer işçilere değil, kendisine de ihanet ederler. Zira, birer panoptik-işçi olarak işverenden çok işveren, ya da daha yaygın ve bildik bir deyimle, kraldan çok kralcı olmuşlardır.

Özelleştirme ile birlikte işsizlik korkusu ile korsakof-işçilikten panoptik-işçiliğe terfi eden bu işçiler artık kapitalist sistemin istediği işçi tipini oluştururlar. Bu işçi tipinin ne denetlenmeye, ne de yönetilmeye ihtiyacı vardır. İşverenin beklediği her şeyi içselleştirmiş bir işçi olarak en iyi bir şekilde yerine getirmeye çalışır. Bu işçi ne mesai saatlerini aksatmaya çalışır, ne işten kaytarmaya çalışır, ne verimsiz çalışmak için çaba gösterir; tersine bütün bunları en iyi yapmak için çaba gösterir. Tek amacı sahip olduğu işi korumak, yaşamını sürdüreceği bir gelirden yoksun kalmamaktır. Böylece, artık nüfus olan gereksiz işsizler arasına girmekten kurtulur. Onur ve özgürlük gibi kavramlar bu panoptik-işçi için anlamsızdır. Panoptik işçi, artık bir İnsan olmaktan çok bir canlı varlıktır, üretimin bir öznesi değil, nesnesidir. Panoptik-işçi, biralık kendisi için sınıf bilincine sahip olmayı, kendinde sınıf için bir bilincin gerektirdiği asgari özelliklere bile sahip değildir.

Korsakof-işçi, panoptik işçiye göre daha masumdur! Zira korsakof-işçi, yok edilmek üzere ağır bir saldırıya uğramıştır, iradesi dışında davranılacak bir durum ile karşı karşıya bırakılmıştır. Panoptik-işçi ise, kendi isteği ve iradesi doğrultusunda istenilenleri, gösterilenleri yapmaktadır. Bu nedenle, panoptik-işçi, korsakof-işçiye göre daha hain ve daha bozulmuş, kişiliksizleşmiş işçidir. İşsizlik politikasının ilk amacı, her zaman olmasa bile genellikle, korsakof-işçi yaratmaktır, ikinci amacı korsakof-işçiye hızla panoptik-işçiye dönüştürmektir. Korsakof-işçi karşılaşılabilecek olumsuzluklara direnme isteği taşır. Bu nedenle, şiddeti karşı tarafa değil, bir “açlık” olarak kendisine yönelir. Bu, sınıf bilinci açısından ilk körelme ve yanlış tutumdur. Zira, kendisini yok edecek uygulamanın kendisine, sınıf bilinci temelinde bir çıkış, karşı koyuş yerine, tepkiyi kendi varlığı üzerinde ortaya koyar. Kendi varlığı üzerindeki tepki, zamanla onu belleksizleştirir, soyutlama yeteneğini kısıtlar, böylece sınıf mücadelesinin dışına taşır. Kuşkusuz, bundan kurtuluş da mümkün olmakla birlikte, uğranılan “zarar” tafisi zor olan bir zarardır. Korsakof-işçide her zaman sınıf mücadelesinin içinde yer alma isteği vardır. Böyle olduğu için de, işsizlik ve özelleştirme politikası, felsefesi ve amacı korsakof-işçi ile yetinmez, onu bir “üst” aşamaya zorlar, panoptik işçiye dönüşmesini ister. Çünkü, panoptik-işçi, bir belleğe “sahip” olsa da, daha baştan teslim olmuştur ve iktidarı, denetimi içselleştirmiştir, korsakof-işçinin taşıdığı potansiyel tehlikeyi daha az taşır.

Panoptik-işçi sadece fiziki varlığını sürdürmesine yardımcı olacak her şeye rıza gösterir. Bu nedenle,

ra ölüm mü?

Yüksel Akkaya

yüksek ücret, daha iyi çalışma koşulları, daha az çalışma, örgütlenme, dayanışma gibi şeyleri aklının ucundan bile geçirmez. Sahip olduğu mevcut işi koruyabilmek için bütün bunlardan feragat eder. İşsizlik politikasının temel amacı da böyle bir işçi yaratmaktır. İşsizlik politikası ve felsefesine uygun olarak “duruşunu” belirleyen panoptik-işçi için en büyük “erdem”, istememektir! Ne daha yüksek ücreti, ne sendikalaşma hakkını, ne iyi koşullarda emekli olmayı istemek panoptik-işçiye uygun düşer. Panoptik işçi için önemli olan her koşulda işsiz kalmamaktır, yani kara ölüm vebaya, işsizliğe yakalanmamaktır. Bu durum, sınıf bilincinin yok edilmişinden, sendikaların işçi sınıfının birer kalesi olduğunu, sosyal güvenliğin geleceğe umut ve güvenle bakış olduğunu “inkardan” başka bir şey değildir. Kısacası bir yozlaşma, çürüme ve bozulma kadar sınıf mücadelesinin dışına “gönüllü” düşme isteğidir. İşsizliğin asıl tahribatı buradadır, başka yerde değil! Böyle olduğu için de kapitalist sistem her zaman bir miktar işsizliğe muhtaçtır. Muhtaç olunan işsizlik oranı ise koşullara göre değişebilir. Bu gerçeği daha iyi anlayabilmek için işsizlik olgusunun kaynağını, dolayısı ile ekonomik büyüme ile işsizlik arasındaki ilişkiyi iyi bilmek gerekir.

İşsizlik olgusu, bugün bir sorun olarak istisnasız herkesi ilgilendirmekte, herkes işsizliğin önemli boyutlara ulaşmasının büyük bir sorun oluşturduğunu dile getirmektedir. Böyle görünse de, görüntü ile öz arasında bir fark vardır. Zira işsizlik, hem işçileri hem de işsizleri kontrol altında tutan önemli bir kontrol mekanizmasıdır; öyle olduğu için de “sermaye, toplumun koyduğu zorunluluklar olmaksızın işçinin sağlığına karşı da, yaşayacağı ömrün uzunluğuna karşı da vurdumduymaz” (Marx, 1986: 283) olduğu kadar, işsizlerin haline karşı da vurdumduymazdır.

Rekabet, kapitalist üretimin içinde yatan yasaları kapitalistler üzerinde güce sahip zorlayıcı dış yasalar olarak ortaya çıkarır. Yedek işgücü de nihayetinde kapitalist için bu yasalardan biridir. Ücretleri baskılamak, işçileri ve işsizleri kontrol altında tutmak için, onlar arasında yıkıcı bir rekabet yaratmak için kapitalistlerin her zaman işsizliğe ihtiyacı vardır. Çünkü, işsiz ile işçi arasındaki, işsiz ile işsiz arasındaki bu rekabet “burjuvazinin elinde proletaryaya karşı en keskin silahtır” (Engels, 1997:130). Öyle ki, “İşçilerin kendi aralarındaki rekabetle doruk noktasına çıkan işçi üretkenliği, işbölümü, makine kullanımı ve doğa güçlerinin sanayiye uygulanması birçok işçiyi ekmeğinden yoksun bırakır”. Yani, bir bakıma, işsizliğin bir bölümünü “aslında işçilerin kendi aralarındaki rekabet yaratır” (Engels, 1997: 136).

Teknolojik gelişmeye ve yenilenmeye bağlı olarak, fazlalık haline gelen işçiler de işsiz kalmaya başlar. Makine, aynı anlama gelmek üzere teknoloji, durmadan yeni üretim alanlarına el attıkça işçiler de işlerinden olmaya başlar. Çünkü, “kapitalist üretim tarzının, işçiye karşı, bütünüyle emek araçlarına ve ürüne kazandırdığı bağımsız ve yabancılaştırılmış nitelik, makine aracılığı ile tam bir uzlaşmaz çelişki halini almaktadır” (Marx, 1986: 443). Sermaye birikimi, basit bir miktar büyümesi olmayıp, sermayenin organik bileşiminin değişmeyen

kısımında değişen kısmı aleyhine devamlı bir artış göstererek, bileşiminde gitgide artan bir nitel değişime neden olur. Birikimin ilerlemesiyle, değişmeyen sermayenin değişen sermayeye oranı değişir, başlangıçta 1:1 olan oran daha sonra 2:1, 3:1, 4:1 ve benzeri haline gelerek toplam değerinde emek gücünü azaltır. Çünkü, emeğe olan talep, sermayenin bütünü ile değil, ancak değişen kısmının miktarıyla belirlenmektedir ve bu talep toplam sermayedeki artış ile orantılı olarak artacağına, gittikçe küçülen şekilde, toplam sermayenin büyüklüğü oranında ve büyüklüğün artması ölçüsünde artan bir hızla düşer (Marx, 1986: 646-647). Böyle olduğu için de ekonomik büyümeye bağlı olarak işsizlik her zaman azalmaz, yani ekonomik büyümenin her koşulda işsizliği azaltacağını ileri sürmek doğru bir yaklaşım değildir. Çünkü, işsizliği, “yani sermayenin kendisini genişletmesi için gerekli olandan çok daha fazla bir emekçi nüfusu, bu yüzden de bir artı nüfusu kendi enerjisi ve büyüklüğü ile doğru orantılı olarak durmadan üreten şey, kapitalist birikimin ta kendisidir” (Marx, 1986: 647).

Ekonomik büyümede belli bir orana ulaşılarak her yıl işsizliğin azaltılacağı söylemi kapitalist sistemin işleyiş yasalarına uygun değildir. Tablo 2’de Fransa üzerinden gösterilen örnek bu açıdan önemli bir veri olmak ile birlikte tek istisnai durum değildir. Kapitalist üretim tarzında sermayenin değişen kısmındaki artış ve çalıştırdığı işçi sayısı, daima şiddetli dalgalanmalar ve işsiz nüfus artışına bağlanmış durumdadır. Bu türden işsizlik artışı işçilerin bir kısmının işten atılması biçiminde olabileceği gibi, mevcut işsizlerin her zamanki kanallardan daha güç emilmesi şeklinde de olabilir. İşsizlik, emek üretkenliğindeki artışın, sermayenin organik bileşimindeki ve teknik şeklindeki

değişimin hızındaki artıştan etkilenir. (Tablo 1)

Böyle bir etki altında kaldığı için işçiler kendi yarattıkları sermaye birikimi ile birlikte, kendilerini nispi ölçüde fazlalık haline getirip, işsizliğe dönüştüren araçları da üretmiş olur. Bunu da daima artan boyutlarda yapar. Ne var ki, kapitalist üretim tarzının bu temel yasası gözönüne alınmadığında, emek verimindeki artışın üstünde yeterli bir istikrarlı büyüme ile istihdam artışı arasında doğrusal bir ilişki kurulabildiği görülmektedir. Buna bağlı olarak, “İş yaratmada gereken asgari büyüme oranı” bulunup böylesi bir doğrusal ilişki kurulduğu zaman, Avrupa Birliği ekonomilerinde ancak % 2’nin üzerinde bir büyümenin istihdam üzerinde pozitif bir artışa yol açacağını ileri sürenler olmaktadır. Ne var ki Tablo 2 bu tezi doğrulamaz. Örneğin, 1994-2004 arası dönemde, Avusturya, Yunanistan, Lüksemburg, Polonya, Portekiz, Slovenya, Çek Cumhuriyeti gibi ülkelerde belirtilen ve üstünde bir büyüme rağmen işsizlik de artmıştır. Öte yandan Güney Kore’de 1994-2004 arasındaki % 4.9’luk büyüme rağmen işsizlik de 1994’te % 2.5 iken 2004’te % 3.5’e yükselmiştir. Tabloya bakıldığında bu örnekler çoğaltılabilir. Tablo 2 başka bir gerçeği daha göstermektedir. ABD, Hollanda gibi kısmi süreli, part-time çalışmanın yaygın olduğu ülkelerde büyüme ile birlikte işsizlik de azalmış görünmektedir. Ancak tam gün çalışmanın kapsamının daraltıldığı, iki saat çalışanın da işsiz kabul edilmediği bu gibi ülkelerdeki bu işsizlik oranı nesnel gerçeği yansıtamaz. Zira, işsiz olmamayı yarım saat çalışmış olmaya bile endekslediğimizde hiçbir ülkede işsiz kalmaz. Bu nedenle işsizlik olgusu açısından bu tür ülkelerin, yaklaşımları ve istatistikleri sorunludur, gerçeği göstermekten uzaktır. (Tablo 2)

Türkiye için istihdam yaratacak asgari büyüme oranı bazı iktisatçılara göre yıllık ortalama 1974-1998 dönemi için % 2.8’dir (Gürsel-Ulusoy, 1999: 59, 63). Ne var ki, son yıllardaki gelişmeleri de göz önüne alan bu iktisatçılar bu kez istihdam yaratacak büyüme oranını % 5’e yükselttiler (Capital, 2003: 66). Ancak, resmi verilere göre, 2002 yılında % 7.8’lik büyüme rağmen, işsizliğin % 8.5’ten %10.6’ya yükselmesi herkesi yeniden bu sorunu incelemeye itmiştir. Bu inceleme de büyüme ile istihdam arasındaki ilişkiyi sorgulamıştır, ne var ki kapitalizmin temel yasalarını görmezlikten gelerek (Capital, 2003: 62-66). Oysa işsizlik, birikimin ya da kapitalist temele dayanan zenginliğin gelişmesinin zorunlu bir ürünü olduğu gibi, tersine olarak, işsizlik, kapitalist birikimin kaldırıcı ve hatta üretim biçiminin varlık koşulu haline gelir. Ekonomik büyüme ile işsizlik arasında doğrusal bir ilişki kurmaya çalışan iktisatçıların düştükleri yanılgı bu gerçeği göz ardı etmelerinden kaynaklanmaktadır. Oysa, “Sonuçlar, sırası gelince, neden halini alırlar ve durmadan kendi koşullarını yeniden üreten sürecin tümü içerisindeki değişik olaylar, devresel bir şekle bürünürler. Bu devresellik bir kez yerleşti mi, nispi artı-nüfusun yaratılmasını -yani sermayenin kendisini genişletmesi için gerekli olandan fazla bir nüfusun meydana gelmesini- ekonomi politığının kendisi bile, büyük sanayi zorunlu bir koşulu olarak görür” (Marx, 1986: 651).

“Üretim araçları, büyüklük ve etki güçleri bakımından artarken, daha az emekçi çalıştırma araçları haline geldikleri gibi, bu durum, bir de emeğin

Tablo 1: Fransa’da Ekonomik Büyüme ve İstihdam

Yıllık değişimler (%)	2001	2002	2003	2004
GSMH	2.1	1.2	1.4	2.2
İstihdam	1.0	0.4	-0.3	0.1
İmalat Sanayii: Ortalama Yıllık Büyüme Oranı (%)				
1983-2001				
GSMH	2.8			
İstihdam	-1.5			
1996-2001				
Kısa sürelilik	4.1			
Kısa sürelilik	3.9			

Kaynak: INSEE, 2005: 114.

Tablo 2: Ülkelere Göre GSMH Büyüme ve İşsizlik Oranları (aktif nüfusa göre) (%)

Ülkeler	GSMH % 1994-2004	İşsizlik oranı (%) 1994	İşsizlik 2004
Almanya	1.5	8.5	9.9
Australya	3.7	9.2	5.4
Avusturya	2.1	3.6	5.0
Belçika	2.2	13.1	12.0
Kanada	3.4	10.4	7.2
G. Kore	4.9	2.5	3.5
Danimarka	2.1	8.1	5.7
Japonya	3.4	24.2	11.0
ABD	3.3	6.1	5.5
Fine	3.6	16.6	8.8
Fransa	2.3	12.3	10.1
Yunanistan	3.6	9.6	10.2
Macaristan	3.6	11.0	6.2
İrlanda	7.9	14.8	4.8
İrlanda	3.5	5.3	3.1
İtalya	1.6	11.2	8.1
Japonya	1.2	2.9	4.7
Lüksemburg	4.8	2.1	2.8
Meksika	2.7	3.5	3.0
Norveç	2.9	3.5	4.5
Yeni Zelanda	3.3	8.1	3.9
Hollanda	2.4	6.9	3.0
Polonya	4.4	14.4	19.0
Portekiz	2.3	6.8	6.7
Slovenya	4.3	13.6	18.1
Çek Cumhuriyeti	2.6	4.4	8.3
İngiltere	2.8	9.6	4.7
İsviçre	2.8	9.8	6.6
İsviçre	1.3	3.7	4.2
Türkiye	4.1	8.6	10.3
G7	2.5	7.9	6.4
AB-15	2.2	11.2	8.3
OECD Toplam	2.6	7.7	6.8

1 Ulusal sisteme göre 1998
Kaynak: OCDE, <http://code.p4.stinetinternet.com/publications/doi/10.2005061T005.xls>

üretkenliğindeki artış oranında, sermayenin emek arzını, emekçi talebinden daha büyük bir hızla yükseltmesi gerçeğiyle değişikliğe uğratılır. Bir yandan işçi sınıfının çalışan kesiminin aşırı çalışması yedek ordunun saflarını şişirirken, öte yandan da bu yedek ordunun rekabet yoluyla çalışanlar üzerindeki artan baskısı, bunları, aşırı çalışmaya boyun eğmek ve sermayenin diktası altına girmek zorunda bırakır. İşçi sınıfının bir kesiminin aşırı-çalışmayla diğer kesimi zorunlu bir işsizliğe mahkum etmesi ve bunun tersi, bireysel kapitalistleri zenginleştirmenin bir aracı haline aldığı gibi, aynı zamanda da, yedek sanayi ordusu üretimini, toplumsal birikimin ilerlemesine uygun düşecek ölçüde hızlandırır” (Marx, 1986: 653-654).

Yedek işgücü olan bu işsizler, kapitalizmin duraklama ve ortalama refah dönemlerinde işçi sınıfını baskı altında tutar, aşırı üretim ve refah dönemlerinde onların isteklerini dizginler. Sadece bu nedenle, işsizler, emeğin arz ve talep yasasının geçerlilik alanını, sermayenin sömürü ve egemenlik faaliyetlerine mutlak şekilde uyan sınırlar içerisinde tutar. Çünkü, genel ücret hareketleri, tamamıyla, yedek sanayi ordusunun genişleme ve daralmasıyla düzenlenir ve bu da sınıai çevrimin devresel değişmelerine uygun olarak meydana gelir. Ücret hareketleri, işçi sınıfının faal ve yedek işçi ordusu şeklinde bölünüşünü gösteren değişen oranlarla nispi artı-nüfus miktarındaki artış ve azalmayla, bazen emilen, bazen serbest bırakılan işçi miktarıyla belirlendiğinden, kapitalist sistem her zaman işsizlere ihtiyaç duyar.

Emek arzı ve talebi yasasının sermaye birikim sürecinde de yeni işsizliğe yol açan esas üzerinde işlemesi ise sermayenin tahakkümünü tamamlar. Bu süreçte, kapitalistler daha da zenginleşirken, çalışanların reel ücretleri düştüğünden daha da yoksullaşırlar. Örneğin, Türkiye’de sendikal hareketin çok güçlü olduğu düşünülen 1965-1979 döneminde kar/GSYİH (tarım dışı) oranı 68.55 iken, sendikal hareketin çökertildiği ve işçi sınıfının etkisiz olduğu, büyümenin sürdüğü, ama işsizliğin arttığı 1980-1997 döneminde bu oran 71.79 olmuştur (Onaran, 2002). Ancak, kapitalistin daha da zenginleştiği, sermayesinin arttığı bu dönemde aynı oranda yeni iş olanakları yaratılmaz, işsizlik aynı oranda ve hızla azalmaz. Çünkü, teknikte ve yönetim biçimindeki her yenilik daha az işçi çalışmayı gerektirir, kapitalist ise tercihini hep yeni teknik ve yeni yönetim biçimlerinden yana yapar. İşte bu nedenle, emekçiler daha fazla çalıştıkları, başkaları için daha fazla servet ürettikleri ölçüde kendi mezarlarını da kazarlar, işsizliğe davetiye çıkarırlar. Son yirmi yıldır sanayileşmiş ülkelerdeki işsizliğin kronikleşmesinin arkasında yatan gerçek kapitalizmin bu kuralının hayatta somutlaşmasından başka bir şey değildir. Yani pasta büyüdükçe, buradan herkese pay düşmemekte, tam tersine bu pastadan yararlanan işçilerin hem sayısı azalmakta, hem de payı düşmektedir. Türkiye ekonomisi büyüyen pasta ve dağıtılan pay açısından değerlendirildiğinde, kapitalizmin bu temel kuralının işlediği oldukça net olarak görülmektedir. 1980 sonrasında işçilerden, toplumdan fedakarlık istenmiş, ihracata yönelik iktisat politikalarının büyüteceği pastadan herkese pay düşeceği ileri sürülmüştü. 1980 sonrasında reel ücretler hızla düşerken, ekonominin istihdam artışı bir önceki dönemin gerisinde kaldı. 1963-1979 döneminde % 5.7 olan istihdam artış hızı, pastanın büyüdüğü 1980-1995 döneminde % 3.3’e düştü (Onaran, 2003: 582).

Bir ülke ekonomisinde ekonomik büyümeye rağmen işsizlik oranlarının kaygı verecek düzeyde yüksek boyutlara ulaşması pek açıklanabilir bir durum olarak görünmese de bilimde tesadüflere, açıklanamaz olgulara yer yoktur. Tersine durumda bilimin de bir anlamı kalmaz. Bugün gelişmiş ülkelerden gelişmekte olan ülkelere kadar pek çok yerde ekonomik büyümeye rağmen istihdam artmamakta, işsizlik oranı artmaktadır. Kuşkusuz her ülkenin kendine özgü açıklanabilir pek çok nedeni bulunmaktadır.

Son yirmi yıldaki ekonomik gelişmeler ekonomik büyüme ile istihdam arasında doğrusal bir ilişki olmadığını göstermektedir. En azından, Tablo 2’deki kimi veriler her iki olgu arasında anlamlı bir ilişki olmadığını göstermektedir. Aslında bu anlamsızlığın da açıklanabilir yanları bulunmaktadır. Örneğin gelişmiş ülkelerde teknolojik yenilenmeler, emek yoğun yatırımlar yerine, sermaye yoğun yatırımlar ve esnekliğe dayalı yönetim biçimlerindeki gelişmelerin düzeyine bağlı olarak ekonomik büyüme sağlansa da, bu durumun istihdamı otomatik olarak artırıp, işsizliği azaltmadığı görülmektedir. Çünkü, teknolojideki yenilik emek gücünü ikame edecek bir süreci başlatmakta, işletmelerin yönetim biçimindeki değişiklikler yıkıcı bir rekabet ortamında maliyetleri düşürmek için çok sayıda işçi çalıştırmak yerine az sayıda işçi ile aynı üretimi gerçekleştirmeyi ön plana çıkarmaktadır. Böyle olduğu için de işçi başına verimliliği artıracak her yeni yöneliş yeni işçi istihdamını artırmak yerine daha az işçi ile aynı üretimi yapacak arayışları pekiştirmektedir. Bu nedenle, son yıllarda gelişmiş ülkelerde işletmelerin yönetim biçimlerindeki bu değişiklik yeni iş olanakları yaratmak yerine işsizliğe yol açmıştır.

Gelişmiş, sanayileşmiş ülkeler büyük ölçüde kentleşmiş, kırsal nüfusu azalmış ülkelerdir. Bu nedenle bir kırsal göç ve bunun yol açacağı bir işsizlik baskısı ile karşı karşıya değildir. Ancak, hala nüfusunun önemli bir bölümü kırsal kesimde olan ülkeler için yukarıda belirtilen yaklaşımlar işsizlik açısından ciddi sorunlar yaratmaya aday görünmektedir. Türkiye de bu sorunlarla karşı karşıya kalan ülkelerden biridir.

Türkiye 1980 öncesi ekonomik büyüme oranlarına bağlı olarak doğrusal bir ilişki içinde önemli istihdam olanakları da yaratmaktaydı. Ancak, 1980 sonrasında izlenen iktisat politikaları ekonomik büyüme ile istihdam arasındaki bu pozitif ilişkiyi sona erdirmiştir. 1980 sonrasında izlenen politikaları istihdam sorununu çok farklı baskılar altında bırakmıştır. Bu baskılardan ilki iç pazarın göz ardı edilerek dış pazarlara yönelik üretim yapılmasıdır. Dış pazarlara yönelik yapılan üretim iç pazarları önemsiz kılmış, bu nedenle de maliyetleri düşürmek uğruna az işgücü ile daha fazla üretmeyi gündeme getirmiştir. Atıl kapasitenin artırılmasına yol açan bu süreç, ne yazık ki yeni yatırımları teşvik etmemiş, daha çok çalışan işçileri daha fazla sürelerde çalıştırarak üretimi sürdürmesi yönünde bir politika izlemesine yol açmıştır. Böyle bir tutumun ise istihdam ve işsizlik üzerinde olumlu bir etkisi olmamıştır. Bu olumsuzluğa ek olarak, kırsal kesimdeki mülksüzleşmeyle/mülksüzleştirmeyle birlikte, eksik istihdam içinde yer alan, aile ekonomisi içinde çalışıyor görünen nüfusu da kentlere göçe zorlamış, kırdan kente olan bu göç işsizliğin artmasına yol açmıştır. Nüfusunun yaklaşık yüzde kırkı hala kırsal kesimde yaşayan Türkiye’de tarım kesimindeki mülksüzleşme, bu mülksüzleşmeyle birlikte kente göçler, ekonomik büyümeye rağmen işsizliğe yol açacak gibi görünmektedir. Bu sürecin işsizliğe yol açmaması için kente göç eden nüfus ile kent işsizlerini emen bir ekonomik büyüme oranına ve özelliğine sahip olmak gerekmektedir. Ancak, dünya pazarları ile bütünleşmeye çalışan, bu nedenle de rekabet gücünü yükseltmek için daha az işçi ile daha verimli üretimi amaçlayan ve çok büyük boyutlara ulaşmayan bir yatırım kapasitesine sahip olmayacak bir ülkede işsizliğin azaltılması mümkün görünmemektedir. Bu olumsuz baskılara ek olarak, son yıllarda, bir de işletmelerin rekabet gücünü artırmak için yönedikleri teknolojik yenilenme baskısı vardır. Teknoloji yenileyen her şirket mevcudundan daha az işçi ile üretimini sürdürmeye yönelik yönetim politikaları hayata geçirmektedir. Emek yoğun yatırımlardan teknoloji yoğun yatırımlara yönelik bu politikalar ekonomik büyümeye rağmen istihdamı artırmamakta, tersine artan işsizliğe yol açmaktadır.

Böylesi olumsuz bir süreç yaşayan Türkiye gibi ülkelerde işsizliği azaltmak için çalışma sürelerini

kısaltmak gerekmektedir. Fransa haftada 35 saat çalışma süresi ile küçümsemeyecek bir oranda yeni bir istihdam olanağı yaratmıştır. Bu yeni istihdam sahip olduğu gelir ve tüketim düzeyi ile iç pazarı beslemiş, bunun sonucunda yatırımları canlandırarak yeni iş olanaklarına yol açmıştır. Fransa bu yaklaşımı ile yeni istihdam olanağı yaratamadığı sektörlerde hiç değilse yeni işsizliklere yol açmamıştır.

Türkiye’de istihdam yaratacak yatırımların yapıldığı dönem iç pazara yönelik politikaların izlendiği dönemlerdir. Bu dönemlerde özellikle özel kesimde atıl kapasiteden daha yüksek kapasiteye geçiş, bu kapasite artışının yarattığı istihdam ve ek talebe bağlı olarak da iç pazardaki tüketim hacminin, talebinin genişlemesine bağlı olarak istihdamın düzeyi artmıştır. Son yirmi yıldaki istatistiki veriler bunun açık bir kanıtı olarak ortada durmaktadır: iç pazarın önemli olduğu ama ekonomik büyümenin olmadığı bir dönemde işsizliğin daha düşük olduğuna, öte yandan iç pazarın önemli olmadığı ama ekonomik büyümeye rağmen bir önceki döneme göre işsizlik oranındaki artışa bakmakta yarar vardır. Bu veriler dış pazarlarda tıkanmış olan bir ekonominin iç pazarda talebi büyük ölçüde canlandıracak politikalara yönelmediği sürece, kırdan kente yönelen göçün düzeyine bağlı olarak da, işsizliği azaltamayacağını, tersine artıracığına yönelik düşünceleri desteklemektedir.

Üstelik böylesi bir süreçte gelir düzeyi düşen ailelerde kadınların ve çocukların emek piyasasına dahil olması işsiz sayısını ve doğal olarak işsizlik oranını artırmaktadır. Türkiye’nin 2003 yılında yaşadığı ekonomik büyümeye rağmen işsizlik oranındaki artış da yukarıda belirtilen nedenlerin doğal sonucundan başka bir şey değildir. Önümüzdeki yıllar hem dış piyasalardaki işletmelerle, hem de zaman zaman iç piyasadaki rakip işletmelerle rekabete girecek olan işletmelerin karşı karşıya kalacağı bu yıkıcı rekabet durumu ekonomide işsizliği azaltmak açısından umut verici bir perspektif sunmamaktadır. Kırdan kente yönelik göçün yoğunlaşma derecesine, gelir dağılımındaki bozulmaya, aile gelirlerindeki düşüşe bağlı olarak da kent nüfusu içindeki kadın ve çocuk emeğinin emek piyasasına girişinden kaynaklanan bu olumsuz tablo daha da derinleşecektir. Böylesi bir süreçte, TÜSİAD’ın ön gördüğü yüzde 6’lık bir büyüme bile işsizliği önlemede yetersiz olacaktır. Peki, durum bu iken TOBB’un “uyarısına” ne demeli?

Korkan kim, korkutan kim, korkutulan kim? Dünyanın bütün işsizleri, korkunuzu yenin! Korkunuzu yenin ve unutmayın ki ne işsizlerin ne de kitlelerin önceden ne yapacağı bilinemez!...

KAYNAKLAR

- Capital, (2003) Yıl: 11, Sayı: 9
Engels, Friedrich, (1997) *İngiltere’de Emekçi Sınıfın Durumu*, (Çeviren: Y. Fincancı), Sol:Ankara.
Gürsel, Seyfettin-Ulusoy, Veysel, (1999) *Türkiye’de İşsizlik ve İstihdam*, Yapı Kredi Yayınları: İstanbul.
INSEE, (2005) “*L’conomie française 2004-2005*”, Insee conjuncture (mars 2005).
Marx, Karl, (1986) *Kapital*, (Çeviri: A. Bilgi), Birinci Cilt, Sol Yayınları: Ankara.
OCDE,

<http://ocde.p4.siteinternet.com/publications/doifiles/012005061T005.xls>

Onaran, Özlem, (2002), “*Türkiye’de İktisadi Tercihlerin Sermaye Birikimi Rejimi Açısından Değerlendirmesi: Yüksek Karlar Toplumsal Meşruluğunu Nerden Alır?*”

(Derleyenler: A. H. Köse-F. Şenses-E. Yeldan), *İktisat Üzerine Yazılar II: İktisadi Kalkınma, Kriz ve İstikrar*, Yayınları: İletişim Yayınları: İstanbul.

Onaran, Özlem, (2003) “*Türkiye’de İhracat Yönelimli Büyüme Politikalarının İstihdam Üzerinde Etkileri*”, *İktisat Dergisi*, Sayı: 418-419.

Haluk Gerger: ‘Yurtseverlik ile halk sevgisi iç içedir’

Halkların tarihi bize hiç bir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde gösteriyor ki, antikapitalist olmayan emperyalizm karşıtı mücadeleler sonunda mutlaka yenilgiyle sonuçlanmışlardır. Bu yenilgi, biçimde genel olarak, emperyalizmle uzlaşma, özde ise, emperyalizme açık iltihak biçiminde olmuştur. Ortadoğu’dan Afrika’ya, Güney Amerika’ya sonuç hep böyle olmuştur. Mesele basitçe şudur: Doğası gereği antikapitalist olmayan “antiemperyalist” mücadele, işçi sınıfının önderliğinde olmayan, yani başka bir sınıfın, (küçük burjuvazi, milli burjuvazi, rekabetçi büyük burjuvazi, farklı toprak/kent/devlet burjuvazilerinin ortaklığı) çıkar ve gereksinimleri doğrultusunda yürütülen mücadele demektir ve ufku kaçınılmaz olarak beynelmil sermaye ile, yani emperyalizmle uzlaşmadır, ona tabi olmaktadır.

Haluk Gerger ile ABD’ye karşı kazanmış olduğu ‘hukuk mücadelesi’, kapitalist sistemin emperyalist merkezlerle işbirlikçilerin el ele vererek halkları korkutarak teslim alma stratejisi ve yurtseverlik üzerine sohbet ettik. (Sol.org.tr; 26.02.07)

soL: Yoğun programınız içinde bizimle röportaj yapmayı kabul ettiğiniz için öncelikle teşekkür ediyoruz. soL dergi formundayken sizinle açtığınız davada ABD’nin mahkum edilmesi üzerine sohbet etmiştik; ancak konuyu yeni öğrenen okurlarımız için sizden bir kez daha meseleyi ve davanın gelişim sürecini dinleyebilir miyiz?

Haluk Gerger: 2002 yılının Ekim ayında eşimle birlikte New York’a gittik. Havaalanında bizi ayrı bir bölme aldılar ve bana Ankara’daki büyükelçiliklerinden almış olduğum 10 yıl süreli vizemin Amerikan Dışişleri Bakanlığı’nca iptal edildiğini, dolayısıyla ülkeye giremeyeceğimi bildirdiler. Eşim için bir sorun olmadığını, benimse geldiğim uçakla geri gönderileceğimi söylediler. İptal kararının nedenini ise, bilmediklerini belirttiler. Bu arada, silahlı bir memurun bana ayrıca bazı sorular sorma talebi olduysa da bunu hemen reddettim ve hiç bir soruya yanıt vermeyeceğimi söyledim. İki saatten fazla bir süre ben bu ayrı bölümde tutuldum, resimlerim çekildi, parmak izlerim alındı. Sonuçta, eşim gidip valizlerimizi aldı, geri dönüş işlemlerini yaptı. Beni de iki silahlı sınır polisi uçağa götürdü, uçak içinde pasaportumu geri verdiler ve Türkiye’ye döndük.

Ankara’ya dönünce de ABD aleyhine eşimle birlikte maddi ve manevi tazminat davası açtık. Mahkeme ilk ağızda eşimin açtığı davayı kabul etmedi. Benim maddi tazminat talebim de reddedildi; çünkü ABD adına davaya giren savunma avukatı, “maruf bir kişi olarak benim o gece bir otelde misafir edileceğimi, ertesi gün de elbette ülkeye sokulacağımı, benim bunu istemeyip geri döndüğümü” iddia etti! Oysa, beni o gece bir hücrede tutacaklarını ve ertesi gün geri göndereceklerini söylemişlerdi. Böyle olmaması ve eşimle uçakta buluşabilmem için giriş yapmaktan vazgeçtiğime dair bir matbu yazıyı imzalamam gerektiğini söylemişlerdi. Ben de bunu ancak, o metni “tehdit altında” imzaladığımı belirten el yazısıyla yazılmış bir

not dosyaya konduğu takdirde kabul edeceğimi belirtmişim ve bunu kabul etmişlerdi. Yine de hakim, maddi tazminat talebimizi reddetti. Bu talep, yol ve vize masraflarının ödenmesini içermektedir. Ayrıca, manevi tazminat olarak da ilk başta 1 cent istedik ama mahkeme kaleminde hesap zorluğu nedeniyle 1 dolara çevrildi. Sonunda da, ABD’yi manevi tazminata mahkum ettirdik. Amerikan Büyükelçiliği, 1 doları bir yıl kadar ödemedi. Bunun üzerine bir ihtarname çektik ve suç işlediklerini, işin takipçisi olacağımızı anlattık, bir hafta süre verdik. Onlar da, o süre içinde, parayı, yasal faizi ile birlikte benim vermiş olduğum banka hesabına yatırdılar.

Davanın hukukî sonucunun bir siyasî sonucu da olacak mı? Daha açık biçimde soracak olursak; ABD’nin sınırlarında özellikle 11 Eylül sonrası başlatmış olduğu muamelelere karşı, kazanmış olduğunuz dava bir emsal teşkil edebilecek mi?

Bu hukuki sonucun ayrıca pek çok başka boyutu da var elbette. Birincisi, ABD’nin kendi ülkesi dışındaki yargıya bakışıyla ilgili. Biliyorsunuz, ABD, altında kendi imzası da olan, uluslararası sözleşmeleri bile tanımaz, uluslararası yargıyı dinlemez bir tavır içinde. Bu ülke bugün tam bir uluslararası kanun kaçağı konumunda. Örneğin, Guantanamo’da tuttuğu tutsakların Cenevre Sözleşmesi’nden yararlanabileceğini yönetim kabul etmemekte. Aynı biçimde, Uluslararası Ceza Mahkemesi’ne de ABD Hükümeti’nin, Amerikalıları yargılayamayacağı yönünde, ihtirazi kaydı, şerhi var. ABD’nin BM’yi de dinlemediği herkesçe biliniyor. Bu durumda yerel bir yargı kararına uyması önemli.

İkinci olarak, ABD, özellikle 11 Eylül’den sonra, pek çok vizeli ziyaretçiyi ülkesine sokmadı. Bu durumlarda, çoğu kez, bir gerekçe dahi ileri sürmediği biliniyor. Dolayısıyla, sizin de değindiğiniz gibi, bir emsal olma durumu söz konusu.

Bu durumda, Ankara Asliye Hukuk Mahkemesi’nin kararına neden uydu diye de sormak gerekiyor. Bence, Amerikan Büyükelçiliği, bizim ihtarnamede işlenen suç takip edeceğimize ilişkin tavrımızı değerlendirdi. Biliyorsunuz, bugün, dünyanın dört bir yanında olduğu gibi, Türkiye’de de ABD’nin kanun tanımaz, hukuk bilmez saldırgan tavrına büyük tepki var. Bu tepki yönünü bulamamış, farklı ve çelişik nedenlerden kaynaklanıyor, politik

olgunluğu zayıf ve dolayısıyla anti-emperyalist bir bilince henüz dönüşmemiş ama yine de yaygın bir muhalefete işaret ediyor. Bu ortamda, herhalde bizim ne yapabileceğimizi de az çok kestirdiler. Biz elbette ABD’nin peşini bırakmayacaktık ve işi bir Türkiye-Amerika ilişkileri boyutuna taşıyacaktık. Örneğin, icraya başvuracaktık, Ağır Ceza’ya gidecektik, suç duyurusunda bulunacaktık, sonunda da Türkiye Devletine ve Hükümetine “kendi yargı kararına uyulmasını sağla” diye başvuracaktık. Türkiye görevini yapmazsa, onu da Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne götürecektik. Türkiye’nin bizim yanımızda bir karar alamayacağını biliyorduk; çünkü Amerika savunmanı avukat, Türk Dışişleri Bakanlığı’ndan mütalaa istemiş ve Amerikan tezine dayanak oluşturabilecek bir “uzman” beyanı almıştı. Bakanlık, “bir devlet istediğini ülkesine sokar, istemediğini sokmaz, özgürdür” gibi sığ bir uzmanlık yardımı yapmıştı Amerika’ya. Bu durumda, iki şey olacaktı. Birincisi, Türk Devleti de zor durumda kalacaktı. İkincisi, ABD’nin bir müttefik ülke yargısını tanımaması, Türkiye’de yeni tepkilere yol açacaktı. İşte ABD bence bunu istemedi ve karara uydu. Bu, kamuoyunun ve iletişimin önemini göstermesi bakımından tabii çok önemli. Benim gibi, tek başına ve herhangi bir gücü olmayan bir bireyin dahi, toplumsal gerçeklikten, en büyük güçlere karşı bile, nasıl güç kazanabileceğini gösteriyor. Bu “felsefi/soyut/teorik” güç, kendi yasalarının dinamiğiyle maddi bir güce dolaylı yollardan dönüşebiliyor, “insani/toplumsal çerçeve” ezeni de ezileni de, aralarındaki ilişkiyi de etkileyebiliyor.

Tabii, ABD, sadece bir “hukuk tokadı” yemekle kalmıyor, aynı zamanda, aşağılamaya, baskıya, hak ihlaline karşı, tek başına bir insanın dahi susmayabileceğini, direnebileceğini görüyor, ahlaki/moral bir darbe de yemiş oluyor.

ABD’nin uygulamalarının nedenine de değinmek gerekir sanıyoruz... Daha önce soL’da konuyla ilgili röportajınızda ABD’nin söz konusu tutumunun arkasında emperyalist sistemin korku ve korkutma üzerine kurulu mantığının olduğunu belirtmişsiniz. Pek çok makale ve röportajınızda da benzer bir vurguya rastlıyoruz. Bu düşüncenizi açabilir misiniz?

ABD’nin genel saldırganlığında, ABD’nin gücü ve bunun algılanmasından kaynaklanan fırsat

imkanları kadar zaafı ve onlardan kaynaklanan korkuları da rol oynuyor. Örneğin, ABD, dünya nüfusunun yüzde dördünü oluşturuyor ama buna karşılık dünya enerji pastasından yüzde 25 pay alıyor. Bu, onun gücünü gösteriyor ama aynı ABD'nin hapishane nüfusu da dünyadaki yüzde 25'ine karşılık geliyor, bu da onun politik/sosyal zaafının boyutunu gösteriyor. ABD, kendi parasıyla borçlanıyor, bu onun gücü. Ama aynı zamanda dünyanın en borçlu ülkesi, en fazla ticaret ve bütçe açığı veren ülkesi de. Bu örnekleri çoğaltmak mümkün ama ne söylemek istediğimi bu kadar anlatıyor sanırım.

ABD, fırsatların peşinde gücünü ölçüsüzce kullandıkça, zaafı da büyüyor, korkuları da o ölçüde artıyor ve kısır bir döngü içine hapsolüyor. Örneğin, bütün Ortadoğu'yu köleleştirmek için Irak'a giriyor, oradaki direniş karşısında askeri yenilgiye uğrayıp batağa saplanıyor. Bu durumda, daha da saldırganlaşıyor, daha fazla asker göndermede buluyor çareyi ama bu arada tek tek bireylerden bile korkar hale geliyor, onların ülkesini ziyaretlerinden bile çekiniyor, en temel haklarını ihlal ederek yeni türden bir saldırganlık sergiliyor. Zulmettikçe, kendisine karşı çıkışın tohumlarını da ektiğini biliyor, her şeyden, herkesten korkar duruma düşüyor... Ve böylece çırpınıp, debelenip duruyor...

“Türk Dış Politikasının Ekonomi Politikası” kitabınızda da sıkça tekrarladığınız nokta var: Türkiye’de egemen sınıf, emperyalizmle ilişkilerini emekçi halk nezdinde “meşru” gösterebilmek için tehdit yoluyla korkutmaya başvuruyor. Mesela “memleketin demir perdenin ortasında kalması”ndan bahsediyorlar. Tezkerenin reddinde başbakanın “maaşlar ödenmezse sonra bana gelmeyin” deyişi de benzer bir tehdit ögesi içeriyor. Bu durumu genelleştirebilir miyiz? Bölgemizdeki ve dünyamızdaki işbirlikçi düzenler, hem korkmaya mahkum hem de korkutmaya muhtaçlar mı?

Sadece işbirlikçiler değil, ABD gibi emperyalistler de, ezenler de. Tetikçiler, tehdit abartması yoluyla aslında Amerika'yı da yolmanın hesaplarını yapıyorlar. Türkiye'nin her daim müflis egemenleri, Soğuk Savaş yıllarında, komünizm ve Sovyet tehlikesinin abartılmasını, ABD'ye karşı bir şantaj gibi kullanmışlar, bunu “altın yumurtlayan tavuğa” dönüştürmüşlerdi. Yakın tarihlerde Çiller'in Batı'daki “İran ve İslam Devrimi, Şeriat” korkusunu, mali ve politik bakımlardan yararlanmak için nasıl abartarak kullandığını hatırlıyorsunuzdur. Daha sonra Erbakan'la koalisyona gidince Batı'daki aldatılmışlık duygusu da bir ölçüde dış desteğini çok olumsuz etkilemişti.

Kendi halklarını korkutmak ise, iki tarafın da ortak özelliği. Türkiye, NATO'nun vurucu gücü olabilmek için, olayları tahrif ederek Türk halkını Sovyet öcüsüyle korkuttu örneğin. İktidarlar, içerde sorun yaşadıkça, “dış tehlike/düşman” icat ederler, “dış çatışma”dan medet umarlar. Böylece, dış düşman karşısında, iç disiplin sağlanmış olur, çatışma döneminde içerdeki hak aramalar ertelenir, korkan halk iktidar etrafında kenetlenir, vs. Buna ek olarak, özellikle emperyalistler, saldırgan devletler, saldırganlıklarına içerde ve dünya kamuoyu nezdinde meşruiyet

kazandırmak zorundadırlar. Örneğin, her emperyalist saldırganlık, bugün ABD'nin Irak savaşında da gördüğümüz gibi, o ülke halkının, emekçilerinin de, ekonomik özverilerini gerektirir, savaş bütçesine kaynak aktarımını gerektirir ve kaynaklar en zengin ülkede dahi sınırsız olmadığına göre, bu aktarım, toplumsal ihtiyaçlardan, en fazla da, en zayıf kesimlerden kesilerek, kısılarak yapılır. Ayrıca, insanların emperyalist maceralarda, sermayenin savaşlarında ölmeleri de istenir. Bütün bunlarda egemenlerin elindeki temel araç “korku”dur. Bir örnek çok anlamlıdır. Truman, İkinci Dünya Savaşı sonrasında komünizme ve Sovyetler Birliği'ne karşı büyük Soğuk Savaş ve global hegemonya saldırısını başlatmaya karar verince, silahlanma harcamalarını olağanüstü arttırma gereğiyle karşılaşır. Bunun ve içerdeki özgürlüklere, burjuva demokrasininin temel kimi normlarına karşı genel politik/yasal saldırı için de yığınların desteğine ihtiyaç duyar. Bu “önlemleri” ve harcamaları Kongre'den geçirmek için desteğini talep ettiği etkin bir Senatör, ona öncelikle “Amerikan halkının ödünü kopartması”nı öğütler! Gerçekten de öyle yapılır, ilk önce Amerikan halkına korku salınır, örneğin “komünistlerin yeni doğmuş bebek yedikleri”ne inandırılır insanlar, vs.

Kitaplarınızdan devam edecek olursak, “Kan Tadı” kitabınızda ABD'nin kanlı sicilini veriyor ve bu korku düzenini nasıl inşa edip sürdürebildiğini gösteriyorsunuz. Emperyalist sisteme karşı da antikapitalizmi içeren antiemperyalist mücadeleden bahsediyorsunuz. Bu mücadele halklarımıza dayatılan korku ve teslimiyet sarmalından çıkışı sağlayabilir mi?

“Korku”nun iki temel dayanağı var egemenlerin sıkça kullandığı. Biri, insanları haber ve bilgi edinme hakkından mahrum ederek hurafelere, cehalete, geriliğe mahkum etmek, öteki de, örgütlenme ve hak arama gibi imkanlarından zorla yoksun hale getirerek çaresizleştirmek. Bunlar yenilince, “korku” da yenilir.

Demek ki, öncelikle, ideolojik müdahale/mücadele ve örgütlenme hayati önem taşımakta.

Kitaptaki özlü deyişinizde “burjuva milliyetçiliğiyle değil, antikapitalist sosyalist yurtseverlikle emperyalizme gerçekten karşı çıkılabilir; bu da aynı zamanda Türkiye kapitalizmine, düzene bütünlüklü, topyekun, devrimci bir karşı çıkıştır elbette” diyorsunuz. Sosyalist yurtseverliğin inşası konusunda neler düşünüyorsunuz? Sosyalistlerin acil görevleri neler?

Halkların tarihi bize hiç bir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde gösteriyor ki, antikapitalist olmayan emperyalizm karşıtı mücadeleler sonunda mutlaka yenilgiyle sonuçlanmışlardır. Bu yenilgi, biçimde genel olarak, emperyalizmle uzlaşma, öзде ise, emperyalizme açık iltihak biçiminde olmuştur. Ortadoğu'dan Afrika'ya, Güney Amerika'ya sonuç hep böyle olmuştur. Mesele basitçe şudur: Doğası gereği antikapitalist olmayan “antiemperyalist” mücadele, işçi sınıfının önderliğinde olmayan, yani başka bir sınıfın, (küçük burjuvazi, milli burjuvazi, rekabetçi büyük burjuvazi, farklı toprak/kent/devlet burjuvazilerinin ortaklığı) çıkar ve gereksinimleri doğrultusunda yürütülen mücadele demektir ve ufku kaçınılmaz olarak beynelmilel sermaye ile, yani emperyalizmle uzlaşmadır, ona tabi olmaktır. Bu, işçi sınıfının öteki sınıf ya da kesimlerle ittifakını yadsıma ama önderlik sorununun hayati öneminin, stratejik öneminin de gözardı edilemeyeceğini gösterir.

Bu sorun bizi “sosyalist karakterli yurtseverlik” sorunsalına götürmekte. Yurtseverlik kavramının önce bazı unsurlarını vurgulamak gerekir:

Birincisi, yurtseverliğin, milliyetçilikten ayrı olarak, kurgusal değil, “doğal” olması gerçeğidir. İnsanların, doğup büyüdükleri ortama olan çok yönlü bağlılığıdır bu.

İkincisi, yurtseverlik, yine milliyetçilikten ayrı olarak, yerleşik (emekçi) sınıflara aittir. Yerleşik olanlar, emeklerini harcadıkları yurtlarıyla, yani genel (fizik/moral-coğrafi/toplumsal-ekonomik/politik) yaşam koşullarıyla kendi gönençleri arasındaki bünyesel bağın ayırdındadırlar; çünkü bütünüyle buna bağımlıdırlar. Uluslararası ekonomik düzenle organik bağları olanların yerel bağları, uluslararası bağın gücü ölçüsünde ve onunla ters orantılı olarak, zayıftır. Beynelmilel sermaye ile kozmopolit açınsansa, neredeyse sıfırdır.

Üçüncüsü, yurtseverlik ile halk sevgisi iç içedir, halk sevgisi de emeğe verilen insanlık değeri ile ancak ölçülebilir ve anlamlandırılabilir.

Dördüncüsü, özellikle bize özgü, yani çeşitli halkların birlikte yaşadığı yerlere ilişkin yurtseverliğin ayırıcı özelliğidir ki, bu, ancak paylaşarak yeniden üretilebilecek olan bir yurtseverliktir. Bu da, halkların, “milli eşitlik” ve bunun getirdiği bütün haklarla birlikte ortaya çıkan ve gönüllü paylaşılan bir irade olabilir ancak. Bunu özellikle çağımızda ancak komünistler anlayabilir, formüle edebilir ve hayata geçirebilir.

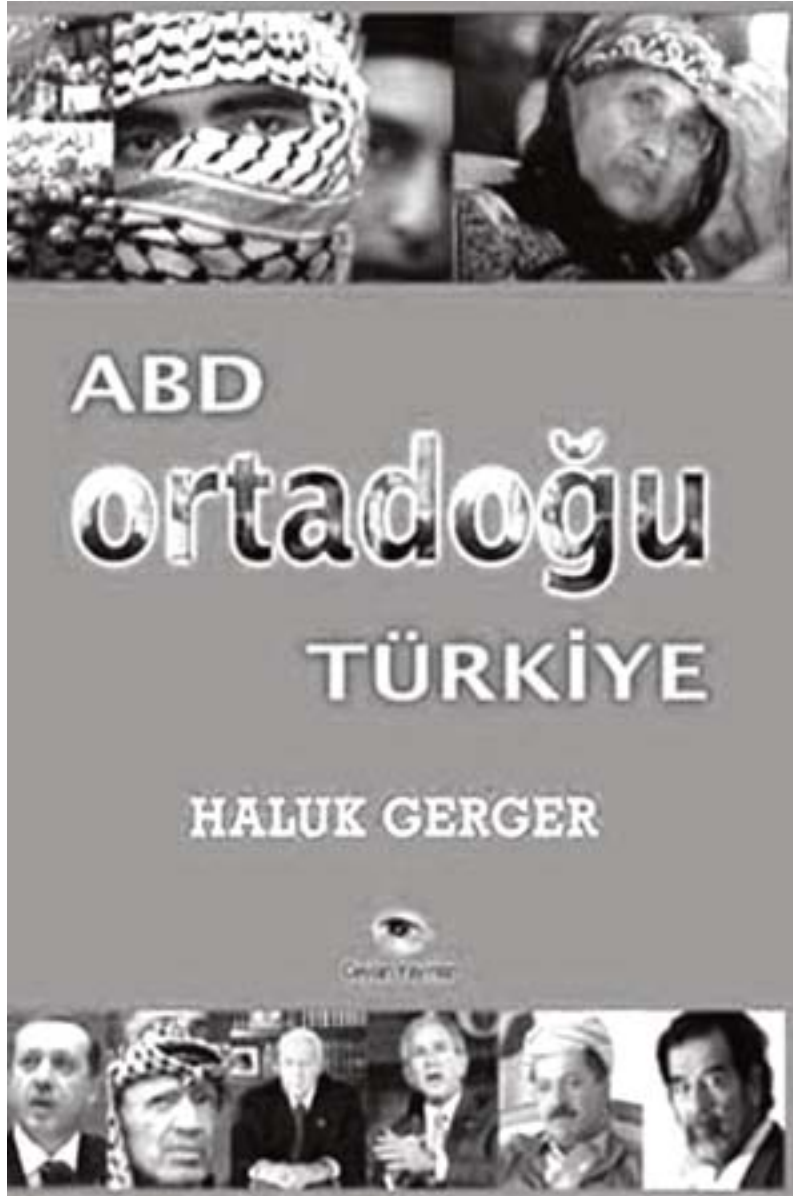
Son olarak bu bağlamda **Paul Robenson**'un şu sözlerini de hiç unutmamak gerekir: “Yurtsever, kendi ülkesinden hiç memnun olmayan kişidir.”

Son olarak davaya geri dönecek olursak, önceki söyleşimizde, davada esasen 1 centin kur karşılığını isteyeceğinizi ancak kolaylık olsun diye 1 dolar istediğinizi, 99 centi ne yapacağımızı sonra düşünürüz demiştiniz. 99 centi ne yapacağınızı düşündünüz mü?

Bu 99 cent manevi olarak “harca harca bitmez” türünden bir değerdir, üstelik ortak mirasa bile girer. Şimdi doya doya mücadelesini vererek ortaklaşa harcayacağız...

Teşekkür ediyoruz.

(sol.org.tr'den alınmıştır...)

Ortadoğu'da süreç kışkırtılıyor

Abu Sehmuz Demir

ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin Afganistan ve Irak savaşından sonra Ortadoğu'da hedef tahtasına koydukları İran eksenli kışkırtıcı süreç devam ediyor. İran'a yönelik olarak süren psikolojik ve kışkırtıcı siyaset, bölgede ve bölge dışında birçok taşları yerinden oynatıyor. Yani ABD ve müttefiklerinin Ortadoğu, Avrasya ve İran sorunu, Türk devletinin Kerkük ve Musul bahanesiyle Güney Kürdistan çılgınlığı, İsrail'in "Büyük İsrail" fantezisi, gerici Arap rejimlerinin din temelli egemenliklerini sürdürmek için dayanıp kışkırttıkları mezhepçi eğilimler... Hepsini toplarsak, bu tüccarların mazlum Ortadoğu halklarına yönelik vahşi planları, halkları tüketici bir cendere içine alma siyaseti devam ediyor.

Bu hengame arasında Türk devletinin misak-ı milli dürtüleri ile Kerkük üzerinden bölgeye yönelik kışkırtıcı ve saldırgan tutumu, İsrail'in İslam dünyasının kalbi olan Mescid-i Aksa etrafında süreci provoke eden "kazi" çalışmaları, mazlum Filistin ve Kürt halkına yönelik vahşi saldırı hazırlıklarıdır. "Büyük devlet" olma peşinde koşarak bölgede gelişmelerden kendine bir pay çıkarmak isteyen Türkiye, Kerkük-Musul benimdir hezeyanıyla, bölgeye yönelik saldırgan ve çılgınca tutumunu sürdürüyor. Hatta daha ileri giderek, Güney Kürdistan'ın sınırlarında operasyon hazırlıkları yapıyor, bu ülkeye yönelik savaş başlatacağını söylüyor. Gerekçe ise Türkmenler! Türkmenlere karşı geçmişte katliamlar düzenlemiş Osmanlı geleneğinin mirasçısı Türkiye, Saddam döneminde Kürtlerin yanısıra Türkmenlerin de katliama uğradığı dönemde sesini çıkarmayan Türkiye, nasıl olduysa yakın dönemde Türkmenleri keşfetti? Türkiye'nin kaygısı ne dün ne de bugün Türkmenlerdir. Onun tek hazmedemediği Güney'deki Kürt federe oluşumdur. Saddam döneminde Kerkük'ün demografik yapısıyla oynanıp Araplaştırılmasına, bu amaçla bölgede zulüm uygulayan Saddam'a hiçbir Türk yetkilisi tek kelime söz söylememiştir. Dolayısıyla Türkiye'nin Türkmen kaygısı gerçekleri yansıtmıyor ve samimiyetten tümüyle yoksundur. Onun tek derdi Kürt varlığına içine sindirememiş olmasıdır.

Devam edelim. ABD'nin İran'a yönelik kışkırtıcı süreci gözönüne aldığımızda, bölge geneline ve bölge dışına yayılacak kanlı bir süreçle karşı karşıya olduğumuzu görüyoruz. Her ne kadar şu aşamada İran'a yönelik bir saldırı sözkonusu değil denilse de, İran her yolla tahrik edilmeye çalışılıyor. Beyaz Saray'ın tavrını en açık biçimde dışı vuran Dick Cheney, İran gibi bir ülkenin nükleer güç sahibi olmasının ciddi bir hata olacağını ve İran'ın Ortadoğu'da terörizme maddi destek verdiğini söylüyor (BBC). ABD'nin Irak'ta geçmişte Türk askerlerinin başına çuval geçirmesinde olduğu gibi, bu kez de Irak'ta ve Erbil'de İranlılara yönelik operasyonlar gerçekleştiriliyor. Güney Irak'a yerleştirilen Patriot füzeleri, Stennis ve Eisenhower adlı iki filonun Körfez'e konuşlandırılması ve bir diğerinin de yolda olduğu söylentisi ile İran'ı, tahrik etmenin ötesinde provoke etmeye çalışıyorlar. Yani İran'ı, İsrail ve ABD hedeflerine yönelik bir saldırıya yöneltmeyi amaçlıyorlar. Eğer İran da yanılıp bu güçlerin herhangi bir varlığına yönelik bir saldırı hatasına düşerse, o zaman ABD, savaşı başlatan tarafın İran olduğunu söyleyip dünyanın İran'a

çullanmasını isteyecektir.

Körfeze yerleştirilen Stennis, Eisenhower ve diğer filoların İran'a yönelik hava saldırısında tüm askeri tesislerin yanısıra, köprüler, elektrik trafoları, otobanlar, su tesisleri ve tüm sivil altyapıların havadan vurulmasının planlandığı söyleniyor. Böyle bir saldırı esnasında, buna yanıt verecek olan İran roketatarlarının Güney Irak'a konuşlandırılmış olan Patriot füzeleri ile vurulması hesaplanıyor.

Batı ağırlıklı medya iletişim araçları da bu çerçevede, Ortadoğu'ya yönelik tahrik ve kışkırtıcı haberleriyle adeta, bugün yarın bölgenin herhangi bir yerinde ateşin fitillenmesi için simsar mantığıyla yazıyor ve hareket ediyorlar. Buna ek olarak, dünyanın güvenliğini tehdit eden ve bu tehditi körükleyenlerin Doğu halkları olduğu propagandası yapılıyor, bir nevi Doğu-Batı ayrımı kışkırtılıyor.

Hal böyle olunca, dünyayı tehdit edenlere, teröre ve terörün kaynaklarına yönelik çeşitli değerlendirme ve yaklaşımlar sorunun özünün anlaşılmasını güçleştiriyor. Çünkü çıkar çevreleri, salt ticari mantıkla hareket ederek meselenin özünü saptırıyorlar. Halklar arasında derin uçurumların oluşması için, sözde işin uzmanları, üç beş kuruş karşılığında sermayenin resmi söylemlerini insanların zihnine yerleştirmeye çalışıyorlar. Meselenin özünde politik çıkarlar ve emperyalist hegemonya anlayışı yattığı halde, bu gerçekler saptırılıyor; "iyi ile kötünün, hayır ve şer" in yaşamsal kavgası olduğu propagandasıyla kamuoyu oluşturulmaya çalışılıyor. Bu yolla dünya halkları arasında yapay ayrımlar ile sahte kutuplaşmalar yaratılmaya çalışılıyor. Sözelimi Batılıların kibirli ve önyargılı bakış açısıyla Doğu'ya yönelik küçümseyici yaklaşımlar sergilenerek, Doğu'nun dünya halkları tarafından anlaşılması/kavranması zorlaştırılıyor. 11 Eylül olaylarından bu yana Doğu'ya yönelik ABD eksenli habis tezler ortalıkta dolaşmayı sürdürüyor.

Bilindiği gibi "tarihin sonu", "medeniyetler çatışması" vb. gibi tezler hayat bulmadı. Bu nedenle, İslam dünyasında kendi konumlarını güçlendirmek için, bu kez de mezhep ayrımları kozunu öne sürerek,

bölge halklarını Şii-Sünni gibi din temelli kanlı çatışmalara çekerek güçten düşürmeyi hedefliyorlar. Bu çerçevede, Toni Blair ve Robert Gates geçtiğimiz yılın son aylarında Körfez ülkelerinde buldukları sırada ortak bir söylem geliştirerek; "İran bizi Lübnan, Irak ve Filistin'de köşeye sıkıştırmak istiyor", "İran'ın stratejik meydan okumasının farkında olmalıyız" diyerek, "uzun süre bu bölgede" kalacaklarını gerekçelendiriyorlardı.

Bugüne kadar bölgede hayata geçirmeye çalıştıkları emperyalist stratejilerden biri tutmadığı için bir diğeri devreye sokulmaya çalışılıyor. Zira Irak savaşına ilişkin hesapları tutmayan ABD ve müttefik savaş güçleri, Avrasya'ya giriş hedeflerinin gecikmesinin sıkıntısıyla karşı karşıyalar. Bu nedenle, İran ekseninin zayıflatılması için öne çıkarılan Suudi Arabistan eksenli gerici blok ile İran'ın önünün alınması planı devreye sokulmaya çalışılıyor. Nitekim, bu yöndeki gelişmelere atıfta bulunan İran'ın dini lideri Ayetullah Hameney de, "ABD ve İngiltere'nin bazı Arap ülkelerini yanlarına alarak bölgede Şii-Sünni çatışmasının peşinde" olduklarına dikkat çekiyor. Hameney devamla, "düşmanların İran aleyhinde bugün de sürdürmekte olduğu şeytani emeller asla sonuç vermeyecektir" diyor, "İran'a karşı 8 yıllık zorunlu savaş döneminde onca imkanlarını ve güçlerini kullandılar ama sonunda ellerine hiçbir şey geçmedi" sözleriyle Arapları uyarıyor.

Geçtiğimiz yaz İsrail'in Lübnan üzerinden başlattığı ve ABD başta olmak üzere aşağı yukarı tüm batı merkezlerinin desteklediği süreç pek de istedikleri rotada işlemeyince, İran bölge devletleri üzerinde bir "Şii hilali" egemenliği oluşturuyor propagandası devreye sokuldu. Doğrudur, İran'ın bölgede mezhepten ziyade, Sasaniler döneminde olduğu gibi böyle bir güç olma emeli ve arzusu mevcuttur. Ancak İran bunu Şiiliği öne çıkarmaktan ziyade Cihan-ı şumul İslam adına sürdürmektedir.

Gelinen süreçte ABD'nin bugünkü savaş sevdalısı aparatı, Şii-Sünni ayrımını öne çıkararak, bölgede mezhepler kavgasının fay hatlarının gerilmesi çabası içerisinde.

Öte yandan, bölge devletlerine dayatılan ve Bush'un dünyaya nizam veren kurtarıcı Mesih anlayışı ile bölgedeki diğer bir anlayışa sahip olan Tevrat'a dayalı dini fanatizmin estirdiği vahşet görmezden geliniyor. Aynı güçler bu dini fanatizmin Ortadoğu'daki hedefleri için çabalıyorlar. Bu doğrultuda, önündeki engellerin aşılması amacıyla, dünya kamuoyu ikna edilmeye çalışılıyor. Özellikle ABD blokunun İran'a yönelik suçlamaları, Irak savaşından bu yana birkaç eksenle ilerliyor. Bunlardan ilki, Irak'taki siyasal sürecin gidişatından İran'ın sorumlu tutulmaya çalışılmasıdır. İkincisi, İran'ın nükleer teknoloji konusunda dünyayı dinlediği yok ve kendi başına "haydutça" davranıyor dedirtirmek istenmesidir. Bir diğeri de, Şiilere karşı İslam dünyasında bölgenin kimi devletleriyle birlikte Sünniliği öne çıkararak İran'a karşı cephenin geliştirilmeye çalışılmasıdır.

Bu ve buna benzer birçok gerekçelerle, Amerikan emperyalizmi İran'ı dünyadan soyutlamaya çalışıyor ve dünyadan soyutlanan bir İran'ı vurmak istiyor. Şu an sınırları germe savaşı denilen süreç önümüzdeki dönemde daha hızla ilerletilecek gibi görünüyor.

İran'a saldırı hazırlıkları devam ediyor!**Emperyalizme ve siyonizme karşı direnişi yükseltelim!**

Washington-Tel Aviv kaynaklı resmi açıklamalara göre İran'a saldırı henüz gündemde değil. Ancak resmi olmayan açıklamaların tümü, tersini, yani İran şahsında halklara karşı yeni bir cephe açmak için hazırlıkların son aşamaya geldiğini söylüyor.

Resmi açıklamalar, toplumların yalan/yanlış bilgilendirilmesi veya rejimle ilgili açığa çıkan bazı gerçeklerin üstünün örtülmesini amaçladığı için, genelde güvenilmez bir kaynaktır. Başka türlü olması da mümkün değil. Zira kapitalist devletlerin genel söylemi her zaman yalana dayalıdır. Bu durumda savaş hazırlığına dikkat çeken uyarı ve haberleri temel almak akla daha uygundur.

“Ancak bütün seçenekler masada”

Resmi söylem yalana dayalı olmakla birlikte kimi zaman bunun bazı istisnaları olabiliyor. Pervasız veya patavatsız devlet görevlileri, ortaya çıkıp kirli planları açıkça dile getirebiliyor. Bu aynı zamanda tehdit etmenin de bir biçimidir. İran'a saldırı hazırlığını açıklama pervasızlığı bu sefer neo-faşist çetenin azgınlarından Bush'un yardımcısı Dick Cheney'ye düştü.

ABD'nin tehdit mesajları taşıyıcısı Dick Cheney, Avustralya gezisi sırasında bu ülkenin başbakanı John Howard ile düzenlediği basın toplantısında, İran'ı nükleer programlarından vazgeçirmeye çalıştıklarını, ABD yönetiminin tercihinin, bunun barışçıl yollardan sağlanması olduğunu söyledi. Savaş kundakçısı Dick Cheney bu sözlerin ardından o bildik uğursuz nakaratı hatırlatmaktan da geri durmadı; “Ancak tüm seçenekler halen masada.” Demek oluyor ki, İran yönetimi haydut takımının küstahça dayatmalarına boyun eğmezse emperyalist/siyonist savaş makineleri İran'ın üstüne salınacak.

Bilindiği gibi İran yönetimi görüşmelere devam etmek için çaba harcıyor ancak tehditlere boyun eğmiyor. Dahası İran, nükleer programından hiçbir koşulda vazgeçemeyeceğini de her vesileyle dile getiriyor. İranlı yetkililer son açıklamalarında savaşa da hazır olduklarını ifade etmeye başladılar. Bu durumda İran'ı dize getirmek için savaş çetesinin masasında bir seçenek kalıyor: O da halklara karşı yeni bir cephe açmak. İşte son günlerde ortaya çıkan pek çok veri Washington'da bu yönde hazırlık yapıldığını gösteriyor.

Savaş aygıtı NATO da hazırlık sürecinde!

İran'a olası bir saldırı için hazırlıklar yeni değil kuşkusuz. Örneğin Basra Körfezi'ne askeri yığınak yapan ABD emperyalizmi, iki savaş gemisini bölgeye konuşlandırmış durumda. Ancak son günlerde savaş konusu kalıcı şekilde gündeme yerleşti. İsrail kaynaklı “sızdırma” haberlerde de İran'a saldırı ön sıralarda yer alıyor. Son olarak siyonist savaş makinesinin gerekirse İran'a saldırabileceği ve Irak hava koridorunu kullanmak için ABD'den izin beklediği belirtilmişti. Haberde İsrail savunma bakanlığından bir yetkilinin, “Her türlü ihtimali göz önünde tutarak planlamamızı yapıyoruz ve bunun için de ABD'den uçuş koridoru izni almaya çalışıyoruz” sözleri de aktarıldı. Aynı haberde Katar, Umman ve Birleşik Arap

Emirlikleri'nin hava sahalarını İsrail'e açmaya hazır olduklarını Washington'a ilettikleri de savunuldu.

Kuveyt'te yayınlanan *El Siyasa* gazetesi, NATO yetkililerinin İran'a olası bir saldırıda hava sahasını açması için Türkiye'yi de ikna etmeye çalıştıklarını yazdı. Gazeteye demeç veren bir İngiliz diplomat da Türkiye'nin 2003'te Irak Savaşı'nda yaptığı hatayı tekrarlamayacağını ve olası İran saldırısında hava sahasını açacağını söyledi.

Bu haber özellikle önemlidir. Zira artık kapitalist/emperyalist düzenin vurucu gücü NATO, gündeme gelecek işgal girişimlerinin temel aktörleri arasında yerini alacaktır. Riga zirvesinde tüm dünyayı “görev alanı” ilan eden, bu “görev” için “Acil Müdahale Gücü” oluşturan NATO, Afganistan işgaline katılarak başlattığı süreci olası İran saldırısının suç ortağı olarak yeni kirli misyonunu sürdürecektir.

NATO için içinde olduktan sonra bu savaş aygıtının ikinci büyük ordusunu besleyen Ankara'daki Amerikancı takımının bu suça ortak olması da kaçınılmaz olacaktır. Bu ise Türkiye'deki anti-emperyalist mücadelenin önemini daha da arttıracaktır.

Savaş hazırlığının geldiği boyutu değerlendiren bazı uzmanlar, ABD'nin İran'a savaş açacağını kesinleştiğini, hatta saldırı planının da hazır olduğunu dile getiriyor. İran'a savaş açılmasına karşı çıkan Pentagon'daki bazı generallerin saldırı olursa istifa edeceklerini ilan etmeleri, savaşla ilgili planların yapıldığı konusunda kuşkuya yer bırakmamaktadır.

Aralarında Türkiye'nin de bulunduğu ABD-İsrail işbirlikçisi rejimlerin yaptığı hazırlıklar da, İran'a olası bir saldırıdan bağımsız değildir. Mezhep ayrımını kışkırtan bu gerici rejimler, Washington'dan aldıkları emir uyarınca İran'a karşı “ılımlı Sünni eksen” oluşturmak için konferanslar düzenlemeye başladı.

Bu listeyi daha da uzatmak mümkündür. Ancak bu kadarı bile İran'a karşı ilan edilecek bir savaş için hazırlıkların iyice hızlandığını ortaya koyuyor. Amerikan büyük sermayesinin bu konuda mutabık kalması veya silah ve petrol tekellerinin organik parçası ve temsilcisi olan neo-faşisti çetenin inisiyatifi ele geçirmesi durumunda savaşın çıkma olasılığı çok yüksek olacaktır.

Emperyalist saldırganlık ve savaş karşıtı güçler atalete son vermelidir

İran'ı hedef alan bir savaşın bölge halklarına ödeteceği bedelin çok ağır olacağı konusunda hemen tüm taraflar mutabık kalıyor. Buna savaş kurmayları da dahildir. Hal böyleyken emperyalist savaş karşıtı güçlerin mücadele alanlarına inmekte ağır davrandığı gözlenmektedir. Oysa Irak işgalinden önce milyonlarca insan alanlara inerek emperyalist barbarlığa karşı sesini yükseltmiştir. Londra'da yapılan yüzbin kişilik eylem dışında henüz kayda değer bir ses çıkmayan emperyalist savaş karşıtlarının, artık bu ataleti biran önce kırmak dışında bir çıkış yolları yoktur. Gelinek yerde bu ölümcül sessizliğin kırılmasının hayati bir önemi vardır.

Birçok veri Ankara'daki Amerikancı rejimin olası bir savaşa katılma olasılığının yüksek olduğuna işaret ediyor. Egemenlerin ırkçı-faşist grupları örgütleyip sokaklara salmasını da bu hazırlıktan bağımsız düşünmek olası değil. Bu şartlarda hem ilerici-devrimci güçlerin, hem de işçi sınıfı ve emekçilerin kararlı bir direnişe hazırlanmaları kaçınılmazdır. Direnişin ufku anti-emperyalist/anti-faşist olmakla yetinmemeli, emperyalizmin iç dayanağı ve faşizmin anası olan kapitalizmi de hedef almalıdır.

Abdullah Gül Pakistan'daydı!

Savaş kundakçıları işbirlikçilerini de seferber ediyor

Emperyalist/siyonist güçlerin İran'a karşı saldırıya geçmek için son hazırlıkları tamamlamak üzere oldukları farklı çevreler tarafından dile getirilirken, "Müslüman" Amerikancı rejimlerin yönetim kademelerinde de hareketlilik artmaya başladı. Bu uğursuz hareketliliğin en bariz örneklerinden biri Pakistan'ın başkenti İslamabad'da yapılan konferanstır.

Ortadoğu konulu konferansa ev sahibi Pakistan'ın yanısıra Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan, Endonezya, Malezya, Ürdün dışişleri bakanları ile İslam Konferansı Örgütü (İKÖ) Genel Sekreteri Ekmeleddin İhsanoğlu katıldı. Toplantıda Türk devletini, ABD/Suudi Arabistan ziyaretlerinin ardından Pakistan'a giden Dışişleri Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül temsil etti.

El-Cezire televizyonunun konuyla ilgili yorumunda, İKÖ'yle ilişkili olarak düzenlenen toplantıya Suriye ve İran'ın davet edilmemesinin, İKÖ bünyesinde bölünmelere yol açabileceği savunuldu.

"İlmli Sünni Eksen"i genişletme çabaları

Söylendiğine göre bu girişimi, kısa süre önce Türkiye'yi de kapsayan Ortadoğu ve Asya gezisine çıkan Pervez Müşerref başlatmış. Cunta şefliğinden Pakistan Devlet Başkanı görevine terfi eden diktatör Müşerref'in ülkesinde üstesinden gelemediği yığınla sorun varken, Ortadoğu sorunlarına çözüm bulmaya soyunması akla uygun bir teşebbüs değil. Hal böyleyken Pervez Müşerref'in bu işi üstlenmesi emrin yüksek yerden geldiğine işaret ediyor. Pakistan da İsrail ve Mısır gibi ABD'den düzenli "yardım" alan bir ülke olduğuna göre, diktatör Müşerref'e kimlerin emir verebileceği kendiliğinden anlaşılır.

Girişimin "öncüsü" Pervez Müşerref'e göre bu oluşum, başta Filistin meselesi olmak üzere Ortadoğu'daki "vahim durum" karşısında çözüm yolları geliştirmeği ve İslam dünyasında uyumu sağlamayı amaçlıyor. Oysa bu "ulvi" amaçlar için biraraya geldiği söylenen 7 devletin temsilcisi, Ortadoğu'daki "vahim durum"un müsebbipleri hakkında tek kelime etme cesareti gösterememiştir. Sorunların nedenlerini ortaya koyma iradesinden bile yoksun olan bir oluşumun sözkonusu karmaşık sorunlara çözüm üreteceği savı bir safsatadan ibarettir. Uşaklıktan öte bir mertebeye yükselmeye muvaffak olamamış bu rejimlerin "vahim sorunlara çözüm üretebilmek için çaba harcadıkları iddiası ise, ancak durumda kaba bir ikiyüzlülük olarak tanımlanabilir.

İslamabad toplantısından yansıyanlar, amacın sorun çözebilecek güçte bir irade koymak değil, fakat Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün üçlüsü ile başlatılan ABD denetimindeki "ılımlı Sünni eksen"i genişletmek olduğunu gösteriyor.

Oluşumun harcında Amerikan tetikçiliği var

İslamabad konferansına katılan 7'linin Pakistan Dışişleri Bakanı Hurşid Kasuri tarafından okunan sonuç bildirisinde, Filistin sorununun gecikmeksizin BM kararları çerçevesinde çözülmesi gerektiği söyleniyor. Yanısıra İsrail'in, işgal altındaki Suriye ve Lübnan topraklarından çekilmesi çağrısında bulunuluyor. Tabii Amerikancı 7'li Irak'ın toprak bütünlüğünü "savunmayı" da ihmal etmiyor.

Durumun "vahim" olduğunu saptayan bir toplantıdan çıkan bu "çözüm" paketinin hiçbir kıymet-i

harbiyesi yoktur. Vahmetin sorumluları olan işgalci ABD-İsrail ikilisine dair -göstermelik de olsa- tek olumsuz laf söylemeye cesaret edemeyen bu oluşumun halklar lehine bir çözüm istemesi mümkün mü? Yedi devletin "ortak vizyonu"nu açıklayan Hurşid Kasuri, nasıl bir çözüm arandığı hakkında da fikir veriyor.

İran ve Suriye'nin konferansa davet edilmemesinin yarattığı tartışmaya değinen Pakistan Dışişleri bakanı, "Sünni eksen" iddialarını reddederek **yalnızca birçok konuda ABD ile görüş ve çıkarlarının örtüştüğünü** söyledi. Görüş ve çıkarları ABD ile örtüşen devletlerin Ortadoğu'nun "vahim" sorunlarına önereceği çözüm, olsa olsa emperyalist/siyonist güçlerin istediği "çözüm" olabilir. Bilindiği gibi bu "çözüm"ün adı; büyük Ortadoğu/büyük İsrail projesidir. Bu yöndeki başarı ise Bush liderliğindeki neo-faşist çetenin yürüttüğü halkları köleleştirme seferinin amacına ulaşmasından başka bir şey değildir. Bu projenin başarısı için çalışanlara da ancak ABD-İsrail tetikçisi denebilir.

Emperyalist/siyonist işgale karşı direnen halklar kendi çözüm yollarını bulacaktır

Güncel planda ABD-İsrail projesinin önündeki en büyük engel İran'dır. Bundan dolayıdır ki, İran'a saldırmayı gündemlerinin ilk sırasına yerleştirmiş bulunuyorlar. İslamabad konferansından sonra yayınlanan ortak bildiri de, "*özellikle İran'ın nükleer dosyasıyla ilgili olarak tehlikeli biçimde yükselen gerginlikten derin endişe duyulduğu*" belirtildi. Buna göre gerginliğin nedeni İran'ın nükleer dosyasıdır. Bu ifade, Pentagon'da savaş planlayanların ağzıyla

konuşmanın çirkin bir versiyonundan ibarettir.

Ortadoğu'da durumun "vahim" olduğu, çözüm noktasında kendini dayatan yığınla sorunun varlığı tartışılmazdır. Bu sorunların en genel planda iki çözümü olabilir. Biri emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin savaş aygıtlarını öne sürerek yıkım ve katliamlarla dayattığı "çözüm"dür. Irak bataklığına saplanan işgal ordularının bu emellerine ulaşması mümkün olmadığı içindir ki, İslamabad konferansı toplanmıştır. Dolayısıyla İslamabad'da yapılan konferansın asıl hedefi de bu bataklıktan çıkış yolu bulmaya katkı sunmaktır. Demek ki ABD-İsrail ikilisi, çıkış yolu arayışına tetikçilerini de aktif şekilde devreye koyarak çözümünü dayatmaya çalışıyor.

Bölgenin tüm emekçileri ve ezilen halkları açısında çözüm, kuşkusuz ki, gerici güç odaklarının istediği çözümden bambaşka anlamlar taşıyor. Bölgede halkların kardeşliğine dayalı onurlu bir yaşam, her tür sömürü ve baskıdan arınmış, eşitlik ve özgürlük temeline dayalı bir birliktelik! Böylesi bir çözüme ulaşmak, ancak Ortadoğu sosyalist cumhuriyetler federasyonuna ilerleyen bir süreçle mümkün olabilir.

Bu hedefe ulaşmak elbette kolay olmayacaktır. Bu yol zorlu olduğu kadar karmaşık, yanısıra çetin ve uzun soluklu bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Ancak iç dayanaklarıyla birlikte emperyalist/siyonist güçleri bölgeden söküp atmanın başka yolu da yoktur. Bu yönde atılacak ilk adım emperyalist/siyonist işgale ve tüm suç ortaklarına karşı birleşik direnişi örmek olmalıdır. Bu direniş, aynı zamanda halkları etnik, dinsel, mezhepsel parçalara ayırarak birbirine boğazlatmak isteyen emperyalist/siyonist güçlerin oyununu da bozacaktır.

Siyonist İsrail'in savaş kışkırtıcılığı!

Siyonist devlet ve başındaki haydut takımının İran'ı hedef alacak bir saldırıyı dört gözle beklediği biliniyor. Bush liderliğindeki neofaşist çetenin de aynı eğilimde olduğu, İran'a saldırmak için zemin hazırladığı da... Nitekim Amerikan rejimi içinde etkili olan güçler arasında yaşanan bir takım iç sürtüşmeler artık basında da yer alıyor.

Bu durumda olası savaşın cereyan edeceği coğrafyada bulunan İsrail boş durmuyor. İki hafta önce yeniden başlayan İsrail'in provokatif girişimleri giderek tırmanıyor. İlk İsrail ordusu sınırı aşarak Lübnan topraklarına girdi. Bunun üzerine Lübnan ordusu ile siyonist işgalciler arasında çatışma çıktı. BM'ye bağlı ISAF'ın da girişimiyle çatışmanın büyümesi önlendi.

Siyonist ordunun bir diğer küstahça girişimi, İsrail savaş uçaklarının Lübnan hava sahasına girip alçaktan uçuş yapması ile gündeme geldi. Bu saldırgan girişime tepki gösteren Lübnan ordusu, uçaksavarlarla İsrail ordusuna ateş açtı. İsrail uçakları isabet almadan bölgeyi terketti.

Lübnan ordusundan bir sözcü, İsrail savaş uçaklarının Lübnan'ın egemenliğini ihlal ettiğini ve BM Güvenlik Konseyi'nin Lübnan'daki 34 günlük savaşı sona erdiren 1701 sayılı kararını tehlikeye düşürdüğünü belirtti. İsrail ordusundan ise olayla ilgili açıklama yapılmadı.

İsrail ordusu, Lübnan toprakları ve hava sahasına dönük pervasızca ihlallerin hemen ardından Golan

Tepeleri'nde tatbikat başlattı. Suriye'nin işgal altındaki Golan Tepeleri'nde yapılan bu tatbikat Suriye halkı ve yönetimine yönelik bir tehdittir. Hatırlanacağı gibi Suriye yönetimi kısa süre önce İsrail'le barış görüşmelerine yeniden başlamak istediğini iletmış, ancak ırkçı-siyonist rejim bu talebi geri çevirmişti.

Golan Tepeleri'ndeki tatbikatı izleyen İsrail Genelkurmay Başkanı Gabi Aşkenazi, gazetecilere yaptığı açıklamada; geçen yıl 34 gün süren savaşta Hizbullah'a büyük bir darbe vurduklarını, ancak örgüt ve lideri Hasan Nasrallah'ın milislerini hızlı biçimde yeniden takviye etmeye çalıştığını öne sürdü. Siyonist şef, yeniden silahlanma girişimlerini durdurmak için Hizbullah ile tekrar karşı karşıya gelebileceklerini söyleyerek tehditler savurdu.

İsrail başbakan yardımcısı Şimon Peres de, Lübnan sınırına yaptığı ziyarette, BM'nin Hizbullah'a yapılan silah kaçakçılığını durdurması gerektiğini belirtti. BM'nin üzerine düşeni yapmadığını iddia eden Şimon Perez, Lübnan'a yönelik yeni bir saldırı için bahane uydurmaya çalıştı.

Bu provokatif saldırı ve tehditler İsrail ordusuyla rejiminin olası bir askeri saldırıya hazırlandığını gözler önüne sermektedir. Gerici bölge devletlerinden bu pervasızlığa karşı kayda değer bir tepkinin gelmesi beklenmiyor. Görev bölgenin ilerici-devrimci güçleriyle emekçilerine düşüyor.

Misket bombasının yasaklanması için ilk konferans düzenlendi...

Çocuklar, misket, bomba, kapitalizm!

Bu ölümcül silahları insanlığın başına musallat eden kapitalist/emperyalist düzenin ta kendisi olduğuna göre, bu silahlara karşı mücadele kapitalizmi de hedef alacak çerçevede gelişebildiği zaman asıl etkisinin gösterecektir.

Misket denildiğinde doğal olarak çocukların oyunları akla gelir. Çağımızın yetişkin insanının misketle bir işi olmadığı var sayılır. Varsayım doğru olmakla birlikte bunun bazı istisnaları da var. Örneğin, “bilim insanı” sıfatı taşıyan bir takım “yetişkin yaratıklar” ikinci emperyalist paylaşım savaşından beri misketlerle yakından ilgileniyor. Zira onlar için misketler, “teknoloji harikası” yeni ürünlerin tasarımı için eşi bulunmaz bir esin kaynağı durumunda.

Tahmin edileceği gibi, sözünü ettiğimiz “şey” misket bombasıdır!

Misket bombası tasarım ve üretimi, kapitalizmin teknolojiyi hangi amaçlar doğrultusunda kullandığının veciz örneklerindedir. Çağımızda misket bombaları dolaysız şekilde çocukları hedef almaktadır. Atılan bir bombanın yüzlerce (650) bomba şeklinde geniş bir alana yayılması, daha da önemlisi bu bombaların önemli bir kısmının patlamaması, savaş bitse bile çocukların ölmeye devam etmesini sağlıyor. (Tıpkı günümüzde Irak ve Lübnan’da olduğu gibi) Misket şeklinde tasarlanan bombalar çocukların ilgisini

çekmekte, bombayı eline alan çocuklar patlayan bombayla ölmekte veya sakat kalmaktadır. Bu barbarlığın güncel örnekleri Irak ve Lübnan’dır.

Geçtiğimiz günlerde Norveç’in başkenti Oslo’da misket bombalarının yasaklanması amacıyla iki gün süren bir konferans düzenlendi. Konferansa 50’ye yakın ülke ve farklı örgütlerden temsilciler katıldı. Ancak Amerika Birleşik Devletleri, Rusya, Çin gibi ülkeler bu yönde bir yasağa karşı çıkarak toplantıya katılmadılar.

Konferansa katılan bazı gruplar, Lübnan örneğinin ardından, hedef gözetilmeden atıldığı için çok sayıda sivilin ölmesine ya da sakat kalmasına neden olan misket bombalarının yasaklanması için çabalarını yoğunlaştırdılar. Bilindiği gibi benzer bir çaba uzun süredir kara mayınlarının yasaklanması için de harcanıyor.

Oslo’daki konferansa katılan 49 ülkeden 46’sı, 2008 yılında misket bombalarının yasaklanması çağrısında bulunan deklarasyonu imzaladı. Konferansa

katılanlardan sadece üç ülke (Japonya, Polonya, Romanya) bildireyi imzalamayı reddetti. Buna karşın 46 ülkenin deklarasyonu imzalaması misket bombalarının fiilen yasaklanacağı anlamına gelmiyor. Yakıp yıkmaya, katliam yapmaya endekslü dünyanın en büyük savaş makinelerinin bu bombalardan vazgeçmesi en azında bugünkü şartlarda mümkün görünmüyor.

Yayınlanan deklarasyona karşı ilk itiraz da bekleneceği gibi ABD-İsrail ikilisinden geldi. Tabii bu durum kimseyi şaşırtmadı. Zira yakın zaman önce misket bombalarını halkların üzerine yağdıran bu iki zorba devletin aynı suçu ilk fırsatta tekrar işleyeceğinden kuşku duyulmamaktadır. Başta ABD, İngiltere olmak üzere emperyalist devletler misket bombasının yasaklanmasına karşı çıkıyorlar. ABD, Rusya, Çin gibi güç odakları ise kara mayınlarının yasaklanmasına ilişkin sözleşmeyi bile hala imzalamış değiller.

Kapitalizmin ölümcül suretinin iğrenç görünümünden biri olan misket bombasının yasaklanması için çaba harcanmasının taşıdığı önem elbette tartışma götürmez. Tıpkı dünyanın her yanında ölüm pususuna yatan milyonlarca kara mayınının sökülmesi için verilen mücadelenin önem taşıması gibi.

Ancak ne kara mayınlarının temizlenmesini, ne de misket bombalarının yasaklanmasını sağlamak kapitalist devletlerin işidir. Bu devletlerin imzalayacakları bildirelerle bu sorunun çözülmesi mümkün değildir. Bu ölümcül silahları insanlığın başına musallat eden kapitalist/emperyalist düzenin ta kendisi olduğuna göre, bu silahlara karşı mücadele kapitalizmi de hedef alacak çerçevede gelişebildiği zaman asıl etkisinin gösterecektir.

Zorba Yemen rejimine emperyalistlerden destek!

Tankla tüfekle Şii halkın üzerine saldıran Yemen ordusunun katliamları devam ediyor. Zorba rejim, katliamlarını “teröre karşı savaş” verdiği gerekçesine dayandırıyor. Bu iddianın iğrenç bir yalandan ibaret olduğu bilindiği halde, Yemen ordusunun işlediği suçlara Birleşmiş Milletler dahil hiçbir güç itirazda bulunmamıştır. Ayrım gözetmeksizin Şiiler’i katleden, sivil yerleşimleri karadan ve havadan bombalayan Yemen rejimini göstermelik de olsa henüz kınayan devlet yoktur.

Yemen devletinin saldırganlığı, ilk günden kapitalist/emperyalist düzenin jandarması ABD tarafından desteklendi. Amerikancı Suudi rejimi ise saldırıya fiilen katılarak suça doğrudan ortak oldu. Bush’un “fino köpeği” Blair başkanlığındaki İngiliz emperyalizmi de gecikmeden Yemen rejimine fiilen destek vermeye başladı.

Yemen içişleri bakan yardımcısı Reşad Muhammed el-Alimi ile görüşen bir İngiliz güvenlik yetkilisi İngiltere’nin “terörle mücadele” konusunda Yemen hükümetine güvenlik ve istihbarat alanında her türlü desteği vermeye hazır olduğunu belirtti. İngiliz yetkiliyle görüşen Yemenli bakan da, ülkesinin İngiltere’nin güvenlik konusundaki tecrübesinden yararlanmak istediğini söyledi. Bu arada petrol kuyuları üzerine kurulan krallıklardan biri olan Birleşik

Arap Emirlikleri de Yemen devletine destek verdiğini ilan etti. ABD emperyalizmi ile bazı uşakları Yemen rejimine destek verirken, diğer gerici güç odakları ise sessiz kalarak katliamları destekliyor.

Gerici Yemen rejimi, Şiiler’i “hükümeti yıkmak isteyen, İran ve Libya’dan destek alan teröristler” olarak lanse ederek güya “uluslararası toplum”un desteğine meşru zemin hazırlamış oluyor. Oysa vahşi saldırılara maruz kalan Yemenli Şiiler, sorunun hükümetin iddia ettiği gibi olmadığını dile getiriyor.

Katliamlarla ilgili bir bildiri yayımlayan Yemenli muhalif Şii lider Abdülmelik Tabatabai el-Husi, hükümetin ülkenin kuzeyindeki muhalif Şiiler’in İran ve Libya’dan destek aldığı yönündeki iddiasını yalanlayarak “Ülkedeki iç sorunları, bölgesel veya uluslararası meselelere havale eden hükümetin bu çabasını kınıyor ve bunu kabul edilemez buluyoruz” dedi.

Bildiride, savaşın bir an önce durdurulması ve sorunun barışçı görüşmeler yoluyla halledilmesi gerektiğini dile getiren el-Husi, rejim tarafından yapılan propagandaların aksine hükümeti devirmek ve anayasayı ortadan kaldırmak gibi hiçbir hedeflerinin olmadığını, istediklerinin yalnızca vatandaşlık haklarının ve ifade özgürlüklerinin resmen tanınması olduğunu

söyledi.

Yemen hükümetinin ülkenin kuzeyindeki Sa’de kenti civarında kadın ve çocuk demeden halkı katlettiğini, evleri yıktığını ve tarım alanlarını yaktığını belirten el-Husi, hükümetin Yemenli Şiiler’e karşı bir soykırım uyguladığını kaydetti.

Bildiride, Yemen’de yoğun bir sansür uygulanmasından dolayı yaşanan katliamların duyurulmadığına dikkat çeken el-Husi, “Maalesef ne iç ne de dış basında bu korkunç cinayetler duyurulmuyor. Yemen hükümeti, sadece haklarını isteyen masum halka tankla, toplu ve savaş uçaklarıyla saldırıyor” dedi. Mezhep ayrımının hükümet ve hizmetindeki medya tarafından kışkırtıldığını dile getiren el-Husi, Yemen’de yaşayan halkların kardeş olduğunu, hükümetin devam eden mezhep kışkırtmalarını mahkum ettiklerini ifade etti.

Bu arada Yemen’den ulaşan bazı haberlerde, muhalif Şiiler’in ordunun pervasız saldırısına kararlı bir direnişle karşılık verdikleri belirtiliyor.

Yemen ordusunun ayrım gözetmeyen saldırganlığı ve bu saldırganlığa verilen destek, kapitalist/emperyalist düzenin, en temel demokratik haklar uğruna mücadele eden halkların bile üstüne bomba yağdırmayı “olağan” kabul ettiğini bir kez daha göstermiştir.

Büyük tekellerden geniş çaplı tensikat saldırısı

Dünya işçi sınıfı ve emekçilerini hedef alan neoliberal saldırı furiasının temel amaçlarından biri, işçi ücretlerinin asgari seviyede buluşturulmasıdır. Tekellerin üretimi kapitalist metropollerden bağımlı ülkelere kaydırması, işletmelerin sökülüp bu ülkelere taşınması gibi uygulamaları işgücünü ucuzlatmanın temel araçlarından. Kimi zaman işçilerin kararlı direnişi, kimi zaman ise taviz vermesi ile bazı fabrikaların taşınması engellenmiş veya ertelenmiştir. Buna karşın pekçok işletme emekgücünün son derece ucuz olduğu bağımlı ülkelere taşınmış, kalanların bir kısmı ise taşınma hazırlığını sürdürüyor.

Üretimin bağımlı ülkelere taşınması, kapitalizmin metropollerinde onbinlerin/yüzbinlerin işsizliğe mahkûm edilmesi demektir aynı zamanda. Kısmen genişleyen hizmetler sektörü işten çıkarılan işçilerin bir kısmına iş olanağı sağlasa da, "gelişmiş" diye tabir edilen kapitalist ülkelerdeki yedek sanayi ordusunun gündün güne büyümesini engellemeye yetmiyor. Son günlerde peşpeşe tensikat kararı açıklayan büyük tekeller, işsizler ordusuna

onbinlerce yeni nefer ekleme hazırlığında.

Tensikat kararı açıklayanlardan biri dünyanın önde gelen otomotiv şirketlerinden Daimler Chrysler. ABD'nin bu otomotiv devi, zarar ettiği gerekçesiyle Amerika ve Kanada tesislerinde çalışan toplam 13 bin kişinin işine son vereceğini duyurdu. Şirket, ABD'de 9 bin Kanada'da ise 4 bin işçiyi işten çıkaracağını ilan etti. Almanlar'ın da ortak olduğu ABD sermayeli şirketten yapılan açıklamada, Chrysler'ın fabrikalarından birinin kapatılacağı da belirtildi. Bu tekelin bünyesinde halen 83 bin işçi çalışıyor.

Diğer ABD otomotiv tekelleri Ford ve General Motors da "harcamaları azaltmak ve rekabet ortamında güçlenebilmek" adına binlerce işçiyi kapının önüne koyma sürecini başlatmış bulunuyor.

General Motors tekeli daha önce 12 tesisini kapatıp 34 binden fazla işçiyi sokağa atmıştı. Ford şirketi ise Kuzey Amerika'daki 16 fabrikasını kapatıp, 45 bin işçinin işine son vermeyi planlıyor.

Bu arada dünyanın ikinci büyük gıda tekeli Kraft da tensikat kararı açıklayanlardan. 94 bin çalışanı bulunan Kraft'ın 8 bin işçiyi kapı önüne koymaya hazırlandığı bildirildi.

Firmadan yapılan açıklamada, "yeniden yapılanma programı" kapsamında gerçekleştirilen ve toplam işgücünün yüzde 9'una denk gelen işten çıkarmaların, düşen satışları canlandırmasının hedeflediği öne sürüldü. Şirket 2004 yılından bu yana 5 bin 500 işçiyi işten atmıştı.

Tensikat furiasına uçak üretimi yapan Airbus tekeli de katılıyor. Şirket merkezinden yapılan açıklamada "Power 83" adı verilen yeniden yapılandırma planına göre Airbus'de çalışan 10 bin ile 12 bin işçi tensikat kurbanı olacak.

Planda yer alan verilere göre Airbus, 2010 yılına kadar yüzde 30 civarında işçi kıyımına gidecek. Buna göre şirketin Fransa fabrikalarında 3 veya 4 bin işçi kapı önüne konacak geri kalanlar ise şirketin Almanya'daki fabrikalarından çıkarılacak. Airbus'un bazı işletmelerini de kapatacak olması, şirketin yan sanayinde çalışan 10 civarında işçinin de işsizliğe mahkûm edilmesine yol açacaktır.

Alcatel-Lucent işçi atmaya hazırlanan bir diğer büyük tekeldir.

Fransız/Amerikan ortak sermayeli telekomünikasyon tekeli hafta başında yaptığı açıklamada, dünya genelinde 12 500 çalışanını işten çıkaracağını duyurdu.

Alcatel-Lucent, 2 200 çalışanın bulunduğu Belçika'nın Antwerpen ve Namur şehirlerinde bulunan fabrikalarda "zorunlu olarak" 140 işçinin iş akitlerini feshedeceğini açıkladı. Saldırı ilanı üzerine adı geçen iki fabrikadaki işçiler, iş yavaşlatma eylemine başladı.

İşçi sınıfının ürettiği artı-değeri yağmalayan bu tekellerin kasalarında biriken sermayenin haddi hesabı yokken, bu zenginliği üreten işçilerin payına kapı önüne konmak düşüyor. "Kâr, daha çok kâr" ilkesine dayanan kapitalizm, bu amacına hizmet ettiği sürece işçileri paçavra gibi sokağa atmaktan geri durmayacaktır. Bu pervasız vahşeti engellemenin yegâne yolu işçi sınıfının kapitalizme karşı örgütlü direnişidir. Tekelleri bu kadar küstahlaştıran, verili durumda direniş eğiliminin zayıf olmasıdır. Ancak geçici olan bu durum heran tersine de dönebilir.

Dünya işçi hareketinden kısa kısa...

Almanya: 5 bin Airbus işçisinden grev...

Airbus-işçileri Almanya'daki Varel, Nordenham ve Laupheim işletmelerinde 10 bin işyerinin yok edileceğinin açıklanması üzerine 28 Şubat günü 5 bin işçi greve gitti. Bir sendikacı işçilerin 2 Mart gününe kadar işbaşı yapmayacaklarını açıkladı.

Airbus önümüzdeki 4 yıl içinde 10 işyerini tasfiye edecek. Böylece 3700 işçi Almanya'da, 4300 işçi Fransa'da, 1600 işçi İngiltere'de, 400 işçi de İspanya'da işten atılma saldırısıyla karşı karşıya kalacak. İşten atılanların yarısını süresiz çalışanlar, diğer yarısını da süreli işçiler ve kiralık işçiler oluşturuyor.

Almanya: 12 bin Telekom çalışanından eylem...

Bonn'da dün (28 Şubat) Telekom'un önünde biraraya gelen 12 bin kişi, burada tartışılan denetim meclisinin Telekom'da yapmayı planladıkları değişiklikleri protesto etti. Sözü edilen değişiklik planları 60 bin Telekom çalışanının başka bir kuruma devredilmesini içeriyor.

Buna göre Telekom T-Servisi altında üç alt şirket kuracak. Telekom böylece müşteri servisinde düzelmenin olacağını ve çalışma masraflarının düşeceğini umuyor. T-Servisi'ne devredilen işçi ve emekçilerin çalışma saatleri 34'ten 38'e çıkarılacak ve saat ücretleri düşürülecek. Yani Telekom çalışanları daha uzun

ve daha düşük saat ücretiyle çalıştırılacaklar. Hizmet sendikası ver.di Telekom'u, planlarından geri dönmekle tehdit ediyor.

Romanya: Dacia-Renault işletmelerinde grev

Romanya'da otomobil tekeli Dacia-Renault işletmelerinde, işçiler ücretlerine %25 zam yapılması talebiyle 27 Şubat günü greve gittiler. Dacia işçisinin aylık ücreti 250 Euro civarında. Renault 1999 yılında devlet işletmesi olan Dacia araba fabrikasını satın almıştı.

Belçika: Volkswagen işçileri direnişte!

Belçika'da 26 Şubat günü Vorst'taki Volkswagen işletmelerinde sabah vardiyası yine direnişe geçti. Volkswagen işçileri, çalışma saatinin 35 saatten 38 saate çıkarılması üzerine yapılan toplantıda yetkililerin taleplerini dikkate almaması üzerine direnişe geçtiler.

Kamboçya: Bir sendikacı öldürüldü

24 Şubat günü Kamboçya'da sabah saat 05.00 sularında fabrikadan evine dönen bir sendika yöneticisi sokak ortasında kurşunlandı. Kamboçya Özgür Sendikalar Birliği Başkanı Chea Mony, bu tür katliamların işçileri tekstil fabrikalarındaki grev ve protesto eylemlerinden vazgeçmeye zorlamak, aynı şekilde de sendikasız işçilerin sendikalarda örgütlenmelerini engellemek için tehdit olduğunu açıkladı.

DİSK'in 40. yılı ve Çelebiler'in misyonu!

DİSK 40. yılını kutluyor. İşçi sınıfı 40 yıl önce DİSK'i can bedeli bir mücadeleyle kurmuştu. Bu, sermaye sınıfına karşı işçi sınıfının bağımsız bir sınıf olarak kendisini gösterdiği, güç ve eylem kapasitesini ortaya koyduğu bir mücadeleydi. Bu mücadeleyle işçi sınıfı, Amerikan sendikacılığını rehber edinen ve misyonu işçi sınıfını düzene bağlamak olan Türk-İş yönetimini ezdi geçti. İşçi sınıfının DİSK'i kuran eylemi bundan dolayı her şeyden önce sınıf işbirlikçiliği ve uzlaşmacılığa karşı tarihsel önemde bir eylem oldu. İşçi sınıfı sermaye sınıfı karşısında saf tutarak sınıfsal kavga bayrağı yükseltmiş oldu.

İşçi sınıfının mücadele tarihinde böylesine bir yer tutan DİSK'in 40. yılını doldurmuş olmasının büyük bir anlam ve önemi var. İşçi sınıfı 40. yılı kutlarken, hem bu büyük tarihsel eylemin anısını belleğinde tazeleme imkanı bulacaktır ve hem de tarihsel bir aynadan kendi varlığının bilincine varacaktır.

Diğer taraftan bunu, bu büyük eylemi yaratmış bir sınıf olarak bugün içerisinde bulunulan durumun tartışılması ve aşılması yönünde ciddi dayanak haline getirebilirse eğer, son derece yararlı sonuçlar elde edebilecektir. Zira işçi sınıfının bir sınıf olarak varlığını ortaya koymasında DİSK'in doğumu ne kadar özel bir yere sahipse, işçi sınıfı hareketinin o günden bugüne yaşadığı evrimin ve sınıf kimliğinde yaşanan zayıflamanın anlaşılması açısından da bu tarih son derece işlevseldir.

İşçi sınıfı kendi cephesinden böyle bir bakışla DİSK'e ve 40. yılına bakmak durumundadır. Çünkü Türkiye işçi sınıfı bugün son derece zor bir dönemden geçmekte, sınıf kimliği ve değerleri azgın bir saldırı altında bulunmaktadır. Daha önemlisi, DİSK bu saldırının aleti haline getirilmeye çalışılmaktadır. İşçi sınıfının can bedeli mücadelelerle yarattığı DİSK bugün, tam da bu değeri taşıdığından dolayı içeriden işgal edilerek işçi sınıfına karşı bir truva atı olarak kullanılmaya çalışılmaktadır. Öyle ki, DİSK'in 40. yıl etkinlikleri bile böyle bir kullanıma sahne edilebilmiştir. İşte bundan dolayı işçi sınıfı DİSK'in 40. yılına öncelikle buradan hareketle bakmalı ve hesaplaşmaya da bu noktadan başlamalıdır.

DİSK yönetimi tarafından düzenlenen 40. yıl etkinlikleri esasta iki ana etkinlikten oluşmaktaydı. Birinci etkinlik DİSK arşivinin kamuoyuna açılması, ikinci etkinlik ise çeşitli sanatçıların da katıldığı bir geceydi.

Bir salon şenliği olarak düzenlenen bu ikinci etkinlikte daha salonun girişinde etkinliğe katılanları karşılayan şu pankart, aslında içeride ne ile karşılaşılacağı konusunda yeterli bir fikri veriyordu: "Emeğe değer veren Belediye Başkanımız Mustafa Sarıgül'e teşekkür ederiz"! Sınıfın can bedeli mücadelelerle kurduğu DİSK'in 40. yılı etkinliğine gelen bir işçinin gördüğü DİSK, düzene kafa tutan, uzlaşmacılık ve işbirlikçiliğe göğüs geren tarihi mirasına sahip çıkan bir DİSK değil, düzenin bu pespaye ikbal avcısı belediye başkanının önünde eğilen bir DİSK'tir.

DİSK tarihini anlatan sinevizyon gösteriminin ardından açılış konuşmasını yapmak üzere kürsüye çıkan Süleyman Çelebi, lafi dolandırmadan doğrudan konuya girdi ve ilk cümlesi etkinliğe mesaj gönderen Cumhurbaşkanı'na teşekkür etmek oldu. Hemen ardından ise başta DSP Başkanı Zeki Sezer olmak üzere ÖDP, EMEP ve SHP başkanları ile Erdal İnönü'ye teşekkür ederek devam etti. Ve sözü bir sol güçbirliğine getirip bağladı. Zaten konuşmasının bütünlüğü içerisinde de her şey gelip bu noktaya varıyordu: Büyük bir saldırı altındayız, sosyal ve ekonomik sıkıntılarımız

büyüyor, AKP hükümeti çok pervasız, yapılması gereken bir sol odaklaşmayı yaratarak iktidara yürümektir. Böyle yaparsak ve emek eksenli politikalarla hareket edersek toplumu saran milliyetçi kötülüklerden kurtulur, etnik temelli siyasetleri ortadan kaldırır ve bu gibi sorunları geri plana iteriz. Bu aynı zamanda DİSK Genel Kurulu'nun aldığı bir karar ve DİSK Yönetimi olarak bu karar doğrultusunda hareket etmekteyiz...

Çelebi'nin konuşması özetle böyle. Çelebi DİSK'in 40. yılını arkasına alarak, genel seçimlerin yaklaştığı bir zamanda işçi ve emekçilere yeni bir siyasi odaklaşma ve bloklaşma girişimini ilan etmiş oldu.

Çelebi'nin bir yanında Zeki Sezer var, diğer yanında ÖDP, EMEP ve Mustafa Sarıgül... İşte Çelebi'nin (ve DİSK yönetiminin) ebeliğine soyunduğu ve doğumu gerçekleştirmek için DİSK'i ve DİSK'in tarihini bir alet olarak kullandığı yeni "sol blok" bu unsurlardan oluşuyor. Anlaşıldığı kadarıyla bu yeni blokun çatısı DSP olarak düşünülüyor ve Mustafa Sarıgül'e de özel bir misyon biçiliyor.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, bu blok girişiminin projesi daha derin merkezlerde ve incelikli bir şekilde hazırlanmıştır. Aynı günlerde DSP de kendi cephesinden Çelebi'nin girişimleriyle örtüşecek bir çıkış yaparak "Sosyal adalet için emek kurultayı"nı topladı. Zeki Sezer bu kurultayda yaptığı konuşmada "zenginlikte sosyal adalet" adıyla bir program hazırladıklarını ve "iktidar yürüyüşleri"nin bu program temelinde gerçekleştirileceğini söylüyordu.

Bu projenin özellikle 3 Kasım seçimlerinden sonra artarak yoğunlaşan düzenin aradığı solun tarifine uyduğu açıktır. Belli ki, düzenin sol arayışının piyonu olarak davranan Çelebi ve şürekası, bağımsız bir çıkış yapacak güç ve imkanlara sahip olmadığından, eski ayları kırıp yıldız yapmak politikasının bir gereği olarak hedef gösterilen DSP'de soluğu almıştır.

Nitekim, DSP'nin kurultayı yaptığı günün akşamında bir TV programına katılan Çelebi, yeni sol seçenek için bu DSP'yi ve Kurultayı'nı adres olarak gösteriyordu.

Çelebiler böyle yaparak sadece DİSK'e, DİSK tarihine ve işçi sınıfına ihanet etmekle kalmıyorlar, büyük bir sahtekarlığa da imza atıyorlar. Çünkü eteklerine sarıldıkları o DSP, daha birkaç yıl önce MHP ve ANAP ile kurdukları koalisyon hükümetiyle işçi ve emekçilere kan kusturmuş, ülkenin gördüğü en ağır krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmiş, bir Dünya Bankası memurunun önünde hizaya geçerek tüm bunları gerçekleştirmiş bir partidir. Sonuçta bu işçi ve emekçi düşmanları, emekçi halk tarafından 3 Kasım seçimlerinde sandığa gömülerek cezalandırılmıştı. İşte bu soysuz işçi-emekçi düşmanı, Kürt düşmanı emperyalizm uşağı Ecevit'in tarihin çöp sepetine atılmış DSP'si (ki bu parti şu ana kadar MHP ile milliyetçilikte yarışan bir partidir), Çelebiler tarafından çöpten çıkarılıp işçi ve emekçilere bir siyasi seçenek olarak sunuluyor. Dahası bir de bu sunum, DİSK'in 40 yıllık mücadele değerleri ve tarihi kullanılarak gerçekleştirilmeye çalışılıyor.

Onların bu yaptığı, DİSK'in emekçilerin hafızasında yaşayan değerlerini, tarihin çöp sepetindeki pislikleri gizlemek için ambalaj olarak kullanmaktan başka bir anlama gelmiyor. Böylelikle DİSK ambalajına sarılmış bu pislik emekçilere yedirilecektir. Başka bir ifadeyle, emekçiler DİSK tarihiyle kandırılıp burjuva düzene servis edilecektir. 40 yıllık tarihten bahsedenler, işçi ve emekçilerin birkaç yıl öncesinde yaşanmış deneyimlerini dahi unutturma çalışmaktadır.

Ancak, DİSK'in tarihi ve mevcut DİSK konusunda belli bir bilince sahip olan işçiler için Çelebiler'in konumu ve misyonu yeterince açıktır. Sınıf bilinçli işçiler, işçi ve emekçileri bekleyen büyük tehlikeyi kavrayarak Çelebiler'e dur diyecek bir sınıf iradesini ortaya çıkarmak için harekete geçmek durumundadırlar.

DİSK Genel –İş Sendikası İst. 3 No'lu Şube Başkanı Mevsim Gürlevik ile konuştuk...

“1 Mayıs'ı Taksim'de kutlanmalı!”

- DİSK bugün 40. yılını kutluyor ve 2007 yılına ilişkin 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı'nda kutlanması, 1977 katliamcılarının yargılanması, ortaya çıkartılması ve örgütlenme çalışmalarının hızlandırılması hedeflerinin yer aldığı bir mücadele programı ortaya koyuyor DİSK. Siz bu hedeflere ilişkin ne düşünüyorsunuz?

Mevsim Gürlevik: Biliyorsunuz 2004 1 Mayıs'ında DİSK zaten diğer konfederasyonlarla ayrılarak 1 Mayıs'ı Saraçhane'de kutladı. Özüne yakışır bir biçimde 1 Mayıs kutlandı, Yenikapı'ya yürüyüş yapıldı. O zaman Türk-İş ve Hak-İş ayrılarak Çağlayan'da 1 Mayıs'ı kutladı. O zaman da şube olarak bizim hedefimiz şuydu: Çukurda, çayırdı 1 Mayıs yapmayacağız, 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanında kutlamalıyız, hedefimiz Taksim'di. O günün koşullarında bu mümkün olmadı. Saraçhane'den Taksim'e yürüyüş başlattığımızda devlet güçleri bize engel oldu. En son biz valiliğe yürümeye karar verdik ve Yenikapı'da 1 Mayıs'ımızı kutladık. Şimdi 2007 1 Mayıs'ıyla hedefimiz de Taksim ve DİSK'in açıklanmış olduğu hedef doğrultusunda harekete geçmektir. Biz Genel-İş Sendikası olarak kararlıyız. 1 Mayıs'ı bu sene 1977'nin 30. yılına, 37 şehidimize yakışır bir şekilde Taksim'de kutlamak için şimdiden çalışmalarımızı

başlattık. Biz buna yönelik DİSK'e bütün gücümüzü, desteğimizi sonuna kadar sunuyoruz ve bize verilen her görevi yerine getireceğiz.

- Peki sizce ortaya konan bu mücadele programının altı nasıl doldurulabilir?

Mevsim Gürlevik: DİSK'in gücü belli. DİSK'in keşke kitlesel olarak Türk-İş kadar üyesi olmuş olsaydı, zannediyorum biz bugün bunları tartışmayacaktık. Buna rağmen özellikle fabrikalarda, işletmelerde işçi kitlesini bu tabanın altına çekersek gerçekten DİSK'in mücadelesini biraz daha yükseltiriz ve DİSK'i 1977'deki seviyesine getiririz. Yani daha mücadeleciler bir anlayışın mutlaka hakim olması gerekiyor.

- DİSK üyelerine bu süreçte düşen görevler nelerdir?

Mevsim Gürlevik: Tüm DİSK üyelerine düşen görev bu süreçte DİSK'in aldığı kararlara uymaktır. Her karara uymak değil tabii ki, yanlış kararlara uymak değil. Biz şunu diyoruz; ki DİSK'in almış olduğu her doğru kararın altına imzamızı koyarız, bedel ödenmesi gerekiyorsa bedel de öderiz. Fakat 1 Mayıs üzerinde ve diğer konularda işsizlik sigortası, GSS'ye kadar bütün alanlarda DİSK'in altını doldurmak bizim görevimizdir...

Kızıl Bayrak/İstanbul

“DİSK Kırk Yıllık Dostlarıyla Buluşuyor” etkinliği

“DİSK Kırk Yıllık Dostlarıyla Buluşuyor” etkinliği 26 Şubat günü saat 19.00’da, Lütfü Kırdar Kongre ve Sergi Salonu’nda gerçekleştirildi. Etkinliğe aralarında yazar, şair, siyasi parti temsilcileri ve belediye başkanlarının da bulunduğu toplam 1000’i aşkın kişi katıldı.

Etkinlik ilk olarak Musa Çam’ın yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Ardından DİSK’in kuruluşundan bugüne kadar yaşanan direnişler ve eylem görüntülerinin yer aldığı ve DİSK’in 40 yılını anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Ahmet Necdet Sezer’in geceye gönderdiği mesajın okunmasından sonra DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi bir konuşma yaptı.

Çelebi yaptığı konuşmada; düşünce ve örgütlenme özgürlüğü olmadan ve çetelerden temizlenmeden demokratik bir devlet olunamayacağı, herkesin dil, din, düşünce, etnik köken farkı olmaksızın eşit haklara sahip olması gerektiği, çalışanların sendikacı ve örgütlü olması gerektiği ve örgütlü olmayan toplumun demokratik olmayacağı, 301’in ve düşünce özgürlüğünün önündeki engellerin ve kurumların kaldırılmasını, aydınların katledilmesi ve hapislere atılması değil sahip çıkılması gerektiği, Anayasa’nın 15. Maddesi’nin kaldırılması ve 1 Mayıs’ın emeğin bayramı olması ve resmi tatil ilan edilmesi gerektiğini vurguladı.

Çelebi konuşmasına şöyle devam etti: “*Düşüncelerimizi birbirimize aktarmak, tartışmak ve yine geçmişte olduğu gibi birlikte dayanışma içinde yürümek zorundayız. Bugün bu birlikteliğe dünden daha çok ihtiyacımız var. Yine bir araya geleceğiz. ‘Nasıl bir sendika, nasıl bir DİSK ve nasıl bir sol’ olması gerektiğini tartışacağız. Ve bunları birlikte hayata geçireceğiz. Geleceğin Türkiye’sini birlikte yaratacağız. Neoliberal, gerici, ırkçı, savaştan yana, yoksulluk ve yolsuzluk üreten bu politikalara karşı özgür, demokratik bir Türkiye hayalimize dünden daha yakınız inanın...*”

Süleyman Çelebi’nin yaptığı konuşmadan sonra sırasıyla Timur Selçuk, Meral Okay, Mazlum Çimen, Cahit Berkay, Mehmet Ali Alabora, Onur Akın, Ferhat Tunç, Ruhi Su Dostlar Korosu, Ataol Behramoğlu, Yavuz Top, Sadık Gürbüz, Suavi ve Edip Akbayram’ın da aralarında bulunduğu birçok sanatçı şiir ve şarkıları hep bir ağızdan söyledikten sonra “DİSK Kırkıllık Dostlarıyla Buluşuyor” etkinliği sona erdi.

Sınıf devrimcileri, gecede “Kontrgerilla ile hesaplaşmak için 1 Mayıs’ta Taksim’e!/BDSP” imzalı çağrı bildirimlerini dağıttılar. Ayrıca *Kızıl Bayrak* 8 Mart özel sayısı ve 8 Mart ile ilgili taleplerin yer aldığı bir imza metnini kullandılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DİSK’in 40. yılı vesilesiyle sendikacılarla konuştuk...

1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanması geçmişteki mücadeleye saygının da bir gereğidir!

- *DİSK 40. yılını kutluyor. Bu yıl 1 Mayıs’ın Taksim Meydanı’nda kutlanması, 1977 katliamcılarının yargılanması ve ortaya çıkartılması, örgütlenme çalışmalarının hızlandırılması hedeflerinin yer aldığı bir mücadele programı ortaya koyuyor. Siz bu hedeflere ilişkin ne düşünüyorsunuz?*

Ramazan Gecenoğlu (Emekli-Sen Beyoğlu Şubesi YK üyesi): Öncelikle DİSK’e teşekkür ediyorum. Çünkü Taksim’in her 1 Mayıs’ta anılması gereken bir yer olması gerektiğine inanıyorum. Orası işçi sınıfının alanı, işçi meydanı olmalıdır. Bu sene umarım bütün emekliler çalışanlarla birlikte 1 Mayıs’ı Taksim Meydanı’nda kutlarlar. Taksim’in adı da işçi meydanı olarak değiştirmek için mücadele etmeye bir işçi emeklisi olarak katılıyorum. 1977 1 Mayıs’ında ben de oradaydım, tank paleti belki de ayağımın yanından geçmiştir benim.

Nebile Irmak Çetin (Genel-İş Sendikası Konut İşçileri İst. Şube Başkanı): Tabii ki DİSK’in 40. yılı gerçekten de yaratılan bir tarih, ödenen bir bedeldir. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki küreselleşen sermaye çok boyutlu bir şekilde emeğe, halklara, emekçilere saldırıyor. Burnumuzun dibinde Ortadoğu kan gölüne dönüşmüş durumda. Ülkemiz coğrafyası da bundan payını alıyor ve savaş rantı gittikçe büyüyor. Bunun faturası elbetteki emekçilere kesiliyor. Bu saldırılara karşı emekçilerin de topyekûn cevap verebilmesi için gerçekten geçmişte ödenen bedellere, geçmişte gösterilen mücadeleye denk düşecek bir mücadeleyi yükseltmek zorundadır. Sanıyorum DİSK en doğrusunu yapmıştır ve doğru kararı vermiştir. Hem geçmişte verilen mücadeleye saygı anlamında, hem de elimizden alınan kazanımlarımızı belki geri alma veya gelecek nesillere bir şeyler bırakma anlamında kutluyoruz DİSK’in cesaretini.

Veysel Demir (Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No’lu Bölge Bşk.): 2007 yılı DİSK ve işçi sınıfı için gerçekten yoğun bir tempoyla geçiyor. DİSK’in 40. yılında 1977 1 Mayıs katliamının 30. yılında hüznle andığımız bir rövanş var önümüzde. Bu rövanşta derin devletle ve kontr-gerilla ile işçi sınıfının hesaplaşması var. Bunun en güzelini DİSK yapacaktır, DİSK’in öncülüğünde devrimciler, yurtseverler, demokratik kitle örgütleri sola yakışacak, emeğe yakışacak bir tavırla 1 Mayıs’ta Taksim Meydanı’nı doldurarak bunun rövanşını alacaktır. Buna niyetliyiz. Sadece Taksim’i doldurmakla değil DİSK’in kadrolarıyla, DİSK’in önderleriyle, işçi sınıfıyla omuz omuza hareket etmeliyiz. 12 Eylül’ü yaratanlarla, 1977 katliamının 30. yılında katliamcılarının yargılanma durumları var. Bunu yaratmak için çaba harcanacaktır. Sendikalar gün geçtikçe eriyor, örgütlenme azalıyor. Bunun için örgütlenmeye ihtiyacımız var. Özelleştirme saldırısına karşı önümüzdeki dönemde İstanbul’da yoğun bir örgütlenme çalışması olacak. Önümüzdeki süreç eylemli ve sıcak olacak...

- *Sizce 2007 yılı için belirlenen hedeflerin altı*

nasıl doldurulabilir?

Ramazan Gecenoğlu: Tabandan daha fazla örgütlenmeye ve tabanın daha fazla demokratikleşmesine ihtiyaç var. Taban demokratikleştiği zaman bunun tüm üretenlere katkısı olacaktır. Bir filozof, bir alim bir şey söylemiş “Fırat’ın kenarında bir koyun kaybolursa hesabını benden sorun” demiş. Böyle bir adalet var mı? Cebimizden parayı alıyorlar kimsenin haberi yok. O zaman işçilerin, köylülerin, emekçilerin örgütlenmesi lazım.

- *Sizce bu nasıl başarılabilir?*

Nebile Irmak Çetin: Bu gecede de bunun mesajı kısmen de olsa verilmiş oldu. Bizim çok acil olarak yükselen faşizm, şovenizm dalgasına, yükselen bir kapitalist saldırıya karşı cevap verebilmenin tek yolu devrimcilerin, demokratların, aydınların, Kürd’ün, Türk’ün birleşik bir mücadele yürüterek saldırıları püskürtmesi mümkündür. Bu mücadeleyi örmeyi becerebilirsek istediklerimize kavuşacağımızı umut ediyorum.

Veysel Demir: Bunu başarmanın yolu inanmak, örgütlenmek, işçi sınıfına gitmek. Bunun için de devrimcilerin, yurtseverlerin, demokratların, öğrencilerin, evsizlerin tek vücut olması lazım. Örgütlü bir toplumun hiçbir zaman yenilmeyeceğini, yıkılmayacağını unutmamamız gerekiyor.

- *Bu süreçte DİSK üyelerine düşen görevler nelerdir?*

Ramazan Gecenoğlu: DİSK üyelerine düşen görev daha çok çalışmaktır. Elinde bir mevzisi, imkanı olan herkes, kendisine yurtsever, aydın, emekten yanayım diyen herkesin bugüne kadar çalıştığının on misli daha fazla çalışması gerekiyor. Bizim emeklilerin çok güzel bir sözü vardır, “Demokrasi mücadelesinden emekli olunmaz!” diye. Gerçekten demokrasi ve özgürlük mücadelesinden emekli olunmaz.

Nebile Irmak Çetin: Bugün Türkiye’de 10 milyonu aşkın işçiden sözediliyor ama bunun ancak 1 milyonu, belki daha azı sendikalıdır. Burada üç ayrı konfederasyon da örgütlüdür. Bu sadece DİSK’le yapılacak bir şey değildir. Bizim ‘80 öncesindeki işçi jenerasyonu yakalayabilmemiz için işçi sınıfının siyasallaşması gerekiyor. Çok acilen işçi sınıfı, toplumsal muhalefetin diğer kesimleriyle taleplerini ortaklaştırmak zorundadır. Yani burada herkese görevler düşüyor. Bir devrimci gazetesini sadece işyerine götürmemeli, fabrikaya girip işçi olup oradaki işçiyi örgütlemeli, aydınlar yazmayla çizmeyle kalmayacak, işçi semtlerinde, sokaklarda oturup insanlarla konuşacak. Diğer yandan bu süreçte ilerici, öncü işçilere de büyük görevler düşüyor.

Veysel Demir: Yılmayacaklar, yıpranmayacaklar, geçmişte abilerimizin yoktan var ettiği DİSK’in “D” sine yakışır bir tavırla mücadeleyi en yüksek noktaya çıkarmak gerekiyor. Kendi çelişkilerimizle değil renkliliklerimizle tartışmamız lazım diye düşünüyorum.

Ulugay işçilerinin direnişi sona erdi

İbrahim Ethem Ulugay işçilerinin 21 Şubat günü, patronun servisleri göndermesiyle başlayan, işyerini terketmeme eylemi 22 Şubat günü saat 16.40 civarlarında Lastik-İş Genel Başkanı'nın yaptığı açıklamayla bitirildi.

Eylemin başladığı ilk günün akşamı saat 23:40 sıralarında **Bayer** İlaç Fabrikası'ndan gece vardiyasında çalışan işçiler, içerideki arkadaşlarını destek ziyaretine gelerek yolu trafiğe kapattı. Polisin müdahalesi sonucunda yaşanan arbedenin ardından işçilerin kararlı duruşu polisin müdahalesini boşa çıkarttı. Sabaha kadar fabrikanın yemekhanesinde bekleyen işçiler ikinci gün de aynı coşku ve kararlılıkla eylemlerine başladı. Fakat sendika işçilerin işbaşı yapması gerektiği yönünde bir açıklama yaparak eyleme son vermek istedi. Direnişçi İ. E. Ulugay işçileri işbaşı yapmayı reddederek sonuç alıncaya kadar işe başlamayı kabul etmedi.

Bu arada Lastik-İş Sendikası Kartal Şubesi temsilcileri, Kocaeli Şubesi temsilcileri ve bazı fabrika temsilcileri işçileri yalnız bırakmadılar. Topkapı bölgesinde örgütlü Parma Vizyon işyeri temsilcileri sürecin başından sonuna kadar direnişte yerlerini aldılar. Aynı zamanda Petrol-İş'e bağlı **Bayer** İlaç Fabrikası işçileri de sürecin başından somuna kadar İ. E. Ulugay işçilerinin yanında yer aldılar.

Direniş boyunca fabrika içerisinde yapılan yürüyüşlerde "İşçiler burada patronlar nerede!", "İşte

sendika işte DİSK!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

İkinci gün saat 13:00 sıralarında Lastik-İş Genel Başkanı'nın gelmesiyle ortam yeniden ısındı. İşçilerle içeride görüşmek isteyen başkan kapının açılmaması üzerine "Biz bu kapıyı açarız!" diyerek işçilerle beraber kapıya yüklendi. İçeriden ve dışarıdan otomatik kapı çekilerek açıldı ve dışarıda bekleyenlerle işçiler fabrikanın avlusunda buluştu.

Bu militan gösterinin ardından yapılan konuşmalarda "Bu kapıyı nasıl açtıysak sendikayı da öyle kabul ettireceğiz" sözleri verildi. Kısa bir süre sonra işveren temsilcileri sendikayla görüşme kararı alarak sendikacıları davet ettiler.

Yapılan görüşmenin ardından sendikacılar bu sefer "bizim işimiz bu sorunu tatlıya bağlamaktır, onlar bir adım atmış oldular" biçiminde bir açıklama yaptılar. Bir süre sonra Türkiye İşverenler Sendikası (TİSK) Başkanı'nın da fabrikaya gelmesiyle bir görüşme daha yapıldı. Yapılan görüşmenin ardından bekleneceğini açıklayan Lastik-İş Genel Başkanı fabrikayı terketti.

Yaklaşık iki saat sonra yeniden fabrikaya gelen Lastik-İş Genel Başkanı TİSK Başkanı'nın telefonla aradığını ve haftaya sendikayla bir görüşme daha yapılabileceğini

söyledi. "Onlar bir adım attı, biz de iyi niyetimizi göstermeliyiz, ne diyorsunuz arkadaşlar? Bu işi haftaya bırakalım mı? Bize güveniyor musunuz?" dedi. Bu açıklamanın ardından eylemin bitirildiğini duyurdu ve 17:30 vardiyasının işbaşı yapması için start verdi.

İ. E. Ulugay işçileri bir kez daha belirsiz bir sürece girmiş oldular. Kapalı kapılar arkasında yapılan görüşmelerden bir sonuç çıkmadığını İ. E. Ulugay işçileri 1993'te görmüşlerdi.

Yapılması gereken başlatılan meşru eylemin sonuna kadar sürdürülmesini sağlamaktır. Patron, birbuçuk gün süren direnişin etkisiyle bu sınırlı adımı attı. Direnişin sürmesi ve taleplerin kazanılması yönünde gösterilecek kararlılıkla süreç kazanılabilir. Yapılması gereken direniş yönünde ısrar etmek ve sonuca ulaşmayı hedeflemektir. Ancak işçilerin iradesini kıran uzlaşmacı, bürokratik sendikal anlayış yine yapacağını yaptı ve direnişin ateşine su dökmekten geri durmadı.

Yeri geldiğinde en militan ifadeleri kullanmaktan ve gövde gösterileri yapmaktan çekinmeyen sendika bürokratları eylemin kritik anında çözümünü belirsizliklerle birlikte ve kazanım olmadan masaya oturmakta buldu. Sendikal bürokrasiyi boşa düşürmek tabanda birleşmiş işçilerin iradesiye gerçekleşecektir.

Topkapı İşçileri

GOP işçileri buluştu!

Gaziosmanpaşa İşçi Platformu olarak bir süredir yürüttüğümüz örgütlenme kampanyasının finalini 25 Şubat günü "GOP İşçileri Buluşuyor!" etkinliğiyle tamamladık.

Etkinliğin ön hazırlık sürecinde devletin kolluk güçlerinin keyfi baskı ve çeşitli engelleme girişimleriyle karşılaştık. Kolluk güçlerinin düğün salonu sahiplerini tehdit ederek korkutmaya çalışması, etkinliğe çağrı yapan afişlerimizin alelacele sökülmesi, GOP İşçi Derneği'ne yönelik taciz girişimleri vb. Tüm bu engelleme girimi ve baskılara rağmen etkinliğimize yaklaşık 200 işçi ve emekçi katıldı.

Program açılış konuşması ve mücadelede yitirilenler anısına saygı duruşuyla başladı. Ardından canlı olarak seslendirdiğimiz sinevizyon ilgiyle izlendi. Ardından Gaziosmanpaşa İşçi Platformu temsilcisi, platformun amacını ve hedeflerini anlattı. Bugüne kadar yapılan faaliyetleri ifade etti, ne türden kazanımlar elde edildiğini vurguladı. Bundan sonra bölgede nasıl bir örgütlenme çalışması yürütmek gerektiğini anlattı. Tüm işçi ve emekçileri platformun çalışmalarına katılmaya ve destek olmaya çağırdı.

Bu konuşmanın ardından sahneye çıkan Ümit Öylü ve arkadaşları enstrümantal parçalardan oluşan müzik programlarını sundular. Karadeniz müzikleri ile etkinliğe renk katan Grup Ligarba ilgiyle izlendi. Grup Fırtına söylediği türkülerle, marş ve halaylarla coşkuyu arttırdı.

Son olarak sahneye İlyas Salman çıktı. Salman'ın seslendirdiği türküler ve anlattığı hikayeler ilgiyle dinlendi. Salman, son olarak etkinliğe katılan herkesi işçi sınıfı davasını ve mücadelesini sahiplenmeye çağırdı. Etkinlik 4 Mart'ta Kadıköy'de gerçekleştirilecek mitinge çağrı ile sona erdi.

Etkinliğe katılım, ağırlıklı olarak kampanya çalışmamız vesilesiyle ulaştığımız işçi ve emekçilerle, çeper ilişkilerimizden oluşuyordu. Bu açıdan etkinlik öncesinde sarfettiğimiz yoğun emeğin karşılığını büyük ölçüde aldık diyebiliriz.

Etkinlikte önemsiz de olsa bir takım teknik aksaklıklar yaşadık. Ancak tüm kampanya faaliyetimizin ve etkinliğin sonuçlarına baktığımızda asgari bir başarı elde ettiğimizi düşünüyoruz. Şimdi sırada 8 Mart mitingine ve bölgemizde gerçekleşecek olan 12 Mart Gazi anmasına etkin bir katılım sağlamak görevi var. Hiç ara vermeden kazanımlarımız üzerinden çalışmalarımıza devam edeceğiz.

GOP İşçi Platformu

Sarıgazi Belediyesi'nde baskı ve saldırılar...

Sarıgazi Belediyesi'nde 4 yılı aşkın süredir TİS yetkisine sahip Tüm Bel Sen 3 No'lu Şube üye ve yöneticileri, 20 Şubat günü şube başkanları Fahrettin Ağdaş'ın Sarıgazi Belediyesi önünde jandarma tarafından gözaltına alınmasıyla karşılaştılar.

Sarıgazi Belediyesi'nde Tüm Bel Sen'in örgütlü olması belediyeyi fazlasıyla rahatsız ediyordu. Belediye yönetimi son olarak Tüm Bel Sen 3 No'lu Şube Sekreteri Nurettin Kınık hakkında sendikal örgütlenmeden duyduğu rahatsızlık sebebiyle sürgün kararı çıkardı. Şube Başkanı Fahrettin Ağdaş ise, bu kararlar ilgili konuşmak üzere 20 Şubat sabahı Sarıgazi Belediyesi'ne gitti. Belediye binasının bahçesinde Belediye Başkan Yardımcısı Metin Çil ve yanında bulunanların sözlü ve fiziki saldırısına uğrayan Ağdaş, üye ve yönetim kuruluyla yaptığı toplantı sonucunda belediye yetkilileriyle tekrar görüşme talep etti.

Ağdaş, ikinci kez belediye önüne gittiğinde kendisini, Sarıgazi Belediye Başkan Yardımcısı'nın çağırıldığı jandarma ekiplerinin beklediğini gördü. Ağdaş ve belediye başkanı arasında yaşanan tartışmada başkan yardımcısı Ağdaş'ın alkollü olduğunu ve gözaltına alınması gerektiğini iddia etti. Sabah saatlerinde yaşanan gözaltı terörünün ardından öğleden sonra 15.00'te yapılan doktor kontrolü sonucu kanında %0 alkol oranı tespit edilen Ağdaş serbest bırakıldı.

23 Şubat günü saat 11.00'de Sarıgazi Belediyesi önünde basın açıklaması yapan Tüm Bel Sen üyeleri, şube sekreterine dönük sürgün kararını ve şube başkanlarının gözaltına alınmasını protesto ettiler. 200'ü aşkın kişinin katıldığı açıklamaya KESK'e bağlı sendikaların üyeleri ve siyasi partiler destek verdiler.

Fahrettin Ağdaş sendika binasında gazetemize yaptığı açıklamada, sürgün kararının ve gözaltı terörünün özünde belediye yönetiminin sendikanın çalışmalarından, örgütlülüğünden duyduğu korkunun ifadesi olduğunu vurgulayarak, konuyla ilgili kişiler hakkında hukuki ve idari işlemleri yapacaklarını söyledi. Ağdaş, kamu emekçilerinin 15 yıldır yürüttüğü mücadelenin çeşitli baskı ve zor politikalarıyla engellenmeye çalışıldığı ancak emekçilerin hak ve çıkarlarını koruma mücadelesini hiçbir gücün engelleyemeyeceğini ifade etti.

Kızıl Bayrak/Sarıgazi

Kölenin kölesi: Mevsimlik işçiler!

Her yıl Mersin, Urfa, Şırnak, Diyarbakır, Adıyaman, Mardin ve ülkenin çeşitli yerlerinden domates, biber, karpuz, pamuk, yer fıstığı, pancar, nohut, patates ekmek, dikmek ve toplamak için Osmaniye'den Amik Ovası'na, Çukurova'ya yollara düşen mevsimlik işçiler... En ağır koşullarda, her türlü sosyal haktan ve işgüvencesinden yoksun çalışan "ırgat"lar... Yılın dokuz ayı kölelikten beter koşullarda yaşayanlar...

Kölenin de kölesi onlar. Çünkü sigortasız, iş güvencesiz çalıştıkları için tam olarak sayıları dahi bilinmiyor. Ancak buna rağmen Birleşmiş Milletler'in 2005'te yayımladığı rapor mevsimlik işçilerin sayısı hakkında bir fikir vermektedir. Rapora göre dünyadaki en büyük işgücünü oluşturan kesimi mevsimlik işçiler oluşturuyor. 450 milyonluk ücretli tarım işçisinin çoğu ise yoksulluk ve açlık içinde. Ekonomik sorunlar, yıkım, tarım sektöründe zaten düşük olan ücretler... Hastalıklar ve barınma sorunları...

İnsanca yaşama ve çalışma koşullarından yoksun olan mevsimlik işçilerin günlük yevmiyeleri ise çok düşük. Günlük 15-16 YTL ücret alıyorlar. Aracılık yapan işçi simsarlarına ise aldıkları ücretin 2 YTL'sini ödüyorlar. Yani asgari ücretin dahi altında insanlık dışı koşullarda gece-gündüz çalışıyorlar.

BM'nin raporu çarpıcı bir gerçeği daha gözler önüne seriyor. Dünyada çalışan 246 milyon çocuktan 170 milyonu tarım işçisi. Yani tarım sektöründe de çocuk emeği ucuz işgücü olarak kullanılıyor. Belirtmeye dahi gerek yok, sanayide olduğu gibi tarımda da çocuk işçilerin ücretleri çok daha düşük.

Kapitalizm kâr hırsıyla hareket ettikçe giderek daha da vahşileşiyor. İnsanlığa ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizmden başka bir seçenek bırakmıyor.

Doğu Sanayi Sitesi:

Patronlar için ucuz emek cenneti, bizler için cehennem!

Çeşitli işkollarından küçük ve orta ölçekli işletmelerin bulunduğu organize sanayi siteleri ülke ekonomisinde belirleyici bir yer tutmazlar, ancak önemli oranda bir istihdam sağlarlar. Büyük kapitalistlere parça üretimi yapan sanayi siteleri, son yıllarda daha da büyümekte ve yaygınlaşmaktadır. Bunun temel nedeni ise, sermayenin taşeronlaştırmayı ulusal ve uluslararası ölçekte yaygınlaştırmasıdır.

Büyük fabrikalarda üretimin kolektif yapısı ve kitleselliği, sömürüyü sınırlandırma konusunda işçilere önemli avantajlar sağlamaktadır. Tersinden bu patronlar için dezavantaj demektir. Bu yüzden kapitalistler uzun bir süredir üretim süreçlerini parçalamakta, işçilerin örgütlü gücünü zayıflatma yoluna gitmektedirler. Büyük tekeller, bir ürünü kendilerine ait bir işyerinde yapmak yerine, onu parçalara ayırarak farklı taşeronlara yaptırma yoluyla bir taraftan işçilik maliyetini düşürmekte, böylece bir ürünü daha ucuza mal etmekte, diğer taraftan ise işçi sınıfının birliğini ve gücünü zayıflatmaktadır.

Bunun sonucu olarak sanayi sitelerindeki işçilerin ezici bir çoğunluğu sendikasız, sigortasız, işgüvencesiz ve her türlü sosyal haktan mahrum olarak çalıştırılmaktadır. İşçinin sadece emeği değil, eti, kemiği, canı, tüm yaşamı üç kuruşa alınır, satılır sanayi sitelerinde.

Biz Doğu Sanayi Sitesi işçileri her gün bu koşulları iliklerimizde hissederek çalışıyoruz. 254 işyerinin bulunduğu sitede metal, plastik, ayakkabı, matbaa, dokuma, mobilya, ilaç gibi iş kollarında üretim yapılmaktadır. Site yönetimi 60-70 kişinin başını çektiği bir kooperatif tarafından yönetilmektedir. Kooperatif üyelerinin tamamı patronlardan oluşmaktadır. Genellikle burada bulunan firmalar işçilerin canı, kanı ve hayatı üzerinden kazandıkları kârlarla büyümekte, epeyce semirdikten sonra ise Gebze, Çorlu, Hadımköy gibi bölgelere taşınmaktadır. Son dönemde Çağatay Kablo ve Sem Plastik buna örnek verebileceğimiz işletmelerdir.

Site patronları, işçileri ağır olan sömürü koşullarında tutabilmek için her türden örgütlü çalışmaya karşı düşmanca bir tutum almaktadır. Site güvenliğini başında emekli bir polislin bulunduğu özel bir şirket sağlamaktadır. Bu düzen bekçileri kimi zaman faaliyet yürüten devrimcilere ve kimi reformist sol partilere müdahale ediyor, işçilerin bilinçlenmesine engel oluyorlar. Hemen hemen her işyerinde işçiler kameralarla denetleniyor. Sitenin hemen yanı başında bulunan camide bizzat site kooperatifinin yönlendirmesi ile imamlar "ekmek yediğiniz yere ihanet etmeyin, peygamber efendimiz sürekli sabırlı olmamızı söyler" türünden gerici propaganda yürütüyorlar. Yani onlar da patronların hizmetindedir. İşçilerin yemek molaları birçok yerde 30 ile 45 dakikaya indirildi. İşçilerin site içerisinde birlikte olmalarını, sohbet etmelerini engellemek için yemek molaları dahi farklı zamanlara denk getiriliyor.

Genelde sanayi içerisinde diğer işçi arkadaşlarımızla aynı sorunları yaşıyoruz. 15 ile 80 işçi arasında değişen sayıda işçilerin olduğu atölyelerde çalışma saatleri, 10 ile 14 saat arasında değişiyor. İşçiler genelde asgari ücrete yakın bir ücret alıyorlar. Birçok işyerinde servis yok. Sanayiinin yakın çevresinden işe gelen işçiler her gün 30-40 dakika yürümek zorunda kalıyor. İşyerlerinin yeterli havalandırma ve ısıtma sistemi olmadığı için, yazın sıcaklığı kışın soğuğu çekilmez oluyor. İş kazalarını azaltmak ve önüne geçmek için patronlar tarafından gerekli önlemler ve gözlük, eldiven gibi koruyucular alınmıyor. Buna uzun ve yorucu çalışma koşulları da eklenince iş kazaları eksik olmuyor.

Sendikalı tek bir işyerinin bile olmadığı sitede, sigortasız çalıştırma oldukça yaygın. Çocuk işçilerin emeği burada yoğun bir şekilde sömürülmektedir. Bir diğer uygulama ise ayrımcılık yaparak sömürüyü artırma biçimindedir. "Göçmenler" diye adlandırılan işçilere daha düşük ücret ödenmekte ve sigorta primleri yatırılmamaktadır.

Site işçileri bu ağır sömürü koşullarına karşı henüz bir tepki koyamıyorlar. Ancak çalışma koşullarının

ağırlığından dolayı içten içe bir tepki de duyuyorlar. Geçmişte azgın sömürü koşullarına karşı işçiler ücretlerin artırılması, çalışma koşullarının düzeltilmesi talepleriyle iş durdurup eylem yaptılar, sendikada örgütlenme girişiminde bulundular. Bu da site işçilerinin mücadeleye yabancı olmadığını göstermektedir. Her ne kadar bu mücadelelerin verildiği işyerleri siteden taşınırsalar da, geriye bir mücadele deneyimi bıraktılar. Burada asıl sorun, geçmişte verilen mücadelenin kendiliğinden, şekilsiz ve örgütsüz olmasıydı.

Site işçilerinin biraraya gelmesinin yakıcı bir ihtiyaç haline geldiği bir süreçten geçiyoruz. Doğu Sanayi Sitesi işçilerinin her şeyden önce, acilen biraraya gelip sorunlarını tartışacağı, dayanışmasını sağlayıp sırtını dayayacağı bir kuruma, bir mekâna, bir araca ihtiyacı var. Kafalarda ve gönüllerde birlikte bir şeyler yapma isteği var. Ancak geçmişte yaşanan başarısız deneyimler ile genç işçilerin deneyimsizliği, işçilerin kendisine olan güvenlerini

kırıyor. Bu eksikliklerimizi giderecek süreci bir an önce başlatmalıyız. Peki, nasıl?

Sitedeki üretim yapısı ve yasal kısıtlamalar nedeniyle işyerlerinin tek tek sendikalarda örgütlenmesi bugün için çok güç. Bugün için tüm sitede, işçilerin birlik ve beraberliğini sağlayacak daha kapsayıcı bir örgütlenmeye ihtiyaç var. Buna en uygun araç ise dernek gibi görünüyor. Patronlar işçilerin karşısına kooperatif örgütlenmesiyle çıkıyorlar. Öyleyse biz de ilk etapta onların karşısında birliğimizi sağlayacak dernek türünden araçlarla çıkabiliyoruz. Bu konuda işçilerde güçlü bir eğilim de var.

Bu suskunluk artık yeter. Geline yerde bu eğilimi daha da güçlendirme zamanıdır. Artık, site içerisinde yaşadığımız sorunlara ve bir sınıf olarak karşı karşıya bulunduğumuz saldırılara karşı, örgütlenme yolunda bir adım atmamız gerekir. Biz, Doğu Sanayi Site'sinde çalışan öncü işçiler olarak, bu dağınıklığa ve suskunluğa son vermeye kararlıyız. Tüm site işçisi kardeşlerimizi, ortaya koyacağımız çabalara destek olmaya, ortak sınıf çıkarlarımızı etrafında sınıksız kenetlenmeye çağırıyoruz.

Doğu Sanayi Sitesi'nden İşçiler (Emekçinin Gündemi'nin Mart '07 tarihli 2. sayısından alınmıştır...)

Petrol-İş Sendikası KADIN dergisi Genel Yayın Yönetmeni Necla Akgökçe ile konuştuk...

Sendikalarda da kadının adı yok!

- Sendikal yönetim kademelerinde kadın sayısı neden az, bunu neye bağlıyorsunuz?

Aslında bu kadınların sendikalarda da az olmasının doğal bir sonucu. Sendikalarda örgütlü kadın az olduğu için temsil yeteneği de kadınları göremiyoruz. Ancak bu yalnızca sendikalar için geçerli değil. Örneğin Türkiye'de çalışma yaşamının genelinde kadın sayısı çok az. Sendikalar da bundan muaf değil.

Sendikalar cinsiyetine bakmaksızın emekçileri örgütlemek için faaliyet gösteriyorlar. Bu yapılarıyla her türlü ezilme ilişkisini bir biçimde gündeme getirmeleri gerekiyor. Bundan dolayı sendikalarda ve sendikal yönetim kademelerinde kadınların bulunmaması, sendikalar açısından ciddi bir eksiklik. Çok söylenir, özellikle sendikaların toplumun geneline oranla daha az erkek egemen olmaları gerekir. Eğer siz sınıf ezilmesine karşıysanız, sınıf içerisinde kadın olmaları nedeniyle de ezilen işçi kadınları daha çok kucaklamamız, bu soruna özel olarak eğilmemiz gerekir. Sendikalar bu noktada son derece yetersiz. Bundan dolayıdır ki, daha baştan çok önemli bir potansiyeli dışarıda bırakmış oluyorlar.

-Bugün işçi kadınlar sınıf mücadelesinin biraz daha gerisinde duruyorlar. Sendikalarda da bir o kadar uzaklar. Sizce neden?

Bugün kadınların sendikalarda mesafeli durmasının en önemli nedeni, kadının sırtındaki ikili yük. Ev işleri, çocuk bakımı ve ataerkil toplumun-erkek egemen geleneksel yaklaşımın kadınlara yüklediği rol ve daha pek çok ev içi işler, kadının siyasal yaşama ve örgütlenme çalışmasına katılmasının önündeki en büyük engellerden birisidir. Mesela sendikal hareket içerisinde katılmak isteyen kadınlar bu gibi sorumluluklarının kendilerini engellediğini söylüyorlar. Ben bunu çok somut gözlemledim. "Toplantı yapılsa katılır mısınız" veya "sendikal bir etkinlik olduğunda gelir misiniz" dedüğümüzde, çok istediklerini söylüyorlar. Çocuklara bakacak kimse olmadığını, akıllarının evde kaldığını vb. söylüyorlar. "Sendikal toplantılar genellikle akşamları yapılıyor. Biz bu yüzden katılmıyoruz" diyorlar. Eşler de bu noktada anlayış göstermiyorlar. Hatta engel bile olabiliyorlar. "Otur oturduğun yerde, çocuğuna bak, kadının yeri evidir" diyebiliyorlar. Gelenek, görenekler de bu konuda çok belirleyici.

Belki kadınlar zor örgütleniyorlar, mücadeleye kazanılmalarının önünde birçok engel var. Ancak kadınlar örgütlenince çok daha kararlı davranıyorlar. Mesela bizim Antalya Serbest Bölge'sinde Novamed grevimiz var. 83 kadın işçi var bu direnişte. Sendikalaşma mücadelesi veriyorlar burada. Ve bu mücadele 5 aydır sürüyor. Buradaki kadınlar son derece sağlamlar. Hiç geri adım atan yok içlerinde. Durumu kavrayınca, ezilme hallerinin farkına varınca, kadınlar önlerinde hiçbir engel tanımıyorlar. Yeter ki, bir kez zincir kırılınsın. En fazla ezildikleri, çifte sömürüye maruz kaldıkları için daha kararlı mücadele ediyorlar.

-Peki zinciri kırmak için neler yapılabilir? Emekçi kadınları nasıl öne çıkartabiliriz.

Bir kere bu sorun konusunda sendikaların ve emek örgütlenmelerinin kendilerini yeniden tanımlamaları gerekir. Buradaki erkeklerin de kendilerini gözden geçirmeleri gerekiyor. Tabii burada en büyük rol kadınlara düşüyor. Kadınlar kendilerini örgütlemeli. Güçlenmelidir. Kadınların kendileri güçlendikçe bu yapıları zorlayabiliyorlar. Ben çeşitli siyasi partilerden de biliyorum, sendikalardan da biliyorum.

Yurtdışında çeşitli sendikalar kampanyalar düzenliyorlar. Hedef kadın üye sayısını artırmak. Anketler, toplantılar, broşürler... Birçok araç kullanıyorlar. Kampanya neticesinde Güney Asya'da kadın üye sayısında %40 oranında bir artış olmuş. Afrika ülkelerinde de %30'luk bir artış söz konusu.. Bu demek oluyor ki, biraz yönelim, ilgi ve çabayla kadınlar da örgütlenebiliyorlar.

Kadın örgütlenmesi farklı yapıda bir örgütlenme. Şöyle olmalı ve işlemeli bence: Her şeyden önce sendikalarda kadın örgütçüler olmalı bence. Mevcut sendikal yapılanmalarda kadın örgütçüler yok.. Eğer sendikalar kadınları örgütlemekte samimi iseler, profesyonel kadın işçileri istihdam etmek durumundalar. Kadınların örgütlenmesine ayrıca bütçe ayırmak durumundalar. Kadın-erkek eşitliğini sağlayabilmek, cinsel ayrımcılığı ortadan kaldırabilmek için de hem kadın işçiler hem de erkek işçiler bilinçlendirilmeli, eğitilmeliler.

Bizim sendikamız bunu biraz yapıyor. Bize belli bir bütçe ayırıyorlar. Bu, büyüklüğü ne olursa olsun kadın işçilere ilginç ve kadın sorununa yönelik bir kavrayışın ifadesi. Bu, sendikaların politikasını gösteriyor, kadın meselelerine daha duyarlı olduğunu gösteriyor bence. Bir de size şunu söyleyeyim. Bizim toplam üye sayımız 25 bin, kadın üye sayımız 1564. Ancak önemli olan burada toplumsal bakabilmek. Ayrımcılığa karşı bir tavrınız varsa, bu konuda da yapacaklarınız mutlaka vardır. Sonuçta bizim kalan 23 bin üyemizin de eşleri var.

(Emekçinin Gündemi'nin Mart '07 tarihli 2. sayısından alınmıştır...)

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nden etkinlik...

“Yaşasın halkların kardeşliği!”

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nin düzenlediği III. Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Şenliği 24 Şubat Cumartesi günü Bağcılar Olimpik Spor Salonu'nda 18.00-23:00 saatleri arasında gerçekleşti.

Etkinlikte Ortadoğu'da ve dünyada devam eden emperyalist işgaller ve saldırılar ile Irak'ta, Filistin'de, dünyanın birçok ülkesinde yükselen anti-emperyalist mücadelelere değinildi, Nepal halkının özgürlük yürüyüşü selamlandı. Salona F tipleri, halkların kardeşliği, çevre sorunu, kültür-sanat, azınlık hakları, kölelik yasalarıyla ilgili pankartların yanı sıra Nepal'deki mücadeleyi selamlayan, emekçi kadınları mücadeleye çağıran 15 ayrı pankart asıldı. Ayrıca emperyalist işgali teşhir eden ve halkların direnişini anlatan fotoğraf sergisi açıldı.

Program devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. DHP adına yapılan konuşmayla devam etti. Konuşmada işçilere, emekçilere, gençliğe ve Kürt halkına yönelik saldırılar dile getirildi. Tüm bu saldırıların emperyalizmden bağımsız olmadığı

ifade edildi. Baskı ve saldırıların Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da değil Afganistan'da, Somali'de, Irak'ta vb. her geçen gün artarak devam ettiği dile getirildi. Emperyalizmin saldırılarına karşı sürdürülen halkların direnişine vurgu yapıldı. Konuşma “Biz kazanacağız, halk savaşı kazanacak!” sözleriyle son buldu.

Gecede sahne alan Grup Koma Çiya Kürtçe şarkılar söyledi. Ardından tüm hapishanelerdeki MKP'li tutsaklardan gelen mesaj okundu. Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri adına bir konuşma yapıldı. Özlem Özdil türkülerıyla geceye renk kattı. Nihat Behram ise şiirleriyle İboları, Denizleri, Mahirleri ve tüm mücadele edenleri selamladı. Demokratik Kadın Hareketi'nin 4 Mart'ta Kadıköy'de yapılacak olan mitinge çağrı yapan mesajı okundu. Erdal Bayrakoğlu'nun söylediği Lazca şarkıların ardından Haluk Gerger sahneye çıktı.

Gerger, konuşmasına emperyalist savaşa

sürülmek istenen gençler üzerinde oynanan oyunlarla başladı. Emekçilerin çocukları savaşa sürülmek istenirken onların çocuklarının Amerikalılar'da, Avrupalılar'da okuduğunu söyledi. Emekçilerin çocuklarının sermayedarlara ücretli köle yapılmak istendiğini, faşizmin vurucu gücü haline getirilmeye çalışıldığını dile getirdi. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin kendi iktidarlarını korumak için Ortadoğu'ya emekçi çocuklarını yolladığını söyledi. Bu oyunun bozulacağını ifade etti. Tüm bu saldırılara rağmen halkların direndiğini dile getirdi. Bugünkü koşullarda işçi sınıfının iktidarının, devrim ve sosyalizmin şart ve zorunlu olduğunu vurguladı. Mustafa Suphiler'den bugüne devrim mücadelesinde şehit düşenleri selamladı. F tiplerinde yitirilen 122 devrimciyi andı. Kürt halkının sorunlarına ve mücadelesine değinen Gerger, bu ülkede yaşayan Ermeni, Kürt, Laz, Çerkez, Gürcü halkları selamladı. Mücadeleye olan inancını dile getiren Gerger sözlerini “Biz kazanacağız!” diyerek bitirdi.

Ardından emperyalizmle bağımlılığın sonuçlarını ve ezilen halk kesimlerinin taleplerini anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Moğollar ve Ferhat Tunç'un şarkıları hep bir ağızdan söylendi, halaylar çekildi. Son olarak Grup Munzur'un söylediği şarkı ve marşların ardından etkinlik sona erdi.

Etkinliğe Dersim, Ankara, Erzincan DHP, Tunceli Kültür ve Sanat Derneği, PSA Esenler, İHD, ESP, BDSP, HKM, Partizan, Devrimci Demokrasi ve Kürecikliler Derneği'nin gönderdiği mesajlar yoğunluktan dolayı okunamadı.

Etkinlik boyunca “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji biratiya gelan!”, “Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Faşizme karış omuz omuz!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara'da barış yürüyüşü

25 Şubat günü DTP, EMEP, SDP, ESP, Halkevleri ve PSAKD tarafından düzenlenen, DİSK Ankara temsilciliği, KESK Şubeler Platformu, ATO, Ankara 78'liler ve İHD'nin desteklediği “Halkların kardeşliği, demokrasi ve barış” yürüyüşü devlet tarafından engellendi. Yürüyüşün engellenmesi ile birlikte Kurtuluş Parkında toplanan 400 kişilik kitle uzun süre abluka altında tutuldu.

Polis yoğun yığmak yaptığı parkı ve civarını çembere aldı. Giderek daraltılan çember içerisinde kalan kitle sloganlarla bekleyişe geçti. Aynı sırada KESK kitleleri yine Kurtuluş Parkı içerisinde farklı bir yerde polis tarafından ablukaya alınarak bekletildi.

Devletin yürüyüşü engellemesi ile başlayan bekleyiş yaklaşık iki saat sürdü. Ardından KESK kitleleri ile birleşilerek burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Tertip komitesi adına yapılan açıklamanın ardından eylem sona erdi.

Eyleme BDSP, Kaldıraç ve Marksist Tutum katılarak destek verdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Devrimci faaliyetimiz sürüyor, engellenemez!

“GOP İşçileri Buluşuyor!” etkinliği ve kampanyamız kapsamında bugüne kadar onlarca işçi toplantısı, ev ziyareti gerçekleştirdik. 2500 afiş kullandık, binlerce bildiri dağıttık. Elmabahçesi'nde, GOP'ta, Rami Topçular'da bulunan onlarca fabrikaya özel seslenen bildirimler dağıttık. Son iki haftadır ise “GOP İşçileri Buluşuyor!” etkinliğinin duyurusu ve çağrısı için davetiyelerimizi sendikali işyerlerine, en geniş işçi ve emekçilere ulaştırıyoruz.

Etkinliğe bir hafta kala Elma Bahçesi, Gazi Mahallesi, Yunus Emre Mahallesi, Karadeniz Mahallesi, Barbaros Hayrettinpaşa Mahallesi, Taş Köprü, Küçükköy başta olmak üzere birçok sanayi bölgesine ve emekçi mahallesine etkinliğe çağrı yapan afişlerimizi astık. Özellikle Elma Bahçesi bölgesi başta olmak üzere emeğimiz karşılık buldu ve bölgede canlılık yarattı. İşçiler GOP İşçi Platformu'na ve GOP İşçi Derneği'ne özel bir ilgi gösterdiler.

Kuşkusuz bu ilgiyi sadece işçiler göstermedi. Kampanya faaliyetimiz patronların da “ilgisi”ni çekti. Sermayenin kolluk güçleri faaliyetimizi engellemek için saldırıya geçti. Afişlerimize dahi tahammül edemeyen polisler ve GOP Belediyesi yaptığımız afişleri birkaç saat içinde “temizleyerek” etkinlik çağrımızın işçi ve emekçilere ulaşmasını engellemeye çalıştılar.

Belediye yönetimi, temizlik işçilerine “Elmabahçesi'nde ve çevresinde hiçbir siyasi afişin yapılmasına ve kalmasına izin vermeyeceksiniz, özellikle içinde işçi yazan afişler yapıldığı anda temizleyeceksiniz” talimatında bulundu. GOP Emniyeti ise Elmabahçesi'nde devriye gezen polis araçlarının sayısını artırarak çalışanlarımıza gözdağı vermeye çalıştı. Aynı hafta içerisinde siyah Tempra marka bir araç GOP İşçi Derneği'nin önünden Çarşamba günü yarım saat arayla 3 kere, Perşembe günü ise 2 kere geçerek havaya silahla ateş etti. Ancak unutulmasın ki, sermayenin ve uşaklarının bu saldırıları faaliyetimizi engelleyemez. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da kimsenin buna gücü yetmez.

Faaliyetimizi kesintisiz sürdürmeye devam ediyoruz. Kampanya çalışması çerçevesinde 23 Şubat günü İlbek Tekstil'e bildiriyle seslendik. İlbek Tekstil'de performans uygulamasına yönelik hazırlanmış olduğumuz bildirimizi dağıtırken ajitasyon konuşmaları yaptık, işçileri etkinliğimize davet ettik. Canlı geçen dağıtımımıza ve çağrımıza işçilerin ilgisi yoğun oldu.

Sermayenin ve uşaklarının saldırılarını farklı araç ve yöntemleri devreye sokarak bir kez daha boşa düşürmüş olduk. Onların saldırısı işçi sınıfının devrimcileşmesinden ve devrimci faaliyetten duydukları korkunun göstergesidir. Buradan bir kez daha sesleniyoruz, korkunun ecele faydası yoktur. Bizler her koşulda işçi ve emekçilere seslenmeye, onların sesi-soluğu olmaya devam edeceğiz. İşçi ve emekçileri devrim mücadelesine çağırmaktan hiçbir güç bizi alıkoyamaz.

GOP İşçi Platformu Yürütmesi

Mücadele Postası

Maltepe HKM'nin 2. Kuruluş Yılı Şenliği...

Maltepe Halk Kültür Merkezleri 25 Şubat günü Kartal'da Serenat Düğün Salonu'nda 2. Kuruluş Yılı'nı gerçekleştirdiği şenlikle kutladı. Maltepe HKM Korosu, Halk Oyunları Ekibi, Grup Diyar ve tiyatro grubunun yer aldığı şenlikte Betül Altındal'ın yaşamının ve devrimci kimliğinin anlatıldığı sinevizyon gösterildi. 8 Mart'ta alanlara çağrı yapan konuşmaların yapıldığı etkinliğin son bölümünde Hilmi Yarayıcı sahneye çıktı.

Kızıl Bayrak/Kartal

Erol Zavar ile dayanışma eylemi!

İzmir Cezaevi İnisyatifi tarafından, mesane kanseri olan ve 2001 yılından beri hapisnede olan Odak yazı işleri müdürü

Erol Zavar ile dayanışmak amacıyla bir eylem yapıldı. 24 Şubat Cumartesi günü saat 13:00'te Konak eski Sümerbank önünde yapılan eyleme 75 kişi katıldı. Erol Zavar'ın sağlık durumuna da değinilen açıklamada, "bizler bugün yüreğimizi, sesimizi Erol Zavar için birleştiriyoruz. 'Yaşam kazansın' diyor ve bu ışık sönmese çağrımızla İzmir'de topladığımız 1000'in üzerindeki dilekçeyi Cumhurbaşkanlığı'na gönderiyoruz" denildi.

"Erol Zavar'a özgürlük" pankartının açıldığı eylemde basın metninin okunmasının ardından kortej oluşturularak, sloganlarla Konak Postanesi'ne yüründü ve toplanan dilekçeler Cumhurbaşkanlığı'na gönderildi.

"Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" vb. sloganların atıldığı eylem postane önünde sona erdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Hani ayırım yoktu!

Öteden beri ileri sürülür: "Türkiye'de ayırım yoktur," "Her Kürt, her Çerkez, her Laz memur olabilir ve istediği yerde çalışabilir" diye. Ama bu doğru değildir. Bu bir yanılsamadır. Çarpıtmadır. Bugün bir Kürt, bir Çerkez, bir Laz ancak kendi kimliğini inkar ederek ve bir Türk gibi davranarak istediği yerde çalışabilir veya milletvekili olabilir.

Fakat son zamanlarda bu da yetmiyor. Birçok yerde Kürt'tür diye kiralık ev verilmiyor. Birçok işletme Kürtler'i işe almıyor.

En son Dönmezler Tekstil'de yaşanan bir olay buna örnektir. 22 Şubat günü 3 gün önce işe alınan bir kadın Mardinli, yani Kürt olduğu için işten çıkarıldı. Haramidere'de olan ve birçok

alandaki üretim yapan Dönmezler Tekstil kişileri işe alırken şartlarından biri Kürt olmamasıdır. Daha açık bir ifadeyle Dönmezler Tekstil Kürt kökenlileri işe almıyor. Eğer kazara alınmış ise daha sonra öğrendiklerinde işten çıkarıyor.

Dönmezler Tekstil'de yaşananlar ayrımcılığa somut bir örnektir. Bunun dışında birçok firmanın böyle ayrımcılık yaptığını biliyoruz.

Son gelişmelerle birlikte ırkçılık içeren milliyetçilik ayyuka çıkmıştır. İnsanların bu duruma karşı duyarlı olması ve çevresini aydınlatması gerekiyor. Buna Dönmezler Tekstil'deki olayı teşhir ederek başlayabiliriz. Bu noktada siz devrimci gazetecilere büyük sorumluluk düşüyor.

M. Yıldırım / İstanbul

Şakirpaşa Sanayi'de Sanayi İşçileri Bülteni dağıtımı

Sanayi İşçileri Bülteni'nin Şubat sayısını Şakirpaşa'da bulunan Metal Sanayi Sitesi işçilerine taşımaya devam ediyoruz.

İşçilerin katkısıyla çıkarılan ve işçilere seslenen bültenimizi 22 Şubat günü sabah saatlerinde işlerine giden işçilere ulaştırabilmek için işe gidiş güzergâhında dağıtım başladı. Sanayi girişinde gerek yürüyerek işe giden, gerekse de servislerle gelen yüzlerce işçiye bültenimizi ulaştırdık. İşçiler araçlarını durdurarak bülteni aldılar ve yollarına Sanayi İşçileri Bülteni'ni okuyarak devam ettiler. İşçilerin bir bölümüne dağıtım sırasında derneğimizi anlatma fırsatı bulduk.

Bültenimizi daha fazla işçiye ulaştırmak ve dernek çalışmamıza daha fazla işçiyi katmak için bundan sonra da çalışmalarımızı güçlendirerek sürdüreceğiz.

Sanayi İşçileri Derneği çalışanları/Adana

Halkların Kardeşlik İnisyatifi'nden eylem: 'Hepimiz Kürdüz!'

Halkların Kardeşlik İnisyatifi 24 Şubat günü Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde "Halkların kardeşliğini savunmak ekmeğini savunmaktır. Kürt halkına özgürlük!" yazılı pankart açıldı.

"Hepimiz Kürdüz!" yazılı dövizlerin taşındığı eylemde "Yaşasın halkların kardeşliği, Kürt halkına özgürlük!" sloganları atıldı. Basın açıklamasında şu görüşlere yer verildi:

"Kürt meselesi ülkenin en temel demokrasi sorunlarından biri olmaya devam ediyor. 25 yıldır süren savaşta yaşanan büyük acılara rağmen egemenler tarafından gerekli dersler çıkarılmamıştır. Bu savaş ortamında binlerce gencimiz yaşamını kaybetmiştir. Analarımızın gözyaşı hiç durmadı. Çocuklarımızın geleceği için kullanılması gereken milyarlarca dolar savaşa harcandı. Birçok köy boşaltıldı, ormanlar yakıldı. Güvenlik gerekçesiyle çıkartılan birçok anti demokratik yasa ile düşündüğümüzü söylemek suç sayıldı. Çocuklara siyasi cinayetler işletildi. Üstelik bütün bunlar 'demokrasi' adına, 'bölünmemek' adına 'vatanperverlik' adına yapıldı."

Basın açıklamasının okunmasının ardından eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sovyet halklarının devrimci önderi

Josef Stalin

21 Aralık 1879-5 Mart 1953

**Ölümünün 54. yılında
saygıyla anıyoruz...**

